

"Ете ида скоро..."

Откровение 22:12; 7

ПОДГОТОВКА

за последната

КРИЗА

Съставена от цитати на Библията и
Духа на пророчеството
с коментар от

Фернандо Чайи

Ай Ви Ел

*Идателска къща
София, кв.Свобода, бл.9, вх.Б, ап.23*

"Ето ида скоро..."

*"И моята заплата е с Мене да
въздам всекому според каквито
ще бъдат делата му."*

*"... блажен, който упози думите
на пророчеството на тази книга."*

Откровение 22:12; 7

ПОДГОТОВКА

за последната

КРИЗА

Съставена от цитати на Библията и
Духа на пророчеството
с коментар от

Фернандо Чайи

Събрани пасажи от Библията и от Духа на пророчеството с
коментари и приложение.

От английски преведе

Кремен Кръстев

София, 1993

**Ключ към съкращенията
на книгите от Елън Уайт**

Деяния на апостолите (1911).	ДА
Библейски коментар том I	К
Съвети върху здравето (събрана 1923).	СЗ
Християнска служба (събрана 1925).	ХС
Христови притчи (1900).	ПР
Животът на Исус (1898).	ЖИ
Възпитание (1903).	В
Евангелизъм (събрана 1946).	Е
Опитности и видения (1851, 1854, 1858).	ОП
Великата борба (1888, 1911).	ВБ
Евангелски служители (1915).	ЕС
Живот и дейност на Елън Уайт (1915).	Ж
Вести към младите.	ВМ
Пророци и царе (1917).	ЦП
Патриарси и пророци (1890).	ПП
Ревю енд Хералд	РХ
Пътят към Христа (1892).	ПХ
Специални свидетелства	СПСВ
Избрани вести кн. I (събрана 1958).	ИВ
Свидетелства за църквата т. I (1-9), (1855-1909).	СВ
Свидетелства за проповедници (събрана 1923).	СВП
Съкровища на свидетелствата т. I (събр.т.1-3), (1855-1915)	ССВ

Книгите на Елън Уайт, публикувани след смъртта ѝ в 1915 г., са събрани от нейните различни писания. Те са издадени, в съгласие с нейните наставления, от пълномощници към комитета на пълномощниците, на когото тя е поверила ръкописите.

Предговор

Тази книга е посветена на Църквата на адвентистите от седмия ден. Нейната цел е да представи в кратка хронологическа форма важните събития, определени от пророчествата, които има да станат в света и в църквата преди идването на Христос.

Този труд съдържа много цитати от Писанията и книгите на Елън Уайт, преплетени с обяснения и забележки, които да ни помогнат да разберем връзката помежду им. Това са пряко вдъхновени от Бога вести, образуващи основата на всичко, представено тук. Забележките, прибавени за обяснение, са печатани нормално, а цитатите от книгите на Елън Уайт са подчертани отстрани с отвесна черта. В края на книгата е сложена една добавка, специално приготвена от М. Е. Лоуен, секретар на отдела за религиозна свобода при ГК.

По време на пътуване из различни места, при посещения на църквите, авторът се е убедил за непосредствената полза, която братята може да имат от грижливото изучаване на писаното от Бог за нас за драматичния час на историята, когато тези жизнено важни теми ще бъдат представени. Служители и говорители получават ново вдъхновение при проучване на вестите за това време. По този начин имаме основателно убеждение, че последователният анализ на тези важни предмети и изучаването на божествените вести ще създаде силен стимул за читателя да напредва към по-високо ниво на християнска опитност в пригответеното за голямата криза, която очакваме.

Първото предложение да се издаде такава книга, дойде от един самоиздържащ се мисионер в Мексико. Той ми изпрати един ръкопис с отделни съставки на пророчествата на Даниил, които изследвахме с интерес. Това подбуди издателския комитет на Пасифик прес да проучи идеята и да я съобщи по принцип на Комисията. Тогава този комитет натовари Ав. Морл със задачата да събере материал в документална форма, както ние го представяме тук.

При изработването на проекта се консултирахме с брошурата „Криза и победа“ от Р. Капрел и малкия, грижливо събран труд на Р. А. Одом „Последната криза и избавлението“. Други, добре аргументирани публикации, са двата тома „Нашето твърдо становище“, в които са събрани материали, съставени от известно число адвентни учени през 1952 г. при една библейска конференция на АСД. Нашите основни източници, обаче, са били писанията на Елън Уайт и Библията.

Първата глава представлява едно кратко разглеждане. Тук са описани в панорамен вид големите събития от предстоящото бъдеще. След това различните събития се изучават поотделно в следващите глави с подходящи цитати от Елън Уайт и Библията. Цитатите на Елън Уайт са извлечени от нейните ранни писания и от по-късните ѝ публикации. (Виж „Хронология на източниците на Духа на пророчеството“.)

Особено сме благодарни на редица проповедници, които прочетоха ръкописа и насърчиха издаването му. Взели сме в предвид техните забележки.

Нека книгата помогне за най-доброто приготвление на адвентния народ да посрещне Господа, при Неговото второ идване..

Фернандо Чайи

Хронология на източниците на Духа на пророчеството

Изявление, приготвено от Артур Л. Уайт, секретар
на наследството на Елън Уайт

Читателят на този том ще направи добре, ако има винаги в предвид заключителните сцени на земната история и опитността на верните, описана във виденията на Елън Уайт в продължение на много години. Първите откровения, дадени в началото на нейната опитност, когато църквата бе още съвсем млада, бяха в някои случаи много широки по обхват, но им липсваше много от подробностите на по-късните й видения. Господ водеше народа Си към по-ясно разбиране на събитията, като искаше от църквата само това: колкото се може по-бързо да ги разбере и да се приготви за тях. Във всяко следващо видение бяха въвеждани нови области, а понякога някои фази бяха представени и до най-малките подробности. Като се съберат различните доклади, писани в продължение на повече от 50 години, и се състави една цялостна картина, тогава пред нас изпъква величествена и пълна със светлина панорама, разбира се, с някои неизбежни повторения на главните точки.

Първото видение, дадено на сестра Уайт през декември 1844 г., описва пътуването на адвентния народ до Божия град и завършва с приемането на вечната награда. (Виж „Опитности и видения“, 14-16 стр.) Това дава уверение на Божия народ, че Бог го води. Нищо не е споменато за кризата, която го очаква. Десет месеца по-късно, през есента на 1845 г., на нея бе представено, че преди Христос да дойде, светиите трябва да преминат през „времето на Якововата скръб“. Това бе ново схващане и накара първите ни пионери да изучат Писанието, за да открият как древните пророци са описали това събитие, което бе още в бъдещето. (Виж Джеймс Уайт „Една дума за малкото стадо“.)

След това, през април 1847 г., във връзка с видението, потвърждаващо истината за съботата, на Елън Уайт бе показан опитът на палството да промени съботата, както и ролята и значението на съботата в последния земен конфликт. Това помогна на адвентните вярващи да видят съботата в третата ангелска вест. (Виж „Опитности и видения“, 32-35 стр., „По-сетнешни видения“.) Описанието, не по-малко от 2 страници, очертава с някои подробности събитията от периода, за който е написана настоящата книга - събитията пред църквата в последната криза - от началото на „ранното време на скръбта“ до второто пришествие на нашия Господ.

През 1848 г. и още един път през 1858 г., пред Елън Уайт бе представена във видение пълната картина на събитията от дългата борба между силите на правдата и силите на злото - великата борба между Христос и Сатана - от навлизането на греха до настоящото време и за бъдещето, до новата земя. Тя представя това на вярващите през лятото на 1858 г. в 219-те страници на „Духовни дарби“ т. I, носещ заглавие „Великата борба между Христос и Неговите ангели и Сатана и неговите ангели“. Наблегнато е на последните събития, като е дадена доста голяма светлина, каквато църквата по онова време не притежаваше. Тази скъпа книга сега съставлява последната част от „Опитности и видения“ (123-135), като последните 30 страници са посветени на събития, представени във видението от 1846 г. в по-малко от 2 страници. (Виж „Опитности и видения“, 34,35 стр.)

На църквата бе определено да расте и заедно с това растене тя бе в състояние да схване и употреби по-пълната и подробна светлина относно идещите събития. В ново видение на Елън Уайт бе разкрита с още по-големи подробности цялата велика борба и особено последните събития от последната криза. В подходящо време частите от тази по-пълна светлина бяха представени на църквата и света в 400-те страници на „Великата борба“ от 1884 г., последвани от едно допълнено и разширено издание от 700 страници в 1883 г. То, преиздадено в 1911 г., съставлява книгата „Великата борба“, която имаме днес. В този том описанието на идещата криза и крайното избавление обхваща 100 страници. (Виж „Великата борба“, стр.551-652.)

Също така, през годините, в различните глави на „Свидетелства за църквата“ и „Ревю енд Хералд“, и други църковни издания, Елън Уайт е правила изявления относно кризите, които се намират пред нас, особено във връзка с издаването на неделния закон, чиято сянка бе надвиснала в продължение на цяло десетилетие от средата на 1810 г. Тези пасажии са многобройни, но вниманието на читателя трябва да бъде отправено към:

„Свидетелства“ т.5, 449-554 стр. „Идещата криза“ (1885)

„Свидетелства“ т.2, 711-718 стр. „Неизбежният конфликт“ (1889)

„Избрани вести“ т.2, 367-375 стр. „Приготовление за последната криза“ (обръщение към сесията на ГК от 1891 г.)

Прави впечатление единството при представянето, макар светлината да е попълвана в продължение на половин столетие, като едно изказване допълва другото. Именно от тези комбинирани източници на Духа на пророчеството (описващи идещи събития, някои в едър мащаб, други - до най-малки подробности) са подбрани цитатите в настоящата книга. В стремежа си да даде боговдъхновените коментари в тяхната пълнота и в същото време да ги представи така, че да очертаят общата картина на идещите събития и техните вероятни последици, съставителят е пропуснал много от тях, а други - по-важни - е повторил няколко пъти. Читателят ще разбере, че дадените по този начин цитати пред-

ставят пълната картина, а сам той е замолен да извини липсата на гладкост при четенето.

Докато, общо взето, датата на написване на цитатите не е от особено значение, все пак, за да се напомни, че материалите са били извлечени от източници, писани през един период от повече от половин век, датата на публикуването придружава заглавията на книгите на Елън Уайт в списъка, даден към „Ключ на съкращенията“ на стр.3. Томовете, издадени след 1915 г., са комбинирани от различни материали на Елън Уайт, събрани от наследниците на нейното книжно наследство и пазители на публикациите ѝ, в съгласие с нейните собствени наставления. В няколко случая когато се смята, че датата на написването е от значение, тя е дадена в авторския текст. Всички цитати от Библейския адвентен коментар са материали от Духа на пророчеството, извлечени от допълнителни източници на изявления на Елън Уайт, които са дадени в края на всеки том от Коментара.

Внимателно изучаващите писанията на Елън Уайт биват убедени, че е невъзможно от тези писания да се определи съвсем точно хронологичната последователност на всяка подробност от идещите събития. В различните части на света, може би, ще бъдат пропуснати някои от събитията; ще има също известно вариране в последователността, но въпреки това, важното е, че разглеждаме тези събития, предстоящи пред нас, в Библията и Духа на пророчеството.

Вярваме, че следните мисли ще бъдат винаги в ума на читателя:

Практиката в нашата църква е изисквала от съставителя на тази книга да представи ръкописа си пред съхранителите на книжното наследство на Елън Уайт преди да направи каквито и да било постъпки за публикуването на неговия труд. Но от това не следва, че те са забранили тази книга или пък са поели отговорността за издаването ѝ. Те никога не си присвояват отговорността за издаването на книги от този вид. Най-малкото те заявяват, че нямат нищо против публикуването на пасажите от писанията на Елън Уайт в дадения ред. Така че отговорността за тази и за всяка такава или подобна книга лежи по право върху съставителя и издателите.

Колко щастливи трябва да бъдат адвентистите от седмия ден, че за тях съществуват такива източници като Духът на пророчеството - прозорци, през които можем да надникнем, за да добием по-ясна представа за онова, което очаква църквата и света. Тези сцени, представляващи кулминационната точка на Великата борба, заедно с представеното в Словото Божие, ни предлагат благодатно поле за изучаване.

Въведение

Панорамен преглед на крайните събития

Светът днес се намира в края на своята дълга, изпълнена със събития история. Бог е надарил народа Си с чудни пророчески откровения за часа, в който живеем, показвайки развитието на божествените планове и посочвайки великите събития в бъдещето. Някои от тези вести Той е дал чрез боговдъхновеното перо на Елън Уайт. Те допълват библейските пророчества и отварят пред нас широка панорама на бъдещите събития, като ни подканят да се приготвим за приближаващата велика криза.

„Познаване времето“

Павел с право казва в Римл. 13:11: „И това вършете като знаете времето, че часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме.“ Тези думи се прилагат с особена сила за адвентния народ.

Докато светът бива разтърсван от страх и несигурност за бъдещето, ние познаваме времето.

Всеки пътник, преминаваща от една държава в друга, носи карта. Той знае каква част от пътя вече е изминал и какви спирки му остава още да направи. Той знае отнапред деня и часа на пристигането си на всяко летище. Чрез внимателно изследване на подробностите, цялото пътуване върви точно по плана.

В своето пътуване към крайната цел, Божиите чада също имат карта, и то прекрасна карта - Библията.

Изпълнени вече етапи

Устремени напред, верните придобиват увереност, когато гледат как предсказания, направени преди хиляди години, са се изпълнили точно.

Четири древни световни империи възникнаха и изчезнаха точно както бе предсказано в Даниил 2 и 7 глави. Желязната Римска империя се разпадна на днешните европейски народи, които и досега си остават разделени, въпреки всички опити за обединение - точно както бе символично представено чрез калта и желязото на нозете и пръстите на големия образ.

1260-те години на папско върховенство, сега вече в миналото, са друго свидетелство за сигурността на вечната пророческа дарба.

Една от главите ла първия звяр от Откр. 13 гл. получи смъртоносна рана, но тя оздравя - всичко точно според пророчеството. Днес сме свидетели на изпълнението на последната част от това пророчество, като виждаме как целият свят започва да се чуди на звяра.

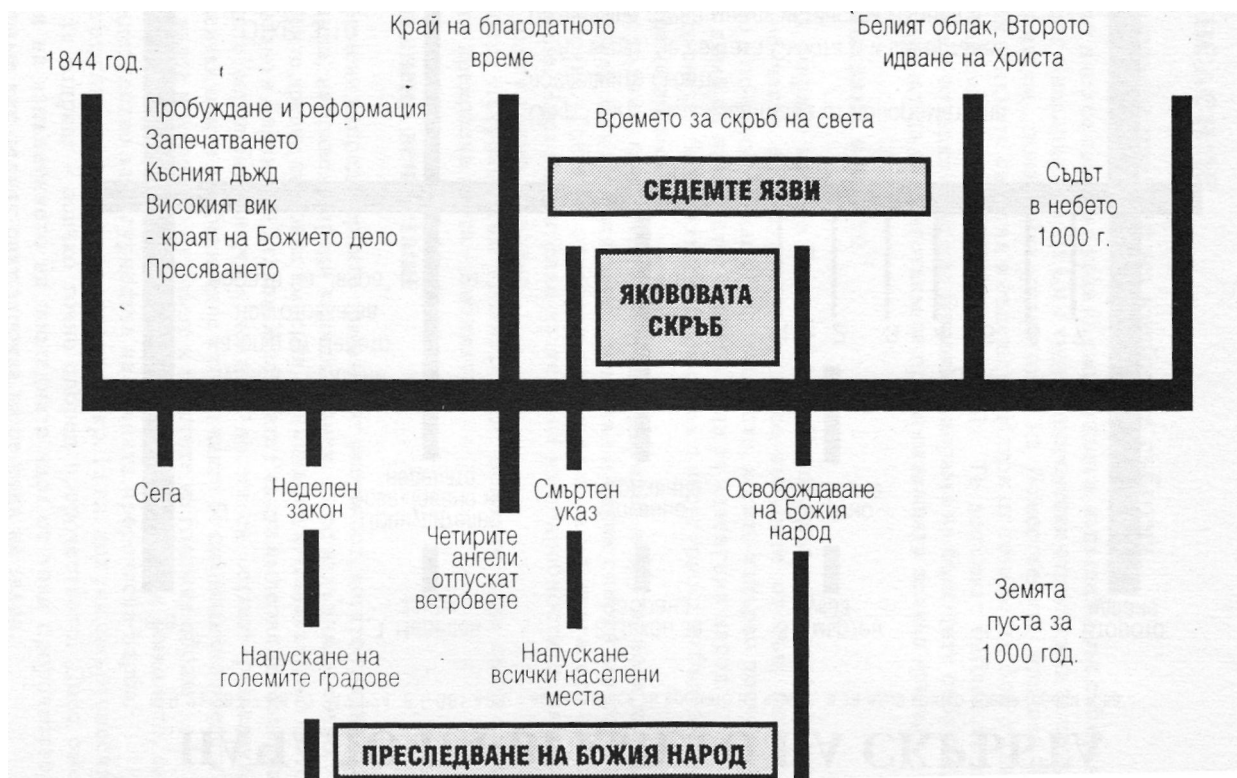
Събитията, предсказани с най-дългия и най-вълнуващ пророчески

НАЧАЛО НА ВРЕМЕТО НА СКРЪБТА

О.В.21,28,67-68,97,217,224; В.Б.381,498: - не се отнася за времето на язвите, а за едно кратко време преди това

ТАБЛИЦА ЗА РЕДА НА СЪБИТИЯТА В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

период в Библията - 2300 денонощия от Даниил 8:14 - с неговите 70 седмици, включени в Даниил 9, е изпълнен с удивителна точност. Завръщането на юдеите от Персия в Ерусалим, възстановяването на града и стената, кръщението на Исус и смъртта на Спасителя на Голгота се изпълниха с математическа точност, така както бе предсказало пророчеството.

Но когато дойде краят на този период, стана едно от най-великите събития в религиозната история. В изпълнение на пророчествата от Даниил 8 и 9 гл. и Откр. 14 гл., възникна адвентното движение, точно на определеното време, за да проповядва вестта за съда и вечното евангелие в неговата съвременна форма - „настоящата истина“.

Небесните знамения, предсказани от Исус в пророческата Му проповед отпреди 2000 години - затъмнението на слънцето, луната и падането на звездите - се случиха преди повече от един век. Състоянието на света днес в обществено, политическо и религиозно отношение, изпълнява библейското пророчество с драматична точност. Увеличаването на безнравствеността и нечестие, страхът, който изсушава човешките сърца, войните и слуховите за войни, увеличаванечестотата на земетресенията, фалшивите пророци и религиозни движения, знаменията и чудесата, извършени чрез силата на неприятеля - всички те красноречиво провъзгласяват, че живеем в последния час, когато светът и църквата ще бъдат свидетели на най-великите събития в световната история.

Увеличаването на научното познание така бързо, че и най-необикновените открития и изобретения не учудват вече никого, ни говорят същото. Непрестанното увеличение бързината на пътуването, завладяването на космическото пространство от човека - всичко това изпълнява предсказанията на пророк Даниил, че познанието ще се увеличава и хората ще ходят насам нататък. Даниил 12:4.

С други думи, един поглед хвърлен назад, ни убеждава, че библейското пророчество е било изпълнено с удивителна точност, че най-дългият пророчески период е завършил в 1844 г. и че сега ни очакват само събитията на последните дни, достигащи върховната си точка с идването на Исус на небесните облаци.

Но преди Божиите изкупени да достигнат желаната цел, Божието Слово и свидетелствата на Елън Уайт ни сочат, че скоро ще настане едно съчетание на събития от изключителна важност, следващи бързо едно след друго - събития, които ще хвърлят църквата в центъра на една голяма криза. Всеки вярващ се нуждае от специално приготвление за посрещането и.

Миналото потвърждава увереността в бъдещето. Точността, с която всяко едно от събитията, описани в пророчествата, се е изпълнило до наше време, ни уверява, че събитията, които все още лежат в бъдещето, ще настанат сигурно.

Чудният начин, по който Бог е ръководил и закрилял народа Си през вековете, осуетявайки намерението на злите сили, ни сочи, че църквата, сега воюваща, ще продължи да бъде ръководена, докато скоро стане църква триумфираща.

„Ние няма защо да се боим за бъдещето, освен от това, да не забравим начина, по който Бог ни е водил и уроците, на които ни е поучавал в нашата минала история.“

Панорама на бъдещето

С тази сигурност нека сега хвърлим поглед върху непосредственото бъдеще, отпращайки въображението си до завръщането на Христос. Да очертаем от панорамен поглед събитията, които ще срещнем като народ до деня на последното избавление.

В следващите глави ще разгледаме тези събития подробно, както са ги описали боговдъхновените думи. Но най-напред, като резюме, нека хвърлим един общ цялостен поглед. Това ще ни помогне да установим правилното отношение към отделните състояния.

Преди да завърши благодатното време, докато човешките все още могат да приемат спасението на евангелието, ще станат следните събития: запечатването, късният дъжд, високият вик, завършване на делото, времето на пресяването. Изброяването на тези събития в този ред не означава, че те ще станат в точна хронологическа последователност. Някои от тях, или всички те, могат да бъдат едновременни. Знаем, че когато бъде произнесен указът от Откр. 22:18 и благодатното време завърши, тези събития също ще завършат. Така ще бъде разчистен пътят за началото на времето на великата скръб.

Но придружавайки тези събития и в известен смисъл подготвяйки пътя за тях, вътре в Божията църква ще настане едно истинско реформаторско движение. До голяма степен то ще бъде като резултат от вестта на Верния Свидетел до Лаодикия и от приемането и разбирането на църквата на великата истина за оправданието чрез вяра. Това ще причини духовно пробуждане и обновление на живота. То ще ускори падането на късният дъжд и провъзгласяването на вестта за приготвянето на един народ за времето на скръбта и великото явление Христово.

Запечатването. За да приготви чадата Си за времето на скръбта, Бог желае да сложи върху тях печата на Своя закон, на Своя характер и на Своето съвършенство. Този процес, който се извършва сега, скоро ще завърши. Всъщност запечатването засяга отделната личност и може да бъде описано като процес, който започва при обръщането и завършва в края на благодатното време - независимо дали при смъртта на вярващия или в края на изследователния съд. Ще бъдат запечатани само онези, които са приготвени, а само запечатаните могат да преминат успешно през времето на скръбта и да устоят на присъствието на Господа при пришествието Му. Приготвянето се състои в очистване от греха и победа над всеки недостатък, над всяка слабост.

Късният дъжд, високият вик и завършването на делото. За да ускори завършването на евангелската поръчка, Бог желае да излее над народа Си късният дъжд на Светия Дух. Както ранният дъжд подготви

апостолската църква за провъзгласяване добрите новини на спасението успешно и резултатно по всички части на тогавашния свят, така и това изливане на божествена сила ще направи Божия народ днес да бъде в състояние да довърши незавършеното дело и да занесе на всяка нация, племе, език и народ последната евангелска вест. Обещанието за късния дъжд се отнася за нашето време днес, а не за някакво време в бъдещето. Но една безспорна предпоставка за Неговото изливане е голямото мнозинство от църковните членове да се посвети напълно на Бога, като се отречат от личното Аз, отхвърлят греха във всичките му форми и потърсят Господа за смирение.

Веднага след това трябва да се разнесе високият вик, придружен от едно изявление на божествена сила; земята ще се освети от славата на Господа и делото ще бъде завършено според плана и обещанието Божии. (Виж Откр. 18:1-4).

Един специален процес на реформация и освещение ще трябва да настане всред църковните редици - процес, който ще засегне по-голямата част от членовете в приготвяне за късния дъжд, високия вик и завършване на евангелската задача.

Пресяването. Пресяването е друго от великите събития, които ще засегнат църквата през благодатното време. Терминът „пресяване“ предполага, че някои, които са членове на Божия народ, ще отстъпят. Много адвентисти ще напуснат редиците, защото няма да приемат с цялото си сърце божествения призив за обръщане и пълно посвещение, и защото са отхвърлили вестта на Христос до Лаодикийската църква - една вест за покаяние и реформация на живота - поддържайки само една формална и повърхностна опитност.

Когато за църквата настъпи великият час на кризата и започне изпълнението на един всеобщ неделен закон, мнозина ще отпаднат, а някои ще станат и най-върлите врагове. Само пълното предаване живота на Бога и постоянната опитност на растене в благодатта ще ни спаси от тази голяма опасност и ще ни поддържа свързани с множеството мъже и жени, които ще триумфират славно когато Исус се яви.

Ранното време на скръб. Последните часове на благодатното време ще бъдат бурни и трудни за света изобщо, а също и за Божиите чада. В света - дори когато четирите ангели още задържат ветровете - ще се увеличават войните, смущенията, политическите проблеми, икономическите и социалните бедствия, разделенията в семейството, страхът и смущенията. Правителствата - макар и да се опитват да действат много твърдо - няма да могат да се справят със сложните проблеми, които ще се изправят пред тях. Това ранно време на скръб, за което Исус споменава в Лука 21:25,26 идва преди времето на великата скръб, чието начало ще настъпи скоро след като благодатното време завърши.

За Божия народ това ранно време на скръб ще бъде още по-тежко поради преследването, на което всеки ще бъде подложен от силите на отстъпничеството. Въпреки това, Бог ще бъде с тях, за да ги укрепва и

да им помага да живеят триумфално и да страдат радостно заради Него. „Понеже си опазил Моята заповед да търпиш - обещава Господ на преследваните - то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята. Ето, ида скоро. Дръж здраво онова, което ти е поверено, за да ти не отнеме никой венеца." Откр. 3:10,11.

Преследването. В Откр. 13:11-17 е дадено пророческо описание на преследването, допълнено от Духа на пророчеството. Това преследване ще започне преди края на благодатното време и ще става все по-жестоко и по-жестоко, особено през време на Якововата скръб, но часът на избавлението ще дойде.

Вторият звяр от Откр. 13, онзи с агнешките рога, представлява САЩ, една млада нация, образувана от народ, обичащ свободата, една демократична страна, управлявана от конституция в защита правата на човека и свободата му, особено свободата на съвестта. Тази страна е изпълнявала досега истинска историческа мисия. След като постигна най-висшия тип религиозна свобода с Първото допълнение към своята конституция, която забранява издаването от Конгреса на каквито и да е закони по религиозни въпроси, тя утвърди пълно отделяне на църква от държава и стана стълб на свободата на съвестта. Към нейните гостоприемни брегове се стремяха преследваните мъже и жени от всички краища на света, търсейки защита чрез гаранциите на тази политическа система.

В Своето провидение Бог избра САЩ, за да установи центъра на световното дело на адвентистите от седмия ден. Така, без организация и средства, мисионери са излезли през годините от тази богата страна, за да занесат тройната ангелска вест до четирите краища на света.

Въпреки всичко това, обаче, пророчеството ни казва, че тази страна, представена от подобния на агне звяр, ще промени напълно своето естество и в резултат ще се извършат следните неща:

1. Тя ще заговори като змей. (Стих 11). А змеят от Откр.12 глава е една преследваща сила.

2. Тя ще задължи всички, които живеят по земята, да се покланят на първия звяр, т. е. на Рим. (Ст.12). Ще задължи цялото човечество да отдава почитание на една религиозно-политическа сила и ще приложи санкции от религиозен характер. Това унищожава цялата свобода, поддържана дотогава, и въвежда едно време на преследване.

3. Тя ще върши големи чудеса и дори ще прави да пада огън от небето. (Ст.13,14). Това ще стане поради изключителното положение, което ще заеме спиритизмът и поради обединението му с католицизма и протестантизма.

4. Тя ще заповяда на всички, които обитават на земята, да направят образ на първия звяр от Откр.18 гл., т. е. на римската власт. (Ст.14). Тъй като този звяр преследваше светиите, образът му ще бъде друга сила, която ще върши същото. Този „образ на звяра", както ще видим от една по-сетнешна глава от книгата, е обединението на протестантските църкви,

което в края на краищата ще се утвърди и ще се присъедини към изискването на гражданските власти да наложат неделни закони.

5. Тя ще накара всички да приемат „белега на звяра“, като забрани на всеки, който не го приема, да купува и да продава. (Ст.16,17). Макар че „не всичко по този въпрос е напълно разбрано, нито пък ще се разбере докато свитъкът не се развие“, „белегът на звяра е точно онова, което се проповядва че е“. „Белегът на звяра е... съблюдаването на първия седмичен ден“.

Тъй като печатът на Бога по божествен закон е в частност съботата, истинският ден за почивка, то белегът на звяра трябва да бъде един фалшив почивен ден. Ние знаем, че съблюдаването на съботата в хармония с четвъртата заповед свидетелства за нашата вяроност към Бога, като наш Творец и Спасител, и към Неговото творение.

Подобно съблюдаване на неделата, което ще бъде наложено по целия свят от образа на звяра и други отстъпили сили, е до известна степен белегът на звяра, или знак за вяроност към една фалшива сила, която е неприятел на Бога и истината Му.

Накрая фокусът на великата и дълга борба между истината и заблудата, между Христос и Сатана ще бъде съблюдаването или нарушаването на истинския ден за почивка.

Онези, които отказват да приемат знака или белега на звяра, които отказват да съблюдават неделата или да участват в дела на богослужение, нарушаващи святата събота, ще бъдат преследвани. На тях ще бъде отречена закрила от страна на държавата. Конституционните гаранции за тях ще бъдат премахнати и ще им бъдат отнети и най-жизнените права, дори онези, които са условия за поддържане на живота, като например правото да се купува и продава.

Преди да завърши благодатното време в Америка ще бъде прокаран национален неделен закон. Така ще започне едно време на велико изпитание на църквата, най-великата криза в нейната история."

Днес неделните закони, прокарани в отделните щати, претендират, че притежават социален и здравен характер, и позволяват изключение. Хората, които ги поддържат, настояват, че нямат каквото и да било религиозно намерение. Такива закони съществуват в много щати.

Но скоро тези закони ще бъдат наложени по цялата нация чрез федерално законодателство. Налагането вероятно ще бъде религиозно по своето естество, като ще включва по някакъв начин действие на богослужение, което ще нарушава истинския почивен ден. Неговото налагане ще бъде изискано от образа на звяра (обединяване на католици и протестантизъм с държавата) с пълната подкрепа на католици и спиритисти. Тогава ще започне голямото преследване. Движението скоро ще се разпространи и в други страни на света, където ще бъдат издадени подобни закони, подтискайки по този начин по целия свят пазешото съботата малцинство.

Това ще бъде сигналът за Божиите чада, които все още живеят в

големите градове, да ги напуснат незабавно, а за онези, които живеят в малките градове, да се приготвят да ги напуснат в най-скоро време.

Когато седмата, последната язва, започне да пада, т. е. след края на благодатното време или през времето на великата скръб, ще последват следните събития от поредицата събития:

б. Образът на звяра ще се опита да убие всички онези, които не се покланят на звяра и образа му. (Ст.15). Срещу съблюдаващите съботата ще бъде издаден указ за смъртно наказание. Те ще бъдат сочени като врагове на закона и реда и като причина за всички бедствия, които опустошават земята - язвите.

Ще бъде установена определена дата за изпълнение на указа. Когато това бъде обявено, Божиите чада ще избягат от всички населени места, включително и от малките градове, и ще потърсят убежище в горите, пустите и скалисти места, където ще имат специалната Божия закрила. Небесни ангели ще им доставят храна. Това ще бъде време на голяма скръб, в което верните непрекъснато ще викат към Бога за избавление.

Силите, участващи във войната срещу Бога, истината Му и народа Му, ще бъдат змеят, звярът и фалшивият пророк. (Откр. 16:13). Змеят представлява Сатана, работещ в този специален случай посредством спиритизма във всичките му форми - езичество (действащ в неговите форми на богослужение и предразсъдъци), християнство (образуващо амалгама от протестантско и католическо богослужение), посредством чудеса и на основата на всеобщоприетото учение за безсмъртието на душата и т.н. Звярът символизира папството или римо-католическата църква, а фалшивият пророк - отстъпилия протестантизъм. И така, протестантизмът заедно с папството ще действат в тясно сътрудничество с държавата за налагане закони от религиозен характер. Това обединение на църква и държава ще се разпространи по целия свят.

Армагедон. Следващото действие в драмата ще бъде Армагедон, последната битка между доброто и злото, така както е описана в седмата язва. Пророкът видя да излизат от устата на змея (спиритизма), звяра (папството) и фалшивия пророк (отстъпилия протестантизъм) три нечисти духа, които са бесовски (дяволски) духове и които ще вършат големи знамения и чудеса и „ще отиват при царете земни“, за да ги накарат да се бият в последната битка срещу Бога, Неговия народ и Неговата истина. Откр. 16:12-14.

Докато преследването продължава, верните ще имат особената Божия закрила и закрилата на светите ангели. При последното им бягство от градовете те ще бъдат нападани от преследващите ги неприятели, но мечовете, издигнати срещу тях, ще се счупват като сламки. Ангели ще ги защитават, борейки се за тях, явяващи се в образ на силни войници. По чуден начин на тях ще им бъдат доставени хляб и вода в пустинята.

В самия ден когато трябва да се проведе изпълнението на указа за смъртното наказание, Господ ще освободи верните. Той ще парализира нечестивите с големи смущения на небето и земята и с изключително

разместване на природните елементи. Всред това смущение и гняв атакуващите ще започнат да се бият помежду си, унищожавайки се едни други. По това време ще се чуе Божият глас, ще стане специалното възкресение и малко след това - величественият вид на Божия Син ще се яви на небето.

Времето на скръбта. Това време е описано в Даниил 12:1 - „И в онова време ще се повдигне Михаил, велик княз, който брани синовете на твоя народ, и ще настане време тежко, каквото не е имало откакто съществуват люде до днес, но ще се спасят в това време от твоя народ всички, които бъдат намерени, че са записани в книгата.“

То започва когато завърши благодатното време. Пресяването е завършено. Освещението от Божието присъствие чрез Късния дъжд е станало. Проповядването на евангелието е приключило. Тогава Михаил, т. е. Христос, Великият Княз, Който ходатайства за нас в небесното светилище, ще се „повдигне“ и ще спре Своята ходатайствена служба. Той ще сваля свещеническото облекло и ще облече своята царска дреха. Небесният храм ще се изпълни с дим и никой не ще може да влезе в него.

Четири ангела от Откр.7, които задържаха четирите ветрове на борби и смущения, сега ги отпускат. Необуздани, злите човечи ще се отдадат на ужасните си страсти. И седмата, последна язва ще слезе над несправедните.

Това ще бъде време на ужасна агония за света. Възпаления, каквито човечите никога не са виждали, ще се появят. Ако тези язви бяха всеобщи, целият свят щеше да бъде обезлюден.

Макар че Божиите чада са защитени от язвите, все пак това ще бъде за тях време на неописуема скръб, поради безмилостното преследване, което ще връхлети върху тях. Някои ще загубят свободата си и ще карат дни наред в затворнически килии. Макар и защитени и подпомогнати от ангелите, чието присъствие превръща дори затворническите им килии в обиталища на светлината, те ще изпитат физически мъки.

Но те ще страдат и от ужасно душевно безпокойство. През това време те ще бъдат без ходатай. Ако имат някакви неизповядани или непростени грехове в живота си, ще бъдат победени. Те преминават през едно време на несигурност и агония. За известно време те ще бъдат като че ли несигурни, че всичките им грехове са заличени. Както Яков в нощта на скръбта при потока Явок, те смиряват душите си пред Бога. Макар че вярата им бива ужасно изпитана, те биват укрепени чрез тази изключителна опитност. Накрая, на молитвите им бива отговорено и те получават мир. Те не могат да си спомнят какъвто и да било грях, който да не е бил изповядан и за който да не са се покаяли. Преди края на благодатното време те са постигнали, чрез Божията сила - победа над всеки грях и са били запечатани. Тяхното спасение е осигурено.

Между освобождението и Второто идване на Христос. При великата Божия намеса, която парализира нечестивите в опитите им да унищожат верните, слънцето светва по среднощ и започват да стават

сврхестествени явления. Морето почва да ври и кипи и ужасно земетресение превръща гигантските строежи в развалини.

Именно тогава става частичното възкресение. Гробовете се отварят и мнозина от светиите възкръсват, за да станат свидетели на Христовото идване, но особено онези, които са умрели с вяра в третата ангелска вест. (Даниил 12:2; Откр. 1:7.) Също и онези, които прободоха Господа Исуса, излизат от гробовете си, както и най-големите неприятели на истината. (Откр. 1:7.) Докато нечестивите се изпълват със страх, светиите радостно възкликват (Исая 25:9).

След като признават, че са били измамани, загубените започват да се обвиняват едни други. Особено обвиняват те фалшивите пастири на стадото. И мечовете, които те бяха приготвили за светиите, сега ги използват един срещу друг. Скоро тези атаки се обръщат срещу Великата църква, срещу Вавилон (Откр. 17:16), която ще бъде унищожена и разкъсана на парчета. Във връзка с тези събития, Божият глас провъзгласява деня и часа на Христовото идване.

Величественото явление на Христос. Настъпва последният момент на дългите векове, известяван още от древните пророци. На небето се появява един малък черен облак, който приближава земята, става по-светъл и по-блестящ, докато след време започва да изглежда като обкръжен от група ангели, придружаващи Царя на Царете и Господа на господарите в Неговата триумфална процесия към земята. Христос слиза, обкръжен от огнени пламъци. Земята трепери. Планините се раздвижват.

Докато голямата небесна процесия приближава, едно мощно земетресение разтърсва земята и Христовият глас събужда спящите светии за безсмъртен живот. Живите праведни биват преобразени. Онези нечестиви, които са все още живи, биват унищожени от величието на Божията слава.

Дългото време на очакване е приключило. Нощта на бедствието се е превърнала накрая в славен ден. И сега, цялото Божие семейство на земята, изкупено чрез скъпоценната кръв на Агнето, бива съединено със Своя възлюбен Господ и Учител и със своя небесен Отец.

Хилядите години на надежда се изпълняват в една вечна утрин на триумфална радост.

Ти и аз трябва да бъдем там! Сега е денят на осветение, утре ще бъде денят на прославянето!

ДИАГРАМА НА 70-ТЕ СЕДМИЦИ И 2300 ДЕНОНОЩИЯ

Обяснение на датите

Пр.Хр. 457 - Времето на заповедта за възстановяване и построяване на Ерусалим - Дан.9:25, Ездра 7:7

$2300 - 490 = 1810$ год.

Пр.Хр. 408 - Края на 7 седмици или 490 години. Работата по построяване и възстановяване е завършена.

$34 + 1810 = 1844$ год.

Сл.Хр. 27 - Края на 62 плюс 7 равно на 69 седмици, или 483 г. Исус се кръщава и започва проповедничество.

Сл.Хр. 31 - Средата на 70-та седмица. Христос разпънат.

Сл.Хр. 34 - Края на 70-та седмица или 490 години. Евреите отхвърлени. Евангелието се дава на езичниците.

7 прор. седмици 49 год.

Сл.Хр. 508 - Сваляне на езически Рим. Започват 1290 години.

62 прор. седмици 434 год.

Сл.Хр. 538 - Започване папското върховенство. Започват 1260 години.

1 прор. седмица 7 год.

Сл.Хр. 1798 - Завършват 1260 г. Край на папското върховенство.

Сл.Хр. 1844 - Завършват 2300 денонощия или години. Започва Изследователен съд. Гърми седмата тръба, започва 3-то горко.

1

Реформаторско движение вътре в църквата

Нуждата от реформа

Характеристика на реформата

Сърцето на реформацията:

прокламирането на лаодикийската вест

оправданието чрез вяра

Тайната на победата

Заключение

Преди около 27 века Боговдъхновеният пророк Йоил под Божествено вдъхновение описва така деня Господен: „Затръбете в Сион, И дайте тревога в светия Ми хълм; Нека се разтреперят всичките жители на страната; Защото иде денят Господен, защото е близо. Ден тъмен и мъглив, Ден облачен и мрачен, Бързаш като зората, която се разпростира върху планините; Идат люде много и силни, Подобни на които не е имало от века, Нито подир тях ще има до годините на много поколения.” (Йоил 2:1,2).

Истината е, че тези думи имат непосредствено историческо приложение в Старозаветните времена, когато Израил беше пред завладяване от един езически народ. Но тези думи са запазени, защото се отнасят и за края на времето - „Деня Господен” - навечерието на Христовото завръщане на земята. Вестта изисква да се затръби в Сион, т.е. в църквата. Трябва да се разпространи един зов в светата Божия планина, т.е. между Неговия народ, за пробуждане.

Пророкът продължава: „Но, казва Господ, даже и сега се обърнете към мене. С всичкото си сърце, С пост, с плач и с ридание; И раздерете сърцето си, а не дрехите си, Та се обърнете към Господа, вашия Бог; Защото е милостив и шедър, Дълготърпелив и многомилостив, И разкайва се за злото. Кой знае дали Той не ще се повърне и разкае, Та остави благословение след себе си Колкото за хлебен принос и възлияние на Господа вашия Бог? Затръбете в Сион, Осветете пост, свикайте тържествено събрание; Съберете людето, осветете събранието, Свикайте старейшините, Съберете младенците и сучещите; Нека излезе младоженецът из спалнята си, И невестата из стаята си; Нека плачат свещениците, Служителите Господни, между предхрамието и олтара, И нека рекат: Пощади Господи, людето Си, и не предавай наследството Си на позор, Та да ги владеят народите. Защо да рекат между

племената: „Де е техният Бог?". (Йоил 2:12-17).

Предвид разтърсващите земята събития, които ще станат в "деня Господен", църковните членове трябва да бъдат събудени от един апелиращ глас; те трябва да търсят дълбоко и истинско обръщане - от цялото сърце. С други думи, една духовна реформация трябва да бъде проведена в църквата, за да може да се приготвим за великите събития във времето на края.

Няма съмнение, че се намираме вече в навечерието на върховния час, затова този зов за истинско обръщане и пълна реформация в живота трябва да проехти сега по целия Сион.

Това е, което Господната вестителка е писала преди много години, както следващите цитати показват:

Нуждата от реформа

„Едно пробуждане към истинско благочестие е най-голямата и най-належащата от всички наши нужди. Да се стремим към това - трябва да бъде първият наш дълг. Трябва да полагаме сериозни усилия, за да получим Божието благословение, не защото Бог не желае да излее Своите благословения, но защото ние не сме приготвени да ги приемем. Нашият небесен Отец е повече готов да даде Светия Дух на тези, които искат от Него, отколкото земните родители са готови да дадат добри дарби на чадата си. Нашата част е чрез смирение, изповядване, покаяние и усърдна молитва, да изпълним условията, при които Бог е обещал да ни дари Неговото благословение." (ИИВ 121).

„Божият народ не ще издържи изпита, докато не настъпи едно пробуждане и реформация. Господ не ще допусне в жилищата, които е приготвил за праведните, ни една душа, доволна от себе си." (7СВ 285).

„Между Божия народ е необходима реформация, но тя трябва най-напред да започне своето очистващо дело с проповедниците." (1СВ 469).

„Трябва да има една реформация между Божия народ." (ВМ 317).

„Пробуждане и реформация трябва да настане всред Божия народ под ръководството на Светия Дух. Пробуждане и реформация са две различни неща. Пробуждане означава подновяване на духовния живот, оживяване силите на ума и сърцето, едно възкресение от духовна смърт. Реформация означава реорганизация, промяна в идеи и теории, обичаи и навици. Реформацията не ще принесе добрите плодове на правдата, докато не бъде свързана с пробуждане от Духа. Пробуждането и реформацията трябва да извършат своето определено дело и в извършването на това дело те трябва да бъдат съединени." (ХС 42).

„Дълбоко впечатление ми направиха сцените, които неотдавна преминаха пред мене във видение през нощта. Изглеждаше, че има едно голямо движение - едно дело на пробуждане - отиване напред в много места. Нашият народ се движеше в редици, отговаряйки на Божия призив. Братя мои, Господ ни говори. Не ще ли приготвим светилниците си и да действваме като човече, които очакват своя Господ да дойде? Времето ни

зове да станем носители на светлина, да действаме." (1ССВ 441).

„Преди последното посещение на Божиите съдби на земята, между Божия народ на земята ще настъпи такова пробуждане към първоначалното благочестие, каквото не е било от апостолско време насам. Духът и Божията сила ще бъдат излети върху Неговите чада." (ВБ 464).

Характеристика на реформата

Сатана е работил усилено да фалшифицира истинската духовна реформация, която Господ желае да постигне в Своята църква. Това е било метод на големия враг още от древността: да фалшифицира и да предлага заблуди, да причинява смущение, хаос и гибел, вместо истинско обръщане.

Сатанински фалшификации на реформата

Вдъхновеното перо на Божия Вестител заявява:

„Във всяко пробуждане той (Сатана) е готов да влезе в ония, които са неосветени в сърце и неосветени по ум...

В цялата църковна история не е била провеждана каквато и да било реформация без сериозните пречки на фалшифицирането. Така бе и в Павловите дни. Където апостолът и да основеше църква, винаги имаше някои, които изповядваха, че приемат вярата, но внасяха ереси, които, ако бяха приети, щяха в края на краищата да премахнат любовта към истината." (ВБ 396).

„Семето, което Лютер пося, израсна навсякъде...

Той (Сатана) се опита сега да направи онова, което бе правил при всяко реформаторско движение - да измами и погуби народа, като излее над него фалшивото, на мястото на истинското дело. Както имаше фалшиви христосовци в първото столетие на християнската църква, така се въздигнаха фалшиви христосовци и в шестнадесетото столетие." (ВБ 186).

Също както е правил и в миналите времена, бащата на лъжата ще измамва и в наши дни. Даже и сега той е решен да дезорганизира Адвентното движение и да смущава Божиите чада.

Тъкмо затова, през нашата кратка история като движение, особено в последните години, са възниквали разни групи, внасящи дисхармония и разединение. Водени от човечи, които наричат себе си „реформатори", те разрушават вместо да градят. Тяхното дело не е устояло на Библейското изпитание: „По плодовете им ще ги познаете." (Матей 7:16).

Духът на несъгласие и борба

Обща черта на фалшивото реформаторско движение е духът на несъгласие, борба, революция и унищожителен критицизъм, особено срещу църковните водачи. Духът на Пророчеството съветва:

„Дошло е време за настъпването на цялостна реформация. Когато

тази реформация започне, *духът на молитва ще действа във всеки вярващ и ще излезе от църквата духът на несъгласие и борба.*" (8 СВ 251).

С други думи, първото нещо, което трябва да бъде извършено от истинската реформация, е отстраняването на несъгласието, борбата и критикарството.

При описанието на няколко фалшиви реформаторски движения, Господната вестителка казва следното за един водач:

„Той мислеше, че Бог е отминал всички ръководещи работници и нему е дал вестта.“

След това тя заявява, че се е „опитвала да му покаже, че той е в грешка“. (2 ИВ 64).

За другите тя пише:

„Той казва, че църковните водачи ще паднат чрез себевъзвишение и отпред ще излезе една друга класа смирени мъже, които ще извършат чудни дела... Той претендираше, че вярва в Свидетелствата. Той претендираше, че ги смята за истинни и че ги прилага..., за да даде сила и вид на истините, за които претендира.“ (2 ИВ 64).

Но за този човек и неговата вест тя писа:

„Слово Божие дойде от Бога към мене: „Не му вярвайте, аз не съм го изпратил.“

И тя му каза, че неговата „вест не е от Бога, но измамва непредпазливите.“ (2 ИВ 64).

За друг един пък, който претендираше, че имал една специална вест, тя писа:

„Същият дух на обвинение бе с тях - т.е., че църквата била цялата в грешка и Бог призовава един народ, който да върши чудеса.“ (2 ИВ 66).

Винаги, когато някое т.н. реформаторско движение възбуди дух на унищожителна критика срещу водачите на делото и срещу църковната организация, възбуждайки несъгласие и борба, имаме сигурен знак, без по-нататъшни анализи, че Сатана го ръководи и че това е една фалшификация на истинската реформация.

За да спечелят последователи, такива движения отначало претендират, че принадлежат към адвентния народ и изявяват ревност към Божието дело. Но винаги в края те се отцепват в отделни групички. За известно време, докато се разкрие истинското им естество, те причиняват безброй смущения и заблуждават искрени души, които не са достатъчно утвърдени.

Сатана действа енергично и измамва

„При всяко съживление в Божието дело, Князът на злото започва да действа още по-активно: сега той напруга усилията си до крайност за една последна битка срещу Христос и Неговите последователи.“ (ВБ 593).

„Нека Божият народ се събуди от дрямката и започне сериозно делото на покаяние и реформация. Нека те изследват Писанията, за да научат истината, както е в Исус. Нека напълно се посветят на Бог и

няма да е нужно доказателство, че Сатана е все още активен и бдящ. Той ще изявява своята сила с всяка възможна измама, призовавайки на помощ падналите ангели от своето царство." (ВБ 398).

Фанатизъм

Измежду средствата, които дяволът използва, за да осуети Божия план относно провъзгласяването и провеждането на реформация сред Неговия народ, е фанатизмът. Това средство той употреби още в дните на апостолите и по времето на протестантската реформация - всъщност, при всички религиозни пробуждания.

„Фанатизмът ще се появи изсред самите нас. Ще се появят измами от такъв характер, че да прелъстят, ако е възможно, и избраните.“ (2 ИВ 16).

„Лютер също преживя голямо безпокойство и мъка от действията на фанатизирани личности... И Веслец, и другите, които благословиха света със своето влияние и вяра, се сблъскаха на всяка стъпка с примките на Сатана, който поставяше прекалено ревностни, неуравновесени и неосветени хора, завладени от фанатизъм, от всякаква степен и вид.“

Уилям Милер не съчувстваше на ония влияния, които водеха до фанатизъм. Той заявяваше, както и Лютер, че всеки дух трябва да бъде изпитан чрез Словото Божие...

В дните на реформацията, нейните неприятели обвиняваха във всичките възможни злини на фанатизма онези, които работеха най-сериозно срещу него. Подобно поведение ще имат и противниците на адвентното движение." (ВБ 396, 97).

Обаче трябва да бъдем нащрек да не би неподходяща чувствителност към обвиненията във фанатизъм да ни доведе дотам, че да се съпротивляваме на истинското пробуждане, на истинската реформация, съдържаща характерните черти, които ще бъдат описани по-долу.

„Когато Господ работи чрез човешки инструменти, когато човещи бъдат движени със сила отгоре, Сатана кара своите агенти да викат „фанатизъм“ и да не позволяват на хората да не напредват. Нека всички бъдат внимателни когато се присъединяват към този вик, защото, макар че има фалшиви монети, това не намалява стойността на истинските. Поради това, че има подозрителни пробуждания и обръщания, от това не следва, че всички пробуждания са такива. Нека не показваме презрението изявено от фарисеите, когато казаха: „Този човек приема грешници.“ (ВБ 170).

„Нова светлина“

Друг начин, по който неприятелят се стреми да впримчи непредпазливите души, е провъзгласяването на т.н. „нова светлина“. Това, разбира се, не значи, че трябва да сме против правилното прилагане на основните учения, които вече твърдо са били установени или пък да се

обявим срещу по-ясното разбиране при разкриването на пророчествата. Но трябва да имаме предвид следното наставление:

„Когато Божията сила свидетелства за нещо, че е истина, то това нещо завинаги си остава истина. Никакви по-сетнешни подозрения срещу дадената от Бога светлина не трябва да се подхранват”.

Истинската нова светлина трябва да притежава следните белези, по които да може да се разпознава:

1. *Тя трябва да е 100% в съгласие с Божието слово* и да не се основава на някакво изкривяване или неправилно тълкуване на Писанията.

„Ще се въздигнат мъже и жени, които изповядват, че имат някаква нова светлина или някакво откровение, чиято тенденция е да разклати вярата в стари, установени истини. Техните учения не ще издържат изпита на Божието слово, и въпреки това души ще бъдат измамвани.” (5 СВ 291).

2. *Тя не ще противоречи на основните истини, които вече са установени* като непоклатими стълбовев учението на църквата.

„Той (Бог) не дава на някой човек *нова светлина противна на вярата на цялото*. При всяка реформа са се въздигали хора, които са поддържали тази претенция.” (2 ССВ 103).

3. *Онези, които провъзгласяват новата светлина няма да бъдат завладяни от идеята, че представляват нещо над братята си и че Бог е избрал тях, отминавайки Своя народ*. Това е, общо взето, себевъзвишаващото гледище на водачите на т.н. „реформаторски движения”.

„Бог не отминава Своя народ и не избира един единствен човек тук или там, като единствения, достоен да му бъде поверена Неговата истина.” (2 ССВ 103).

„Нека никой не се доверява на себе си, като че Бог му е дал специална светлина над неговите братя. Христос е представен като обитаващ в Своя народ.” (2 ССВ 103).

Допълнителни характерни черти на истинската реформация

1. Дух на молитва.

2. Дух на истинско обръщане.

3. Всеобщо разпространен дух на себеотрицателна мисионска работа.

4. Дух на хвала и благодарност.

Тези точки са били извлечени от следния боговдъхновен пасаж:

„В нощни видения ми бе представено едно голямо реформаторско движение всред Божия народ. Мнозина хвалеха Бога. Болни бяха изцелявани и други чудеса бяха вършени. *Забеляваше се дух на застъпничество, както в дните на Петдесетницата. Виждаха се стотици и хиляди да посещават семейства и да отварят пред тях Божието слово*. Сърца биваха обърнати чрез силата на Светия Дух и един дух на истинско обръщение се изявяваше. На всяка страна бяха отваряни врати за провъзгласяването на истината. Светът изглеждаше като да бе осветен от едно

небесно влияние. Божият верен и скромен народ прие големи благословения. *Аз чух гласове на благодарност и молитва и изглеждаше, че има една реформация, също както онази през 1844 г.*" СВ 126).

**Сърцето на реформацията:
провъзгласяването на лаодикийската вест
и оправданието чрез вяра**

Реформацията в църквата ще последва в резултат на едно приемане от цяло сърце вестта на Верния Свидетел до църквата в Лаодикия. Това е Христовата вест до Неговата църква, която ще разруши гордостта, измамливото себеоправдание и себедоволство; ще доведе съкрушената душа до подножието на кръста за очистване от греха и за приемане дарбата на Христовата правда.

В часа на кризата, през който трябва да премине църквата, никой не може да остане неутрален. „Който не е с Мене, той е против Мене“. (Лука 11:23). Положителното приемане на тази откровена вест на любов (Откр. 3:14-22) ще донесе благословени резултати в живота: истинско обръщане, отделяне от света, победа над плътта и нов живот от горе. Това е същността на истинската реформация, която трябва да стане в църквата - реформация във всяко сърце.

Онези, които отхвърлят вестта и предпочитат да си останат хладки, формални и изпълнени със своя собствена правда, ще бъдат пресети във времето на пресяването и ще загинат. Божията вестителка обяснява:

„Аз попитах за значението на пресяването, което бях видяла, и ми бе показано, че то ще бъде причинено от вярното свидетелство, отправено чрез съвета на Верния Свидетел до Лаодикийците. То ще произведе своите резултати върху сърцата на тези, които го приемат, и ще ги доведе до по-възвишен образец и до приемане на прямата истина. Някои не ще приемат прямото свидетелство. Те ще се опълчат срещу него и това е, което ще причини пресяването сред Божия народ.“ (ОП 270).

„Колко важни са последиците от това, как ще се приеме вестта за участва на църквата! Тя трябва да предизвика дълбоко покаяние. Всички, които я приемат, ще бъдат очистени.“ (ОП 270).

„Аз видях, че свидетелството на Верния свидетел не е прието и наполовина. Тържественото свидетелство, на което виси участва на църквата, е било оценено много леко, ако не и напълно Пренебрегнато. Това свидетелство трябва да издейства дълбоко покаяние. Всички, които искрено го приемат, ще го послушат и ще бъдат очистени.“ (ОП 270).

Откровена вест на любов

„До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал. Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти

студен, или топъл." (Откр. 3:14,15).

„Вестта към Лаодикийската църква е един стряскащ укор и е приложима за Божия народ в настоящото време." (3 СВ 252).

Авторът на вестта не е друг, а сам Христос, нашият Спасител и най-добър Приятел. Той е верен и истинен. Той ни обича, но не ни ласкае, защото желае нашето спасение. Той ни говори с любов и искреност. Вестта е пряма, но е пълна с благодат и милост.

Той ни казва „Зная делата ти". Говори ни Един, който ни познава по-добре, отколкото ние самите се познаваме, защото човешкото сърце е измамливо. „Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?" (Еремия 17:9). Поради това, че в Лаодикия се намира себеизмама, Той счита тази вест наложителна и необходима за нас. Следователно, тъй като само Бог ни познава, нашето отношение пред лицето на тази вест трябва да бъде като онова на псалмиста: „Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми... и виж дали има нечестие в пътя ми и ме води по вечния път." (Пс. 139:23,24).

Тази вест има лично приложение. Верният Свидетел говори в единствено число. А колективният резултат в църквата ще се получи, когато всеки член откликне на вестта и я практикува.

„Хладък си"

Какво казва Онзи, Който познава сърцата ни? „Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си." (Откр. 3:15,16).

Още в ранната опитност на църквата, до нея дойдоха следните тържествени думи:

„Лаодикийската вест се отнася за Божия народ, който изповядва, че вярва в настоящата истина. Повечето от тях са хладки, като имат само име, а не ревност... Терминът „хладък" се прилага за тази класа. Те изповядват, че обичат истината, но им недостига християнска ревност и посвещение.

Те не смятат да се откажат напълно и да станат невярващи, и все пак не желаят да умрат за личното аз и да последват напълно принципите на своята вяра...

Те не се заемат цялостно и от сърце с Божието дело, като уеднаквят себе си с Неговите интереси, но те се държат настрана и са готови да напуснат поста си, когато светски лични интереси изискват това. Вътрешното дело на благодатта липсва в сърцата им." (1 СВВ 476,477).

Да благодарим на Бога, че мнозина, понеже са допуснали Божия Дух да ги завладее и да работи в живота им, не са достигнали до това състояние на хладкост. Но не можем да не се наскърбим, като съзнаваме, че голяма маса от Лаодикия е съставена от хладки хора, които само изповядват истината. Това налага необходимостта от определена реформация.

Има четири елемента, които правят тази хладкост:

1. *На тях „им липсва християнска ревност и посвещение".* Ние

трябва всеки ден да живеем живот на общение с Бога, живот на молитва и изучаване на Словото. Така задоволяваме духовните си нужди чрез Божията сила - едно крайно належащо нещо.

2. *„Те не желаят да умрат за личното аз и да последват напълно принципите на своята вяра.“* Полуобръщането никога няма да ни спаси. „Обърнете се към Мене с цялото си сърце“ - казва Господ. Разделеното сърце не ще ни донесе победа. Христос изисква пълно притежание. Личното аз трябва да умре, за да може Христос да царува на трона на сърцето.

3. *„Те не участват цялостно и от сърце в Божието дело, уеднаквявайки себе си с Неговите интереси“.* Те не посвещават достатъчно време, интереси, работа и средства за Божието дело.

4. *„Вътрешното дело на благодатта липсва в сърцата им“.* Бог желае да извърши това чудо във всяко сърце и по един пълен начин. „... като съм уверен именно в това, че оня, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа“. (Филип. 1:6). Да благодарим на Бога, че Той иска да направи това и че *може* да го направи! Но е необходимо и нашето съгласие. Трябва доброволно да му съдействаме.

„Ще те избълвам от устата си“

Топлата вода предизвиква повръщане и служи като очистително средство при отравяне. По същия начин безразличието и липсата на обръщане е отвратителна за Бога и ония, които продължават да стоят в това състояние, ще трябва да бъдат изключени от Божието присъствие.

Исус скърби за тази хладка посредственост.

Той изразява ревностното си желание това състояние да се промени: „О, да беше ти студен или топъл“.

„По-приятно би било за Господа, ако изповядващите се за религиозни хладки християни никога не се наричаха с Неговото име. Те са постоянна тежест за онези, които биха желали да бъдат верни Исусови последователи. Те са камък за препъване на невярващите.“ (1 СВ 188).

Но това не трябва да бъде състоянието на никое от Божиите чада.

Строгостта на Божествения укор има за цел да ни събуди към една реформация в живота, към една забележителна промяна, която ще разкрие дълбокото и обръщачото дело на Христовата благодат.

Духовно умиване и себеоправдание

Същността на вестта на Верния Свидетел е подкрепена от това допълнително тревожно откровение: „Понеже казвах: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромас, сляп и гол.“ (Откр. 3:17).

Божиие чада, които участват в този лаодикийски дух, са представени в едно състояние на плътска сигурност и отношение на самодоволство и себеоправдание. Те са доволни, те вярват, че са в превъзходно духовно

състояние. Но положението им в очите на Бога е плачевно. Те са измамани.

„Лаодикийската вест е приложима за адвентистите от седмия ден, които имат голяма светлина и не ходят според светлината. Това са ония, които са направили голямо изповядване, но не са в крак със своя Водител и ще бъдат избълвани от устата му, ако не се покаят.“ (ИИВ 66).

Вестта разпръсква тяхната сигурност със стряскащото съобщение за истинското им състояние на духовна слепота, бедност и окаяност. Духовното омайване е много сериозно нещо, защото то поставя жертвата, която е в неговите прегръдки, отвъд Божията спасителна сила. Съзнанието, че се намираме в опасност е незаменимо изискване за възстановяване чрез божествения Лекар.

„Здравите нямат нужда от лекар, но болните“ - казва Господ. И добавя: „Не дойдох да призова праведници, а грешници на покаяние.“ (Марко 2:17). Въпреки това е вярно, че „няма никой праведен, ни един“ (Римл. 3:10; виж също Римл. 3:23).

Кои тогава са „здрави“? Както е използван тук, терминът има предвид онези, които са изпълнени със себеоправдание, както фарисея от притчата. Те, в настоящото си състояние, не могат да бъдат опростени, не могат да бъдат оправдани. Молитвите им са недействени.

Към тях съветът е - „Покайте се!“ Покаянието включва:

1. Признаване на греха.
2. Скръб за греха.
3. Желание за изоставянето му.

Но едно сърце изпълнено със себеоправдание за какво може да се покае? А без покаяние как може да получи прощение и Божествената благодат?

Няма нищо, което да прави по-неуспешна за грешника спасителната сила на евангелието, както това себеоправдание. То ги поставя точно на противния на оправданието чрез вяра полюс, а именно оправданието чрез вяра е единственото средство да се получи прощение и победа.

Създението „богат съм“ изразява крайно себеоправдание, което пророк Исаия правилно описва като „мръсни дрипи“. (Исаия 64:6). Всеки, който участва в този дух, дава изобилно листата на изповядването, но животът му е лишен от плодове, както безплодното маслиново дърво. С основание Павел желаше да избегне това състояние. Неговата молитва беше: „А още всичко считам като загуба, заради това превъзходно нещо-познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и всичко считам за измет, само Христа да придобия, и да се намеря в Него, без да имам за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, то ест, правдата, която е от Бога въз основа на вяра.“ (Филип. 3:8,9).

Тази вест ще ни бъде от полза, ако доброволно присъединим усилията си към Божиите и проявим жив интерес. Перото на Боговдъхновението заявява:

„Беше ми показано, че свидетелството за Лаодикия се отнася за Божия народ в настоящото време и причината, загдето членовете на Божия народ не са извършили една по-голяма работа, е закоравяването

на сърцата им. Но Бог е дал тази навременна вест, за да извърши тя своето дело. Сърцата трябва да бъдат очистени от грехове, които дълго са затваряли вратата за Исус. Тази страшна вест ще извърши своето дело. Когато за първи път бе представена, тя доведе до по-цялостно изпитване на сърцето. Грехове бяха изповядани и Божият народ навсякъде бе съживен... Тя е предназначена да събуди Божия народ, да им разкрие отстъпленията и да ги доведе до ревностно покаяние, за да могат да устоят в присъствието на Исус и да бъдат подготвени за високия вик на третия ангел." (1 СВ 186).

Ефикасно лекарство

Но вестта от любов на Верния Свидетел прави много повече от това просто да укорява окаяното духовно състояние на Лаодикия. Тя е нещо повече от диагноза на болестта; тя предлага и лекарството. Така, „съветът на Верния Свидетел е пълен с окуражение и утеха." (7 К 965).

„Съветвам те" - казва Исус. (Откр. 3:18).

Тройното бедствие на Лаодикия - бедност, голота, слепота - бива излекувано с удивителното тройно небесно лекарство:

1. Злато, пречистено през огън, за да се обогатиш.
2. Бяла дреха, за да се покрие голотата.
3. Очно масло, за да се възстанови зрението.

Какво символизират тези три неща?

„Тук златото, пречистено през огън, е вяра и любов. То прави сърцето богато, защото е било очистено, докато е станало чисто, и колкото повече бива изпитвано, толкова по-силен става неговият блясък. Бялата дреха е чистотата на характера, Христовата правда придадена на грешника. Това е наистина дреха от небесна тъкан, която може да се купи само от Христос за един живот на доброволно послушание. Очното масло е мъдростта и благодатта, която ни прави да сме в състояние да различаваме между добро и зло, да различаваме греха, под каквато и маска да се намига той." (1 ССВ 477,478).

Вяра и любов

Вярата и любовта, представени чрез златото пречистено през огън, са двата важни плода на Светия Дух. За тяхната важност Елън Уайт пише:

„Златото, споменато от Христос, Верния Свидетел, което всички трябва да притежаваме, ми бе показано, че представлява вяра, съчетана с любов, предшествана от вяра. Сатана е постоянно на работа, за да премахва тези скъпи дарби от сърцата на Божия народ. Всички участват в играта на живота. Сатана добре съзнава, че ако премахне любовта и вярата и ги замени със себелюбие и неверие, всички останали скъпоценни черти скоро ще бъдат майсторски заличени от неговата измамлива ръка и играта ще бъде загубена." (2 СВ 36,7).

Любовта подчертава истинското послушание на закона. Това е върховният ръководен принцип на обръщението, Христоводения живот. Без любов няма християнство, защото „този, който не люби, не познава Бога; защото Бог е любов.“ (1Йоаново 4:8).

Любовта коренно преобразява живота. (Виж 1Кор. 13). Тя премахва заблудата и себелюбието и вместо тях създава сериозност, благоволеност и интерес към благополучието на другите.

Любовта унищожава злобата, раздражението, завистта и ревнуването и ги замества с доброта, любезност, дълготърпение и сърдечност. Тя разпръсква задоволството и нелоялните конфликти. Тя убива себелюбивите амбиции. Неутрализира омразата. Заличава отмъстителността. Въвежда мира, благоволеността и ревността. Премахва страха и недоверието.

Заедно с вярата в Христовото прощение на греха, любовта е най-доброто лекарство за болестите на духа, най-доброто разрешение на емоционалните проблеми и мощно лекарство за изцеляване на психосоматични недъзи.

Единственият начин да имаме любов е, да я приемем от благословения Източник - Исус Христос. Павел съветва така: „... чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца“. (Еф. 3:17). Когато Христос влезе триумфално в сърцето и завладее живота, („аз живея; и все пак не аз, но Христос живее в мене“) любовта става върховна подбуда в живота: „Любовта Христова ни принуждава.“ (Гал. 2:20; 2Кор. 5:14)

Вярата, заедно с любовта, ни позволява да живеем постоянно в мирната небесна атмосфера. Тя установява между нашите души и Бога халка, която нищо и никой не може да разкъса, освен греха. Тя прави достъпно за нас Божието прощение и Неговата сила да живеем победоносен живот. Вярата поставя на наше разположение изпълнението на всички Божии обещания. Тя е активен принцип, който се извява в живота чрез послушание към Божиите заповеди.

Оправдание чрез вяра

Бялата дреха, която представлява Христовата правда в живота на грешника, се състои от една мантия с небесна изработка, изтъкана на небесния стан. Тази дреха може да се получи само чрез вяра.

Проблемът, как да станем праведни, е стар, колкото и греха. Още от деня, когато първите ни родители нарушиха Божия закон и станаха подчинени на вечна смърт, човечеството жадно е търсило пътя да придобие отново оправдание, т.е. духовно състояние на примирение с Бога. Един от приятелите на Йов изрази това вместо всички, питайки: „Как може човек да бъде праведен пред Бога?“ (Йов 25:4)

Грехът е корена на всички човешки болести. Той отделя човека от Бога и го хвърля в страх и отчаяние. Голяма част от нервно болните, които търсят облекчение при лекарите и психиатрите, се измъчвани от чувството на вина.

ХРИСТОВАТА ПРАВДА

Покаяние, изповядване,
прощение,
мир и новорождение

ВМЕНЕНА ПРАВДА

ОПРАВДАНИЕ

Титла за небето
чрез вяра
моментно дело

ПРИДАДЕНА ПРАВДА

ОСВЕЩЕНИЕ

Годност за небето
чрез вяра
доживотно дело

Преди известно време, докато пътуваше из по-важните градове на Латинска Америка, на писателя на тази книга му направи силно впечатление като гледаше дългите редици от мъже и жени, стари и млади, които очакваха на колене своя ред пред изповедалницата. В някои църкви имаше дори по шест дълги редици души, търсещи, очакващи оправдание.

Човек може да търси правдата по два начина. Първият е, със свои собствени усилия, надявайки се чрез спазване на закона или с добри дела накрая да спечели Божието благоволение. Това е най-разпространеният метод. Но това е *небиблейски* и напълно безрезултатен метод. Другият метод се състои в признаване на собствената ни безпомощност и упражняване на вяра в Христовата жертва, принесена за нас. Това е единственият път към Бога.

Дори Божиите чада могат понякога да загубят изпред очите си най-важната библейска истина - че „чрез делата на закона няма да се оправдае пред очите Му ни една плът.“ (Римл. 3:20).

Състоянието на Лаодикия клони към себеоправдание. Някои със самодоволно чувство, лековато достигат до заключението, че поради

познанието на библейските истини, твърдо установени и логически свързани заедно, те са достигнали духовно превъзходство, което ги поставя над другите християни. Такива хора залъгват себе си с мисълта, че послушанието на Божия закон ще им издейства благоволенieto на небето и ще им отвори небесните порти като на праведници. Така те започват да препоръчват себе си, както направи фарисея в притчата: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.“ Но Господ им отговаря: „(Ти) не знаеш, че си окаян, беден, сляп, гол и нещастен.“ И след това, Той посочва лекарството: „Съветвам те да си купиш от Мене... бяла дреха“ - т.е. единствената правда, която има стойност, Христовата правда.

„Ние сме като нечисто нещо и цялата ни правда е като омърсена дреха“ - казва пророк Исаия. Нищо не може да ни спечели Божието благоволение. Единствената заслуга, за която човек може да претендира, се намира в Христос, който е готов да покрие срама на голотата ни с чистата мантия на Своята праведност.

Добрите дела, както ще видим по-късно, имат своето място в картината на спасението, но не като нещо, което правим, *за да бъдем оправдани*, нито като аргумент за спечелване Божественото благоволение, или като документ за изкупуване небесните ценности. Добрите дела, послушанието, *са доказателство за нашата вяра*, изявление на Божията сила, която работи в нас. Но само ПРАВДАТА за вечния живот е свършената правда на Христос, която Той ни дава даром въз основа на нашата вяра.

„Ще се зарадвам в Господа“ - заявява отново евангелският пророк - „душата ми ще се зарадва в моя Бог. Защото Той ме е облякъл с дрехата на спасението, покрил ме е с мантията на правдата.“ (Исаия 61:10).

Само когато тази прекрасна мантия - осигурена чрез заместническата смърт на Христос и свършения Му живот - покрие човешката голота, човек може да се яви свършен пред Божиите очи. Той е оправдан с единствената действена праведност - тази на Христос.

Но Христос ни предлага чудната бяла дреха при две, неотделими едно от друго условия:

1. Признаване на нашата греховност, слабост и безполезност, която води към искрено покаяние. Ето защо Лаодикийската вест е вест на покаяние. „Покай се“ - казва Христос. Премахни гордостта си, зарежи духовния си инфантилизъм, съкруши сърцето си пред Господа и се разбий върху скалата на спасението.

2. Присвояване чрез вяра на Христовата правда, която Той иска първо да ни вмени и после да ни всади.

„И тъй заключаваме, казва Павел, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона“. (Римл. 3:28).

Перото на Боговдъхновенieto е обяснило кратко, но великолепно истинската същност на оправданието чрез вяра:

„Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело в поставянето на човешката слава в прахта и извършване за човека онова, което Той

не е в състояние да извърши за себе си." (СВП 339).

Големият кръст представлява момента, в който грешникът приема *Христос, покаява се и изповядва най-напред греховете си. Точно тогава Христос му вменява своята правда и му прощава. Така става едно новородение и новият живот на пътя към съвършенството започва.*

Въпреки това, в своя ход нагоре новообърнатият може да падне. Винаги, когато това се случи, се повтаря опитността на вменената правда и виновният е простен. Така човек става, за да продължи пътя си нагоре. Този път - процеса на всадената правда - който го довежда все по-близо до идеала, е съчетан с опитността на вменена правда, примиряваща ни с Бога всеки път когато паднем в грях.

(Виж обяснението на това в следващите страници)

Два вида праведност

В друго забележително и великолепно представено кратко изложение на небесните средства, Божията служителка казва:

„Правдата, чрез която сме оправдани, е вменена. Правдата, чрез която сме осветени, е придадена. Първата е нашата *титла* за небето, втората е нашата *годност* за небето." (ВМ 20).

В този обяснителен параграф писателят е очертал 2 фази в процеса на нашето спасение - два допълващи аспекта на плана на изкуплението - които са в известен смисъл следващи една след друга, но в същото време протичащи едновременно. Това са две различни действия на същата Христова праведност, която единствено може да задоволи изискванията на божествената справедливост и да направи от нас светии.

Нека анализираме тези две фази, като ги очертаем последователно:

A. Христовата праведност, чрез която биваме оправдани

1. Тя ни е вменена, т.е. кредитирана, заета, дадена безплатно, свободно, без да сме я спечелили.

2. Тя предполага нашата *праведност* на небето. Тя е единствената заслуга, за която можем да претендираме.

3. Тя ни *оправдава*, т.е. чрез нея биваме считани праведни в Божиите очи.

4. Приемаме я напълно *чрез вяра*, безплатно, не по заслуги.

- „По благодат сме спасени *чрез вяра*. И това не е от вас - Божий дар е: не чрез дела, за да се не похвали никой". (Еф. 2:8,9).

- „А оправдават се даром чрез Неговата благодат, чрез изкуплението, което е в Христа Исуса". (Римл. 3:24).

- „И тъй, бидейки оправдани *чрез вяра*, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос." (Римл. 5:1)

5. Вярата включва *покаяние, изповед и приемането* на Христос като наш Спасител. Това означава, че правим крачка към Бога. Спасени сме според един закон, според който, ако поискаме, приемаме това, което сме поискали.

Б. Христовата правда, чрез която биваме осветени

1. Тя е *придадена* чрез един постепенен невидим процес на християнско растене.
2. Тя включва, предполага нашата *годност* или приготвление за небето.
3. Тя ни *освещава* или ни променя в светии, преобразява нашите характери.
4. Тя бива приета *посредством вяра*.

Придано осветение или праведност

Бялата дреха, която Верният Свидетел ни съветва да си купим от него, е не само оправдание, т.е. вменената правда Христова, Небесното средство за покриване на нашата духовна голота и прощение на нашите грехове. Тя представлява също така и последващото и сродно състояние на осветението, т.е. приданата правда. Това обхваща навикването да се побеждава греха, постепенното преобразяване на характера, християнско растене - вървене напред в побеждаването на слабостите и несъвършенствата.

Докато оправданието е моментна опитност - защото Бог ни прощава и ни очисти в същия момент, в който се покаем, изповядаме греховете си и го помолим за прошка (1Йоаново 1:7-9), то осветението е един постоянен праволинеен процес, който трае цял живот.

Сигурно е, че осветението, включващо победа над греха, е неотделима част от оправданието, прощението Божие. Едното без другото би било нелогично.

Мирът, който става възможен само чрез прощение и примирение с Бога, ще бъде много кратък, ако не е придружен с преобразяване на живота, карашо ни да намразим греха и да обичаме правдата. Този нов живот ни прави в състояние също да „принасяме плодове на покаяние“. (Матей 3:8).

Оправданието е наше право пред небето. Разбойникът на кръста, без да е имал възможност да живее по-продължително време след прощението на греховете си, ще бъде спасен. По същия начин, Бог не вижда духовната окаяност на съвременните блудни синове, нито пък срамотата на голотата, а скъпата дреха, с която Христос ни е покрил. Той не вижда доклада за нашите грехове, а съвършенството на Христовия живот, Който даром ни прощава в момента, в който се покаем.

Но правото, или *титлата* за небето, не е достатъчна. Необходимо е да бъдем и *годни* да живеем там. Трябва да имаме едно *приготвление*. Да предположим, че спечелим състезание, в което ни се предлага да отидем безплатно до някоя студена страна, намираща се много далеч. Може да държим билета (*титлата*) за пътуването, но все пак е необходимо да си вземем и дрехи, да приготвим и други необходими за пътуването и за престоя ни там неща. По същия начин и Господ очаква от нас да си приготвим християнски характери за небето, да упражняваме доброволно послушание спрямо Неговите предписания,

да ходим в светлината, с която Той осветява нашия път, да напредваме всеки ден с по една стъпка към съвършенството. И така можем винаги да бъдем съвършени по отношение на нашата възраст в Христос, изпълнявайки заповедта на Исус: „Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Небесен Отец". (Матей 5:48).

Тайната на победата

За да преживеем тези резултати, трябва да сме зависими и да се осланяме напълно на Христос. Основата, както на вменената, така и на придадената (всадената) правда, е вярата. Но вярата е един активен принцип, който ни кара да се отричаме от личното аз ежедневно и напълно, за да може Господ да живее в нас.

Разграничаването между съвършенството, представено от нашата „възраст" в Христос - придобито от Бога по благодат - и съвършенството, което е крайната цел, това именно разграничение Господ Исус прави всеки момент със Своята вменена правда. Той вменява, приписва ни не само заслугите на Своята кръв - която ни освобождава от смърт - но също и заслугите на своя съвършен живот.

Това е възможно, защото Христос изпълни закона не само в живота Си, но и на Кръста. Той не само плати наказанието, изисквано за всеки един от нас, но също така изпълнява закона като живее в нас и като ни дава победата.

Освещението е Божие дело в нашия живот. На жената, хваната в прелюбодеяние, след като бе опростена, Исус каза: „Върви си и не съгрешавай повече." (Йоан 8:11). Апостол Петър повтаря този Божи план когато казва: „Този, Който ви е призовал, е свят. Като него бъдете свети в цялото си поведение." (1Петрово 1:15).

Обаче всеки християнин знае от опитност, че по пътя, възлизаш нагоре към освещението, стават много инциденти и падания. Старите слабости наново се мъчат да изплуват. Това е, защото Словото ни осигурява прощение чрез посредничеството на Христос. Йоан макар да казва: „Това ви пиша, за да не съгрешавате", завършва изречението с великото обещание „Но ако съгреша някой, имаме Ходатай пред Бога, Исуса Христа Праведника." (1Йоаново 2:1). „И кръвта на Сина Му Исуса Христа очиства ни от всеки грях." (1Йоаново 1:7)

„Когато в сърцето ни се породи желанието да слушаме Бога, когато се правят усилия в тази насока, Исус приема това предразположение и тези усилия на човека като най-добрата служба и допълва недостатъчното със Своите Собствени Божествени заслуги." (1ИВ 2:59).

Така вменената (приписана) правда и придадената (всадена) правда са неотделими, взаимно допълващи се. Те са важни две страни (два аспекта) на едно и също дело.

„Божият идеал за Неговите чада е по-висок от най-възвишената човешка мисъл. Богоподобие - това е целта, която трябва да се

постигне. Пред изучаващия е открит пътят на постоянно развитие. Той има да постига една цел, да добие един образец, който включва всичко добро, чисто и благородно".

Бялата дреха от Откровението е спомената от Исус и в притчата за сватбеното празненство. (Матей 22:11-13). За празника бе предвидена специална дреха. Онзи, който отказваше да я облече, биваше изключен от празненството. Всеки, който отказва да се раздели със собствения си измърсен характер и да получи съвършения характер на Христос, не ще бъде в състояние да вземе участие в сватбената вечеря на Агнето.

„Чрез сватбената дреха в притчата е представен чистият, неопетнен характер на Христос, който истинските Негови последователи трябва да притежават... Тя е правдата Христова, Неговият Собствен безукорен характер, който чрез вяра бива придаден (всаден) на всеки, приемащ Го като свой личен Спасител." (ПР).

Една вест за реформация

Следователно, Лаодикийската вест не е само призив за покаяние и оправдание чрез вяра. Тя е също така и Божествена покана към нас, да притежаваме характера на Христос, Неговата правда, Неговата святост. Това е една вест за реформация..

Процесът на освещението изисква време и упоритост. Светостта не е дело на един момент. Тя е жетвата от цял живот работа. Но макар че човек сега е въввлечен в битката със злите сили, то все пак той започва тази битка с гаранцията за крайния триумф.

„Христос не ни е дал уверението, че ще придобием съвършения характер по лек начин. Благородният, всестранно развит характер не се наследява. Той не идва случайно. Той бива спечелен чрез лични усилия и чрез заслугите на Христовата благодат...

Той се формира в трудни, мъчителни битки с личното аз. Трябва да бъдат спечелвани битка след битка срещу унаследените наклонности. Ниеше трябва да порицаваме себе си и да не позволяваме на неблагоприятните черти да останат непоправени." (ПР).

Но въпреки трудностите, които ни заливат отвсякъде в изграждането на съвършения характер, Библията ни уверява, че целта може да бъде постигната. Бог никога не иска от нас да извършваме нещо невъзможно. Неговите заповеди са само такива, каквито ние сме в състояние да изпълняваме.

„Нека никой не казва: „Не мога да се излекувам от слабостите в характера си." Ако дойдете до това решение, вие сигурно ще пропаднете Н спечелването на вечния живот. Невъзможността лежи в собствената ни воля. Ако не желаете, няма да можете да победите. Истинската мъчнотия възниква от поквареното и незадоволено сърце и от нежеланието да се подчиним на Божия контрол." (ПР).

Ние трябва да се научим как да сподавяме личното Аз и да се

предаваме напълно на Христос, „на Оня, Който е в състояние да ни пази от падане и да ни представи непорочни пред присъствието на Своята слава." (Юда 24). Ние трябва да се научим сега да сме зависими във всеки момент от Оня, Който казва: „Без Мене нищо не можете да направите" (Йоан 15:5) и „Дадена Ми е всяка власт на Небето и земята." (Матей 28:18). Тогава заедно с ап. Павел можем да кажем: „Всичко мога чрез Христос, който ме укрепява." (Филип. 4:13). Това, което е невъзможно поради слабостта на плътта, Бог го направи възможно чрез Христос. (Римл. 8:3,4). Заедно с апостола ние можем да възкликнем: „Благодаря на Бога, Който винаги ме прави да съм победител в Христа." (2Кор. 2:14).

Основата на цялата опитност на триумф, е вярата. „Това е победата, която е победила света" - казва Йоан - „вярата наша". (1Йоаново 5:4). Вярата е здравето колело, което ни помага да се изкачваме по хълма на освещението, по пътя към висините на победата. Но оста на това колело е Христос. Вярата не е Спасителят. Христос е Спасителят. В Него се съсредоточават нашите надежди и сила.

Вярата е, която ни води към себепредаване. Тогава ще бъде извършено велико чудо: Христос триумфира в нас и за нас.

„Когато душата се предаде на Христос, нова сила завладява сърцето. Бива издействана една промяна, която човек никога не може да постигне сам. Това е свръхестествено дело, придаващо на човешкото естество свръхестествен елемент.

Душата, която се подчини на Христос, става негова крепост всред един разбунтуван свят... Душата, която притежаваща по този начин небесните средства, е невредима за атаките на Сатана." (ЖИ).

Заклучение

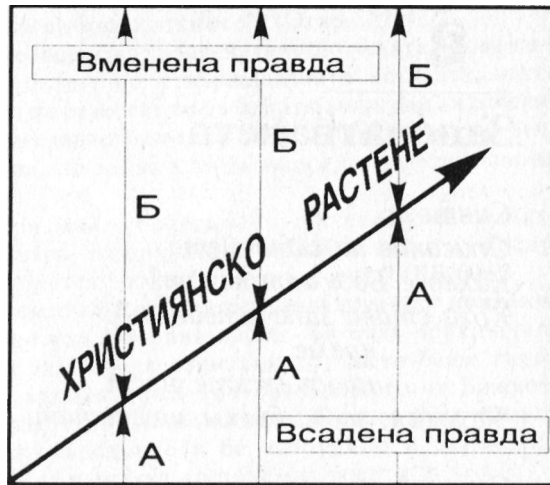
И тъй, вестта на Верния Свидетел не е само вест за оправдание и прощение, не е само призив за покаяние, тя е също така и призив за цялостно обръщение, освещение и реформация в живота. Това е истинската реформация, която трябва да даде своите резултати в редиците на Божия народ. Това е тази реформация, която ще ускори изливането на Божията сила в Късния дъжд, разгласяването на евангелската вест и запечатването. Това е реформацията на живота, която всеки един от нас трябва да преживее, за да премине триумфално през времето на скръбта и да посрещне Господа в радост. Това е опитността, която ще ни позволи да се подготвим да живеем с Бога и с Христос през вечността.

РАВНИЩЕТО НА СЪВЪРШЕНСТВО

А - Всадена правда

Б - Христовата вменена правда:
 Довежда до прощението на греха, основано на Христовата СМЪРТ. Прилага заслугите на Христовия съвършен ЖИВОТ на грешника.

Разликата "Б" означава недостатъчното в живота на човека. Допълнена е от Христа, чрез Неговата ВМЕНЕНА правда.

РАВНИЩЕТО НА ГРЕШЕН ЖИВОТ

КОЛЕЛОТО НА ВЯРАТА

ни води по пътя на освещението към победата

Но главината на колелото е Христос Спасителят.

Победата

Освещение

2

Запечатването

Синтеза

Описание на събитието

Какво е Божият печат?

Кога става запечатването:

време

продължителност

Условия, за да бъдем запечатани

Синтеза

Запечатването, един невидим за човешките очи духовен процес, се извършва сега и скоро ще бъде завършено - в края на благодатното време. Що се отнася до отделната личност, делото на запечатването започва за всеки християнин в деня на обръщението му и завършва за него в края на благодатното време - независимо при неговата смърт или в края на изследователния съд. Това дело, извършвано от Божиите ангели и Светия Дух, се състои в записване принципите на Божествения закон - включително четвъртата заповед - в живота на всяка предадена на Божието влияние душа.

Запечатването обхваща следните неща:

1. То фиксира в живота принципите на Божия закон.
2. То прави истинското съблюдаване на съботата възможно за ония, които са запечатани, когато те се срещнат с отстъпничеството и страшното преследване.
3. То ги подготвя да преминат невредими през времето на скръбта и да живеят без грях докато са без посредник.
4. То ги запазва от крайната гибел.

Описание на събитието

„След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел да се издига от изток, у когото беше печата на живия Бог; и той извика с висок глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят земята и морето и каза: Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата,

преди да ударим печата върху челата на слугите на нашия Бог. И чух числото на подпечатаните, сто и четиридесет и четири хиляди подпечатани от всичките племена на израилтяните". (Откр. 7:1-4).

„Веднага щом Божиите чада бъдат запечатани по челата - това не е никакъв видим печат или белег, но утвърждаване в истината, както умствено, така и духовно, за да не могат те да бъдат поклатени - и Божият народ бъде подготвен за пресяването, то ще дойде. Наистина, то е вече започнало. Божиите съдби са над земята, за да ни предупредят, за онова, което ще дойде." (4 К 1161).

„Докато една група, приемайки белега на подчинението на земните сили получава белега на звяра, то другата, избирайки знака на послушание на Божествения авторитет, приема Божия печат." (ВБ 605).

„Беше ми посочено времето когато третата ангелска вест приключва. Божията сила почиваше над Неговия народ. Те бяха приключили делото и бяха подготвени за часа на изпитанието, което беше тъкмо Пред тях. Те бяха приели късния дъжд или освещението от Божието лице и живото свидетелство ги беше съживило. Последното предупреждение беше прозвучало навсякъде и бе възбудило и разгневило жителите на земята, които не желяеха да приемат вестта."

„Аз видях ангели да бързат към небето и обратно. Един ангел с писарска мастилница на кръста се завърна от земята и докладва на Исус, че делото е завършено и светиите са преброени и запечатани. Тогава аз видях Исус, Който служеше пред ковчега, съдържащ десетте заповеди, че хвърли кадилницата. Той вдигна ръце и извика със силен глас: *Свърши се.*" (ОП 279).

„Това запечатване на Божиите раби е същото, което бе показано на Езекиил във видение. Йоан също бе свидетел на това важно събитие. Той видя морето и вълните да шумят и човешките сърца да примират от страх. Той видя как земята се поклати и планините се преместиха в сърцето на морето (което буквално се случва, водите да реват и да се мятат и планините да се тресат из основи). Бяха му показани язви, страдания, бедствия, мор и смъртта вършеше своята ужасна мисия." (СВП 455,456).

„Мощният ангел бе видян да излиза от изток (или от изгрев слънце). Този най-мошен ангел имаше печата на живия Бог или на Оня, Който единствен може да дава живот - Който може да напише на челата белега или надписа - на онези, на които ще бъде дадено безсмъртие, вечен живот." (СВП 444,445).

„Господ върши Своето дело. Цялото небе е на крак. Съдията на цялата земя скоро ще стане и ще защити своя оскърбяван авторитет. Белегът на освобождението ще бъде поставен на ония човеци, които пазят Божиите заповеди, почитат закона Му и отказват да се подчинят на белега на звяра и неговия образ." (2 ССВ 151).

„Сатана сега използва всяка хитрост в това време на запечатване, за да отклонява умовете на Божия народ от настоящата истина и да ги накара да се поклатят. Аз видях едно покривало, което Бог простира над Своя народ, за да го запази във времето на скръбта. И всяка душа,

която решително застане за истината и очисти сърцето си ще бъде покрита с покривалото на Всемогъщия." (ОП 43).

Какво е Божият печат?

Две неща могат да бъдат наречени „печат“:

1. *Инструментът*, който се използва за запечатване.
2. Самият *печат* (белега).

Когато говорим за Божия печат, *инструментът* е Божия закон като цяло и съботата или четвъртата заповед в един по-тесен смисъл, защото четвъртата заповед е, която носи описанието на името на Законодателя, титлата и авторитета Му. Законът и Съботата отразяват съвършенството Божие и преобразяващото дело на Неговия Дух.

От друга страна, Божият печат означава самия белег, като резултат от прилагането на инструмента към един документ. Това е Христовият характер, Божественото съвършенство, отразяващо се в живота на Божието чадо. Запечатването е определеното „установяване, затвърждаване“ на едно човешко същество в Истината, постоянното фиксиране на закона в неговия живот.

Освен това, както печатът може да бъде поставен само на един истински документ, така и Божият печат може да бъде поставен само в живота на един истински християнин, един посветен живот на човек, който се е умил в Христовата кръв и чийто живот е обновен в святост според образа на Божия закон.

„Ние сме запечатани с обещания Свят Дух.“ (Еф. 1:13). „И не оскърбявайте Светия Божий Дух, чрез когото сте запечатани за деня на изкуплението.“ (Еф. 4:30).

„Какво е Божият печат, който се поставя на челата на чадата от Неговия народ? Това е белег, който ангелски, а не човешки очи могат да прочетат. Защото ангелът-унищожител трябва да види този белег на изкупление.“ (4 К).

„Ангелът с мастилницата трябва да постави белег на челата на всички, които са се отделили от греха и грешниците. А след този ангел следва веднага унищожаваният ангел.“ (4 К).

„Четвъртата заповед е единствената от десетте, в която се намира името и титлата на Законодателя. Тя е единствената, която показва, в чий авторитет е издаден законът. Така, тя съдържа Божия печат, свързан с Неговия закон като доказателство за неговата достоверност и сила.“ (ПП 307).

„Докато живеят по времето когато се проповядва най-тържествената вест, поверявана някога на смъртни човещи, която представлява Божия закон като проверка за характера и като печат на живия Бог, те (някои изповядващи се за адвентисти от седмия ден, подхранващи грях) са престъпници на Божиите свети заповеди“. (2 СВ).

„Знакът или печатът на Бога е разкрит в съблюдаването на седмия

ден - Съботата, Божия паметник на сътворението. Господ говори на Мойсей: „... Съботата Ми непременно да пазите; защото това е знак между Мене и вас във всичките поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам". (Изх. 31:12,13). Тук съботата е явно предназначена за знак между Бога и Неговия народ." (8 СВ 117).

Кога става запечатването: време и продължителност

„Времето на запечатването е много кратко и скоро ще свърши. Сега е времето когато четирите ангели задържат четирите ветрове, за да осигурят нашето призвание и избиране." (ОП 58).

„Ако трябва да дойдат такива сцени като тази, ако трябва да дойдат такива съдби върху виновния свят, къде ще бъде прибежището на Божия народ? Къде ще бъдат подслонени докато гневът премине? Йоан вижда елементите на природата - земетресения, бури и политически борби - представени, като че ли са задържани от четири ангели. Тези ветрове са под контрол, докато Бог заповяда да ги отпуснат, за да бъдат запечатани Божиите служители на челата си.

Мощният ангел бива видян да възлиза от изток (или изгрев слънце). Този най-мощен ангел държи в ръцете си печата на живия Бог, или на Оня, Който може да отпечата белега или надписа върху челата на тези, на които ще бъде дадено безсмъртие, вечен живот. Гласът на този най-мощен ангел е, който има авторитет да заповяда на четирите ангели да задържат четирите ветрища докато бъде завършено неговото дело и докато той им заповяда да ги отпуснат." (СВП 444, 445).

„Когато времето на скръбта дойде, всеки случай е вече решен. Няма повече благодатно време, няма повече милост за непокаяните. Печатът на живия Бог е вече поставен върху Неговия народ." (2 ССВ 67).

Условия, за да бъдем запечатани

Само тези, които са били запечатани ще бъдат в състояние да преминат успешно през времето на скръбта и да посрещнат Господа в мир.

„Мнозина, които чуват поканата на благодатта биват изпитани и опитани. Но малцина биват запечатани с печата на живия Бог. Малцина ще смирят себе си като малко дете, за да могат да влязат в небесното царство." (5 СВ 50).

„Сега е времето за подготовка. Божият печат никога няма да бъде поставен върху челата на нечисти мъже и жени. Той никога няма да бъде поставен върху челото на амбициозния, обичаш света мъж или жена, върху челата на мъже и жени с фалшив език или измамливи сърца. Всички, които приемат печата, трябва да бъдат без петно пред Бога - кандидати за небето." (5 СВ 216).

„Исус сега е в светия си храм и ще приеме нашите жертви, нашите молитви, нашите изповеди на грехове и недостатъци и ще прости всички

прегрешения на Израил, за да могат те да застанат без петно преди Той да е излязъл от светилището. Когато Исус напусне светилището, тогава онези, които са святи и праведни, ще си останат святи и праведни, защото всичките им грехове ще бъдат заличени тогава и те ще бъдат запечатани с печата на живия Бог. Но онези, които са нечисти, ще си останат нечисти." (ОП 48).

„Онези, които приемат печата на живия Бог и бъдат закриляни във времето на скръбта, трябва да отразяват напълно образа на Исус." (ОП 71).

„Никакъв грях не може да бъде толериран в ония, които ще ходят с Христос в бяло. Нечистите дрехи трябва да бъдат премахнати и Христовата мантия на правдата трябва да бъде поставена върху тях. Чрез покаяние и вяра ние сме в състояние да постигнем послушание на всички Божии заповеди, за да се намерим неопетнени пред него. Онези, които ще получат Божието одобрение, сега измъчват душите си, изповядват греховете си, сериозно молят за прошка чрез Исус Христос, техния Ходатай." (2 ССВ 175).

„Никой от нас няма никога да получи Божия печат, докато характеристиките ни имат някакво петно или бръчка. На нас е предоставено да излекуваме дефектите на характера си, да очистим храма на душата си от всяко осквернение. Тогава късният дъжд ще падне над нас, както ранният дъжд падна над учениците в деня на Петдесетницата." (2 ССВ 69).

„Аз видях, че онези, които по-късно са приели истината, ще трябва да узнаят какво значи да се страда за Христос. Те ще трябва да преминат през остри и мъчителни изпитания, за да могат да бъдат очистени и подготвени чрез страдание да приемат печата на живия Бог, да преминат през времето на скръбта, да видят Царя в Неговата красота и да обитават в присъствието на Бога и на чистите, свети ангели..."

„Но сега времето е почти към края си и онова, което ние сме научили в продължение на години, те ще трябва да научат за няколко месеца. Те ще трябва да се отучват и да научават отново много неща." (ОП 67).

„Тези, които победят света, плътта и дявола, те ще бъдат намерилите благоволение, и ще приемат печата на живия Бог. Онези, чиито ръце и сърце не са чисти, не ще имат печата на живия Бог. Които подхранват грях, ще бъдат отминати. Само онези, които са застанали пред Бога като каещи се и изповядващи греховете си, ще бъдат признати и запечатани като достойни за Божията закрила, във великия ден на изкуплението, в който сянката и същността се срещат." (СВП 445).

3

КЪСНИЯТ ДЪЖД

Синтеза

Описание

Цел

Важност и необходимост

Обещания и готовност на Бога

Резултати от късния дъжд

Синтеза

Светият Дух превъзхожда всяка друга дарба, която Бог може да даде на отделната личност или на църквата. Фактически, Неговото приемане донася всички други духовни благословения.

Той се явява като третото лице на Троицата и идва при хората като личен представител на Бога и Христос. Чрез Божествената сила Той смекчава сърцата и посочва нещата, на които трябва да се обърне внимание. Без Него нито една душа не може да бъде обърната.

Някои от функциите на Светия Дух могат да бъдат изброени както следва:

1. Да убеждава за грях, правда и съд и да произвежда покаяние в сърцето. „И той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба“. (Йоан 16:8).

2. Да ръководи ума при изучаването на Божието Слово, разкривайки му цялата истина. „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казвал.“ „А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.“ (Йоан 14:26, 16:13).

3. Да напомня в моменти на необходимост или непредвидени случаи истини или Библейски пасажии, които вече са били изучавани. „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26). „А когато ви поведат, за да ви предадат, не се безпокойте предварително какво ще говорите; но каквото ви се даде в оня час, това говорете! Защото не сте вие, които говорите, а Светият Дух.“ (Марко 13:11).

4. Да посредничи пред Отца за нас когато се молим, представяйки в подходяща форма и усъвършенствайки нашите нужди. „Така също и

Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания." (Римл. 8:26).

5. Да ни даде доказателство или вътрешно уверение, че сме Божи чада. „Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божи чада." (Римл. 8:16).

6. Да направи Божиите чада да са в състояние да разгласяват евангелието с успех и със сила. „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята." (Деян. 1:8).

Разбира се, Светият Дух е работил в човека през всички векове, но в Своето Слово Господ дава обещание за изобилно и извънредно изливане на тази, сила, за да направи църквата годна да извърши едно специално дело в едно специално време.

В този смисъл „ранният дъжд", първото изпълнение на пророческото обещание, даде възможност на апостолите да извършат своето изумително дело. „Късният дъжд" пък, който трябва да се излее в наше време, ще направи църквата да бъде в състояние да завърши великата евангелска задача според Божия план.

Като схващаме превъзходната и важна дарба на късния дъжд за църквата, ние трябва сериозно да се молим за него.

Макар и да наблюдаваме вече изолирани изливания, късният дъжд, в своята чудна пълнота, ще слезе само когато главната част от църквата - проповедници и членове - преживее необходимото пробуждане и реформация и се съобрази с изискваните условия.

Описание

„Радвайте се... и веселете се в Господа вашия Бог; защото ви дава есенен дъжд със справедлива мярка..." (Йоил 2:23). „И след това ще изляе Духа Си на всяка твар; ... и ще покажа чудеса на небето и на земята, кръв, огън и стълпове от дим. Слънцето ще се обърне в тъмнина, и луната в кръв, преди да дойде великият и страшен ден Господен." (Йоил 2:28-31). „Да, нека познаем Господа, нека следваме да Го познаваме; Той ще се появи сигурно, както зората, и ще дойде при нас, както дъжда, както пролетния дъжд, който пои земята." (Осия 6:3).

Обещанието е повторено в Деян. 2:17-20.

„Под формата на ранния и късния дъжд, който падаше на Изток като време за сеитба и жетва, еврейските пророци предсказваха изливането на духовната благодат в извънредна мярка върху Божията църква. Изливането на Духа в дните на апостолите беше началото на ранния дъжд и резултатите бяха славни. До края на времето Светият Дух ще пребъдва в истинската църква." (ДА 54,55).

Цел

„В това време „късният дъжд“ или освежението от присъствието Господне ще дойде, за да даде сила на високия вик на третия ангел и да подготви светиите да устоят във времето, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ (ОП 86).

„Късният дъжд е, който ги пробужда и им дава сила да устоят във времето на скръбта. Лицата им ще светят от славата на светлината, придружаваша третия ангел.“ (К 984).

„Делото ще бъде подобно на онова от Петдесетницата, когато бе даден „ранният дъжд“. Изливането на Светия Дух в началото на евангелското дело трябваше да предизвика произрастването на евангелското семе. Така и „късният дъжд“ ще бъде даден в края на времето за узряване на жетвата“ (ВБ 6111).

Важност и необходимост

„Това обещано благословение, изисквано чрез вяра, носи всички други благословения в себе си. То е дадено според богатствата на Христовата благодат и Той е готов да го даде на всяка душа, според нейната възможност да го приеме.“ (ЕС 285).

Християнските добродетели и благословения са плодът на Духа. „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание...“ (Гал. 5:22,23).

„По никоя точка в нашата опитност ние не можем да минем без помощ, която да ни приведе в състояние да направим първата крачка. Благословенията, приети от ранния дъжд, са нужни за нас до края. И все пак, само те не са достатъчни. Докато съхраняваме благословието на ранния дъжд, ние, от друга страна, не трябва да губим изпредвид факта, че без късният дъжд, който да отпусти ушите и да направи житото да узрее, жетвата не ще бъде готова за сърпа и работата на сеяча ще остане напразна. Божествената благодат е нужна в началото, тя е нужна и при всяка стъпка напред и само тя може да завърши делото. За нас няма място за почивка или безгрижно отношение. Не трябва никога да забравяме предупреждението на Христос: „Бдете в молитва“, „Бдете, ... и се молете винаги“. Връзката с небето във всеки момент е жизнено важна за нашия напредък. Ние може да сме имали известна мярка от Божия Дух, но с молитва и вяра трябва да се стремим да приемем повече от Духа. Усилията ни не бива никога да спират. Ако не напредваме, ако не поставяме себе си в положение да приемем както ранния, така и късния дъжд, ще загубим душите си и отговорността ще лежи на вратата ни.“ (СВП 507,508).

Обещания и готовност от страна на Бога

„И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!“ (Лука 11:13).

„Богатствата на Божията благодат не текат надолу към хората по земята не поради някакво ограничение от страна на Бога... Господ е по-готов да даде Светия Дух на ония, които Му служат, отколкото родителите, които дават блага на децата си. За ежедневното кръщение от Духа, всеки работник трябва да поднася молбата си пред Бога.“ (ДА 50).

„На изливането на Светия Дух над църквата се гледа като на бъдещо събитие. Но привилегия на църквата е да го има сега. Стремете се към това, молете се за това, вярвайте в това. Ние трябва да го имаме, а небето очаква да ни го дари.“ (Е 701).

„В самия този час Неговият Дух и Неговата благодат са на разположение на всички, които се нуждаят от тях и които ще ги приемат, според Неговото слово.“ (ХЗ 250).

Божии обещания са за нас. Сега е времето. Господ копнее да изпълни обещанието си. Защо тогава Късният Дъжд не е още паднал над нас?

Условия

Защото, както става с всяко Божие обещание, изпълнението е свързано с условия. Забележете подчертаните думи в следващите параграфи:

„Христос е обещал да дари Светия Дух на църквата Си и обещанието принадлежи на нас, както и на първите ученици. Но както всяко друго обещание, *то е дадено при известни условия.*“ (ЖИ 672).

„Това обещано благословение, изисквано чрез вяра, носи в себе си всички други благословения. То е дадено според богатствата на Христовата благодат и е на разположение на всяка душа *според капацитета ѝ да приема.*“ (ЖИ 672).

„Духът работи в човешкото сърце и *според неговото желание и съгласие* всагда в него едно ново естество.“ (ПР 411).

„Преди последното посещение на Божиите съдби на земята, всред Божия народ ще има такова *пробуждане към първоначалното благочестие*, каквото не е било забелязвано от апостолско време насам. Духът и силата Божия ще бъдат излети над Божиите чада.“ (ВБ 464).

„Ако ежедневно не напредваме в упражняването на активните християнски добродетели, няма да разберем изявлението на Светия Дух в късния дъжд. Той може да пада върху сърцата на ония, които са около нас, но ние няма да го различим...“

Ако не поставим себе си в *такова положение, че да приемем както ранния, така и късния дъжд*, ние ще загубим душите си и отговорността ще лежи на собствената ни врата.“ (СВП 507,508).

А сега, преминаваме към изброяване на някои от тези условия.

1. Да чувстваме нуждата от Духа и да се молим за Неговото присъствие.

„Само ако желаехме, всички бихме се изпълнили с Духа. Където на нуждата от Светия Дух се отдава малко внимание, там се забелязва духовен упадък, духовен мрак и смърт. Където по-маловажни въпроси заемат вниманието, Божествената сила, необходима за растежа и благополучието на църквата и носеща всички други благословения в себе си, липсва, макар да е предложена в своята пълнота.

Тъй като това е средството, чрез което приемаме сила, защо да не жадуваме и гладуваме за дарбата на Духа? Защо не говорим за това, не се молим за това и не проповядваме за това? Господ много повече желае да даде Светия Дух на ония, които му служат, отколкото родителите са готови да дадат добри дарби на чадата си. За ежедневно кръщение от Духа, всеки работник трябва да поднася молбата си пред Бога." (ДА 50).

„И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!" (Лука 11:13) „Светият Дух ще бъде даден на всички, които молят за хляба на живота, за да го дадат на своите ближни." (6 СВ 90).

„Голямото изливане на Светия Дух, което просветлява цялата земя с Неговата слава, не ще стане, докато нямаме пред себе си един осветен народ, който знае от опитност какво означава да бъде съработник на Бога. Когато преживеем напълно, с цяло сърце, посвещение в служба на Христос, Бог ще признае този факт чрез едно изливане на Светия Дух без мярка. Но това не ще стане, докато по-голямата част от църковните членове не започнат да работят заедно с Бога." (ХЗ 253).

„Събиранията на църквата на лагерни събрания, събирания на домашната църква и всички други случаи, където съществува лична работа за души, са определените от Бога случаи за даване на ранния и късния дъжд...

Не е закон, че всички, които посещават общите или молитвени събрания, ще приемат небесните дарования. Обстоятелствата може да изглеждат много благодатни за едно богато изливане на капките на благодатта, но сам Бог трябва да заповяда дъждът да падне. Затова не трябва да небрежим да се снабдим с небесните средства. Ние не трябва да уповаваме на обикновеното действие на провидението. Трябва да се молим Бог да разпечата изворите на водата на живота. Нека със съкрушени сърца да се молим най-сериозно - сега, във времето на късния дъжд - капките на благодатта да паднат върху нас. При всяко събрание трябва да внимаваме молитвите ни да се възнасят, та в същото това време Бог да ни даде топлинота и влага за душите." (СВП 508,509).

„Когато се молите, вярвайте, уповавайте на Бога. Времето на късния дъжд е, когато Господ ще ви даде голяма част от Своя Дух. Бъдете ревностни в молитва и бдете в Духа." (СВП 512).

2. Да преживеем първо ранния дъжд.

Това включва пълно изповядване и прощение на греха, очистване от всяка нечистота, гореща молитва и предаване личното аз на Бога. С една дума: постоянно растене в Христовата благодат, непрекъснато използване и усъвършенстване на сегашните възможности.

„Мнозина до голяма степен са *пропуснали да приемат ранния дъжд*. Те не са се възползвали от всички привилегии, които Бог е предвидил по този начин за тях. Те очакват тази липса да бъде запълнена от късния дъжд. Когато бъде дарено най-богатото изобилие на благодатта, те възнамеряват да отворят сърцата си, за да го приемат. Но те правят ужасна грешка. Божието дело е започнало в човешкото сърце с даването на Неговата светлина и познанието трябва постоянно да напредва. Всяка личност трябва да разбере своята собствена нужда. *Сърцето трябва да бъде опразнено от всяка нечистота и напълно очистено, за да обитава Духът в него! Чрез изповядване и изоставяне на греха, чрез сериозна молитва и посвещаване* себе си на Бога, първите ученици се подготвиха за изливането на Светия Дух в деня на Петдесетницата. Същото дело, само че в много по-голяма степен, трябва да бъде извършено и сега. Тогава човешкият посредник може само да моли за благословение и да очаква Господ да извърши делото относно него. Бог е, Който започна делото, Той е и Който ще завърши Своето дело, издигайки човека до пълнотата на Исус Христос. *Но не трябва да се небрежи благодатта, представена чрез ранния дъжд. Само ония, които са живели според светлината, която са имали, ще получат по-голяма светлина.* Ако ежедневно не напредваме в усъвършенстването на активните християнски добродетели, не ще познаем изявлението на Светия Дух в Късния дъжд. Той може да пада върху сърцата около нас, но ние не ще го различим, нито ще го приемем.” (СВП 507).

Христовата религия означава нещо *повече от прощение на греха*; тя означава *отвращение от нашите грехове* и запълване вакуума с плодовете на Светия Дух.” (ПР 419-420).

„Ние можем да бъдем сигурни, че когато Светият Дух се излее, *онези, които не са приели и оценили ранния дъжд, не ще видят, нито ще разберат стойността на късния дъжд.*” (СВП 339).

„Има някои, които вместо мъдро да се възползват от настоящите възможности, очакват в бездействие някакво специално време на духовно освежение, през което да нарасне тяхната възможност да осветляват другите. *Те небрежат настоящите задължения и привилегии и позволяват на светлината им да затъмнее,* докато гледат напред към едно време, когато без всякакво усилие от тяхна страна, ще приемат специално благословение, чрез което ще бъдат преобразени и направени годни за служба.” (ДА 54).

„Днес вие трябва да държите съдовете си очистени, за да бъдат готови за небесната влага, готови за струите на късния дъжд; защото късният дъжд ще дойде и Божието благословение ще изпълни *всяка душа, която е очистена от всякаква нечистота.*” (Е 702).

„Ние не трябва да чакаме късния дъжд. Той идва над всички, които

ще схванат и оценят влагата и струите на благодатта, падаща над нас. Когато събираме малко по малко отделната светлина, когато напълно приемем Божиите милости, благодатта на Оня, Който ни обича и иска да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще бъде изпълнено. „Защото, както земята произвежда растенията си, и както градина произраства посеяното в нея, така Господ Йеова ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всичките народи." (Исая 61:11). Цялата земя ще бъде изпълнена с Божията слава." (7 К 984).

3. Да бъдем доброволно и с готовност употребявани и ръководени от Светия Дух.

„Христос е обещал дарбата на Светия Дух на Своята църква и обещанието принадлежи и на нас, както и на първите ученици. Но както всяко друго обещание, то е дадено при условия. Има мнозина, които вярват и изповядват, че приемат Божиите обещания; те говорят за Христос и за Светия Дух и все пак изглежда, че нямат никаква полза. *Те не предават душата си да бъде ръководена и контролирана от божествените средства. Ние не можем да използваме Светия Дух; той ни използва.* Чрез Духа Бог работи в Своя народ „да желае и да върши Неговата добра воля." (Филип. 2:13). Но мнозина не се подчиняват на това. Те сами искат да водят себе си. И това е, защото те не приемат небесната дарба." (ЖИ 672).

4. Да се премахнат разделенията и недоразуменията.

„Преди деня на Петдесетницата те се събираха заедно и отстраниха всички различия. Те станаха едно." (ЖИ 827).

„И когато настанаденият на Петдесетницата, те всички бяха на едно място." (Деян. 2:1).

„Нека християните отстранят своите различия и се предадат на Бога за спасяване на загубеното. Нека те с вяра молят за благословието и то ще дойде." (ЖИ 827).

5. Да се предаде личното аз.

„Той копнее да излее Светия Си Дух в богата мярка и ни заръчва да разчистим пътя чрез себеотрицанието. *Когато личното аз бъде предадено на Бога*, очите ни ще се отворят, за да видим камъните за препъване, които нашата нехристоподобност е поставила по пътя на другите. Бог ни заръчва да ги премахнем. Той казва: „И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния." (Яков 5:16)." (2 ССВ 385).

„Когато човек бъде *напълно опразнен от личното аз*, когато всеки фалшив Бог бъде отхвърлен от душата, *вакуумът бива запълнен чрез изливане в нея на Христовия дух.*" (ОП 287).

„Времето изисква по-голяма действеност и по-пълно посвещение. Аз викам към Бога: Стани и изпрати вестители, изпълнени с чувство за отговорност, хора, в чиито сърца *себепоклонничеството, което лежи в основата на всички грехове, е било разпънато*; които желаят да посветят себе си безрезервно на Божия служба; чиито души са живи за святостта На делото и за отговорността на тяхното призвание; които са решени да

поднесат на Бога не само осакатена жертва, която не би им коствала нито усилия, нито молитва." (СЕ 114).

„Никой човек не може да опразни себе си от личното „аз“. *Ние можем само да се съгласим Христос да извърши това дело.* Тогава езикът на душата ще бъде: Господи, вземи сърцето ми, защото аз не мога да ти го дам. То е твоя собственост. Запази го чисто, защото аз не мога да го запазя за Тебе. Спаси ме, въпреки самия мен, въпреки моите слабости и моето нехристиянско Аз. Оформи ме, преобразувай ме, въздигни ме в една чиста и свята атмосфера, където богатият поток на твоята любов може да тече през моята душа.

Отричането на личното „аз“ трябва да се върши не само в началото на християнския живот. То трябва да бъде подновявано при всяка стъпка напред към небето." (ПР 159,160).

„Няма нищо така оскърбително за Бога или така опасно за човешката душа, както *гордостта и себедоволството.* От всички грехове, това е най-безнадеждният и най-неизлечимият." (ПР 154).

„Няма граница за полезността на оня, който *поставя настрана личното аз,* отваря място за работата на Светия Дух в сърцето му и живее живот, напълно посветен на Бога." (ХЗ 254).

„Божият служител трябва да притежава смирение в най-висока степен. Онези, които притежават *най-дълбоката опитност в Божиите неща, са тези, които най-пълно са отстранили от себе си гордостта и себевъзвишението.* Понеже те са имали едно възвишено схващане за Божията слава, те са почувствали, че най-ниското място в Божията служба е най-почетно за тях." (ЕС 142).

Резултатите на късния дъжд

„Когато членовете на Христовото тяло достигнат времето на последния конфликт, „времето на Якововата скръб“, те ще пораснат в Христос и ще притежават Светия Дух. Когато вестта на третия ангел се превърне във висок вик и когато сила и слава ще придружава заключителното дело, верният Божий народ ще участва в тази слава. Това е късният дъжд, който им придава сила, за да преминат през времето на скръбта. Лицата им ще пламтят от славата на светлината, придружаваща третия ангел." (7 К 984).

„Аз чух онези, които бяха облечени във всеоръжието да проповядват истината с голяма сила. И тя имаше ефект. Мнозина бяха привързани; някои съпруги - от съпрузите си, някои деца - от родителите си. Искрените, на които се е пречило да чуят истината, сега жадно я приемаха. Всякакъв страх от техните роднини бе изчезнал и само истината бе за тях най-ценното нещо. Те бяха гладували и жадували за истината; тя им бе по-скъпа и по-ценна от живота. Запитах, кое е причинило тази голяма промяна. Един ангел отговори: „Това е късният дъжд, освежението от присъствието Господне, високият вик на третия ангел." (ОП 271).

„Когато бъде дадено последното предупреждение, то ще привлече вниманието на онези водачи (хора, които ръководят съдбините на нациите), чрез които Господ работи сега, и някои от тях ще го приемат и ще застанат с Божия народ във времето на скръбта." (ВБ 611).

„Ангелът, който се присъединява в провъзгласяването на третата ангелска вест, ще освети целия свят със славата си. Предсказано е едно дело с всесветски размери и неописуема сила. Адвентното движение от 1840-1844 г. бе славно изявление на Божията сила. Първата ангелска вест бе занесена във всяка мисионска станция по света и в някои страни бе събуден най-големият религиозен интерес, наблюдаван някога от времето на Реформацията през шестнадесетото столетие насам; но те трябва да бъдат надминати от мощното движение, което ще придружава последното предупреждение на третия ангел.

Делото ще бъде подобно на деня на Петдесетницата. Както „ранният дъжд" бе даден чрез едно изливане на Духа за отваряне на евангелието, за да произрастат скъпите семена, така и „късният дъжд" ще бъде даден в края, за узряването на жетвата...

Великото дело на евангелието не ще завърши с по-малко изявление на Божията сила, отколкото при неговото започване. Пророчествата, които се изпълниха с изливането на ранния дъжд в началото на евангелието, отново ще бъдат изпълнени с късния дъжд при неговото приключване. Това са „времената на освежение", към които гледаше ап. Петър когато каза: „Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса." (Деян. 3:19,20).

Божии служители, с лица осветени и пламтящи от свято посвещение, ще бързат от място на място, за да проповядват вестта от небето. Чрез хиляди гласове, по цялата земя, ще бъде дадено предупреждението. Чудеса ще бъдат вършени, болни ще бъдат изцелявани и знамения И чудеса ще следват вярващите." (ВБ 611,612).

„Изливането на Светия Дух в дните на апостолите беше „ранният дъжд" и славни бяха неговите резултати. Но „късният дъжд" ще бъде още по-изобилен" (ЖИ 827).

„Тези сцени ще бъдат повторени с още по-голяма сила. Изливането на Светия Дух на Петдесетницата беше ранният дъжд, но късният дъжд ще бъде още по-изобилен." (ПР 121).

4

Пресяването

Синтеза

Описание на процеса

Причини

Време

Наставления как да избегнем отпадането

Църквата не ще отпадне; грешните ще бъдат отсети.

Синтеза

Боговдъхновеният пророк говори символично за едно пресяване на Божия народ: „Защото, ето, Аз ще заповядам, и ще пресея Израилевия дом между всичките народи, както се пресява житото в решето; обаче ни най-малкото зърно няма да падне на земята.“ (Амос 9:9).

А в един критичен час, Господ Исус каза на Петър: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за тебе, да не ослабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си.“ (Лука 22:31,32).

Всяко Божие чадо лично и църквата като цяло ще претърпи едно специално изпитание на вярата. Този изпит се нарича „пресяване“. Той е ставал в миналото и ще бъде повторен в края на времето по един специален начин. Неприятелят, като знае, че само кратко време му остава, ще работи с нарастваща енергия, за да направи колкото се може повече души да отстъпят.

„Пресяването“ - това е фигуративен израз, който означава една особена опитност на подбиране и разкриване отстъпничеството в Божия народ. То носи още името „разтърсване“. При вършеенето житото бива разтърсвано, за да може разтрошените ядки, люспите и чуждите частици да паднат през дупките, а плевата да бъде отвяна.

По същия начин, в последната фаза от историята на църквата, всред църковните членове ще настане едно пресяване (разтърсване). Основните причини за отпадането на пресетите, ще бъдат следните:

1. Религиозно безгрижие и индиферентност.
2. Преследване поради налагане на неделните закони.
3. Отпадане поради частично приемане на Христовата вест до Лаодикийската църква - вест на покаяние и реформа.
4. Непълно, повърхностно познаване на Божията истина, така че

фалшивите учения измамват душата. Това непълно изучаване е било доброволно, по своя воля.

Един трагичен резултат от пресяването, което се извършва сега и ще се засилва все повече, ще е отстъпничеството на някои, заемащи дори важни постове в делото. Някои от тях ще станат най-горчивите неприятели на истината и Божия народ. Но никой, който поддържа живот на пълно посвещение и истинско общение с Бога, не трябва да се плаши от този процес на пресяване.

Описание на процеса

„Бог сега пресява народа си, изпитвайки техните намерения и подбуди. Мнозина ще бъдат като плява - никакво жито, никаква стойност в тях." (4 СВ 51).

„Сатана сега е слязъл с голяма сила да работи с всяка измама на неправдата в тези, които погиват; и всичко, което може да бъде пресято, ще бъде пресято, а онези неща, които не могат да бъдат отсети, ще останат." (9 СВ 62).

„Бог пресява Своя народ. Той ще има една чиста и свята църква. Ние не можем да четем в сърцата на хората, но Господ е предвидил средство да очисти църквата си." (1 СВ 99).

„Един ангел, който лети посред небето, поставя знака на Емануила в ръцете на мнозина, докато един мощен всеобщ вик се разнася с пълен глас: „Наредете се. Нека ония, които са верни на Божиите заповеди и свидетелството да заемат сега позиция. Излезте отред тях и се отделете и не се допирайте до нечисто, и Аз ще ви приема и ще ви бъде Отец, а вие ще ми бъдете синове и дъщери. Нека всеки да прибегне до помощта на Господа на Силите." (8 СВ 41).

Причини

1. Безгрижие и безразличие.

„Хладък си." (Откр. 3:16)

„След това вниманието ми бе привлечено към групата, която бях видяла и чиито участници бяха силно пресети. Групата на пазещите около тях ангели се бе удвоила и те бяха облечени с всеоръжието от главата до нозете. Те се движеха в свършен ред, като група войници. На лицата им се бе отразила тежката битка, която бяха преживяли, агонията на борбата, през която бяха преминали. И все пак, чертите на лицата им, изразяващи вътрешна болка, сега светеха с небесната светлина и слава. Те бяха постигнали победата и това извикваше у тях най-дълбока благодарност и свята радост.

Числото на групата бе намаляло. Някои бяха пресети и оставени по пътя. Безгрижните и безразличните, които не се бяха присъединили към оценяващите победата и спасението като заслужаващи постоянна

молитва и агонизиране, за да бъдат получени, не ги постигнаха и бяха оставени назад в мрака, а тяхното място веднага биваше заемано от други, които държаха на истината а влизаха в редиците. Злите ангели все още ги притискаха, но нямаха вече власт над тях.

Аз запитах за значението на тази промяна. Един ангел отговори: „Това е късният дъжд, освежението от присъствието Господне, високият вик на третия ангел.“ (ОП 271).

2. Преследване поради налагането на неделния закон.

„Думите на Павел ще бъдат буквално изпълнени: „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени“ (2Тимотей 3:12). Когато защитниците на истината откажат да почитат неделята, някои от тях ще бъдат хвърлени в тъмница, други ще бъдат заточени, а някои ще бъдат третираны като роби...

Когато бурята наближи, една голяма група, изповядващи вярата си в третата ангелска вест, но които не са били осветени чрез послушание на истината, изоставят вярата си и се присъединяват към редиците на противниците.“ - ВБ 608

„Голямото пресяване е започнало и ще продължи, и всички, които не са готови да застанат непоклатимо за истината и да се жертват за Бога и Неговото дело, ще бъдат отсети.“ - ОП 50

„Членовете на църквата ще бъдат индивидуално изпитани и проверени. Те ще бъдат поставени при обстоятелства, където ще бъдат принудени да свидетелстват за истината. Мнозина ще бъдат призовани да говорят пред събрания и съдилища, може би отделени от другите и самотни. Опитностите, които щяха да им помогнат при тези непредвидени обстоятелства, те са небрежили да ги добият и душите им са натоварени с угризения за пропуснатите възможности и незачетените привилегии.“ (2 ССВ 164).

„Скоро Божият народ ще бъде изпитан чрез ужасни изпитания и големият изпит на онези, които сега изглежда, че са искрени и верни, ще покаже, че са само празен метал. Вместо опозицията да ги засили и утвърди, заплахите и укорите ще ги наредят на страната на противниците.“ (2 ССВ 31).

3. Отхвърляне на Лаодикийската вест.

„Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си.“ (Откр. 3:16)

Онези, които останат индиферентни и не обърнат внимание на увещанието на Христос, ще бъдат отделени от църквата по време на пресяването.

„Аз запитах за значението на пресяването, което бях видяла, и ми бе показано, че то ще бъде причинено от прямото свидетелство на Верния Свидетел към Лаодикийците. То ще окаже своето влияние върху онези, които го приемат, и ще доведе до повишаване на тяхната роля на образец и изразяване точната истина. Някои няма да понесат това прямо свидетелство. Те ще се опълчат срещу него и това е, което ще причини пресяване всред Божия народ.

Аз видях, че свидетелството на Верния Свидетел не е послушано и наполовина. На тържественото свидетелство, от което зависи участието на църквата, е било гледано леко, дори може да се каже, че е било напълно незачетено. Това свидетелство трябва да доведе до дълбоко покаяние. Всички, които искрено го приемат, ще го послушат и ще бъдат очистени." (ОП 270).

4. Повърхностното познание, което кара мнозина да бъдат измамвани от лъжливи учения.

„Аз ще имам - казва Сатана - като мои агенти човечи, които поддържат фалшиви учения, размесени с достатъчно истина, за да измамват душите. Ще направя да присъстват невярващи, които да изказват съмнения по отношение на Божията вест на предупреждение до църквата. Ако хората прочетат и повярват тези обещания, ние имаме малка надежда да ги победим. Но ако можем да отвлечем вниманието им от тези предупреждения, те няма да разберат нашата сила и хитрост, и ние в края на краищата ще ги спечелим за нашите редици." (СВП 475).

„Наближават бързо дните когато ще настанат големи смущения. Сатана, облечен в ангелски дрехи, ще измамва, ако е възможно, и избраните. Ще има много богове и много господари. Ще духа всякакъв вятър на учение... Господ има верни слуги, които във времето на пресяването и изпита ще бъдат открити." (5 СВ 80,81).

„Божият Дух е осветил всяка страница от Светото Писание, но има мнозина, на които това прави малко впечатление, защото те не го разбират напълно. Когато дойде пресяването, тези повърхностни читатели, които не са закотвени никъде, ще станат, чрез въвеждането на фалшиви теории, като хлъзгач се пясък." (СВП 112).

„Онези, които продължават да поддържат тези спиритически теории (пантеистически възгледи), сигурно ще опорочат християнската си опитност, ще прекъснат връзката си с Бога и ще загубят вечния живот."

„Софистиките по отношение на Бога и природата, наводняващи света със скептицизъм, са вдъхновени от падналия враг, който сам е ревностен библейски ученик и знае кои истини са важни за приемане от хората и изучаването на които е от значение за спасението. С тези учения той има за цел да отклонява умовете от великите истини, дадени, за да могат да се приготвят хората за онова, което иде над света." (3 ССВ 270).

„Опитността на миналото ще бъде повторена. В бъдеще измамните на Сатана ще приемат нова форма. Заблудите ще бъдат представени по един приятен и ласкателен начин. Фалшиви теории, облечени със светли одежди, ще бъдат представяни на Божия народ. Така Сатана ще се опита да измами, ако е възможно, и самите избрани. Ще бъдат разпространявани възможно най-измамливите и съблазнителни влияния. Умовете бъдат просто хипнотизирани." (3 ССВ 271).

„Когато Божият закон бъде направен невалиден, църквата ще бъде пресята чрез ужасни изпитания и една много по-голяма част, отколкото

сега ние предвиждаме, ще обърне внимание на измамливите духове и дяволските учения. Вместо да бъдат укрепени чрез поставянето им на тесни места, мнозина ще се окажат, че не са живи клонки на истинската лоза. Те не принасят плод и земеделецът ги отсича." (2 ИВ 368).

Времето

„Аз видях, че сега е времето на пресяването." (1 СВ 429).

„Голямото пресяване е започнало и ще продължи и всички, които не желаят да застанат твърдо и непоколебимо за истината и да се жертват за Бога и Неговото дело, ще бъдат пресети." (ОП 50).

„Аз видях, че сега е времето на пресяването. Сатана работи с всички сили, за да откъсва души от ръката на Христос и ги кара да погават под нозете си Божия Син. Един ангел бавно и с наблягане повтори следните думи: Какво по-тежко наказание смятате, че трябва да бъде наложено на недостойния, който е потъпкал под нозете си Божия Син и е счел кръвта на завета, с която е осветен, за невято нещо, и е презрял Духа на благодатта?" Характерът трябва да се развива. Ангели Божии претеглят моралната стойност. Бог изпитва и опитва Своя народ. Следните думи ми бяха казани от ангела: Внимавайте братя, да не би в някои от вас да има зло сърце на неверие, та да отстъпи от живия Бог. Но увещавайте се един друг ежедневно, докле е още днес, да не би някои от вас да се закоравят чрез измамата на греха. Защото ние сме Христови съучастници, ако държим нашата увереност твърда до края." (1 СВ 51).

„Бог сега пресява народа Си, изпитвайки техните намерения и подбуди. Мнозина ще бъдат като плява - без зърно и без стойност в тях." (4 СВ 51).

Наставления как да избегнем отпадането

Ап. Павел ни увещава: „Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите." (1 Кор. 10:13). Всеки от нас ще бъде изпитан, но не е нужно някой да пропадне.

Ние можем да преинем триумфално през изпитанието на пресяването, ако поддържаме ненарушима нашата връзка с небето. А всичко това може да го извърши изучаването на Библията и молитвата, постоянното предаване на Божията воля, така, както е разкрита в Писанията и Духа на пророчеството и отричането на личното „аз" в служба на Бога и другите.

Когато духовният ни живот е ненакърнен, нищо и никой не може да ни отдели от Божията любов или от върховния източник на нашата сила - Исус Христос. Апостолът пита: „Кой ще ни отлъчи от Христовата

любов? Скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда, или нож?" (Римл. 8:35). Той изброява тук най-лошите бедствия в живота и след това отговаря, като подчертава пълната сигурност: „Както е писано: Убивани сме заради Тебе цял ден; считани сме като овце за клане. Не; в това всичко ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ." (Римл. 8:36-39).

Да благодарим на Бога за тази благословена сигурност. Боговдъхновеното перо попълва по-нататък детайлите на борбата със същите уверения за онези, които ще устоят:

„Аз видях някои, които със силна вяра и агонизиране викаха към Бога. Лицата им бяха бледи и носеха отпечатъка на дълбоко безпокойство, изразяващо вътрешна борба. Изражението на лицата им бе твърдо и много сериозно. Големи капки пот падаха от челата им. От време на време лицата им се осветляваха от белезите на Божието одобрение и след това те добиваха същия сериозен, тържествен, загрижен вид.

Зли ангели се тълпяха наоколо, пръскайки над тях мрак, за да отделят погледа им от Исус и да могат очите им да бъдат отправени към мрака, който ги обкръжава, като по този начин ги накарат да загубят доверието си в Бога и да пороптаят срещу Него. Тяхното единствено спасение бе в това - да държат очите си отправени право нагоре." (ОП 269).

„Ние живеем във времето на пресяването, когато всичко, което може да бъде пресято, ще бъде пресято. Господ не ще извини онези, които познават истината, ако те не са послушни на Неговите заповеди в дело и слово. Ако не правим усилия да печелим души за Христос, ще бъдем държани отговорни за работата, която сме могли да извършим, но която не сме извършили поради нашата Духовна леност. Онези, които принадлежат към Божието царство, трябва да работят сериозно за спасението на души. Те трябва да вършат своята част за осветляване закона и печата сред учениците." (2 ССВ 547).

За победителите четем:

„Те се движеха в съвършен ред, като група войници. Лицата им изразяваха тежката битка, която бяха издържали, агонизиращата борба, през която бяха преминали. И все пак, чертите им, носещи отпечатъка на тежката вътрешна агония, сега светеха с небесна светлина и слава. Те бяха постигнали победата и това ги подтикваше към най-дълбока благодарност и свята радост." (ОП 271).

„Мощното пресяване скоро ще настъпи и ние ще бъдем в състояние по-добре да преценим силата на Израиля. Знаменията разкриват близостта на времето, когато Господ ще покаже, че метлата е в ръката му и той щателно ще почисти Своя под.

Наближават бързо дните, когато ще настане голямо объркване и

смущение. Сатана, облечен в ангелски дрехи, ще измамва, ако е възможно, и самите избрани. Ще има много богове и много „господовци“. Ще духа всякакъв вятър на учение. Не ще бъдат водители тогава онези, които отдават предпочитание на „тъй наречената фалшива наука“. Онези, които са уповавали на интелект, гений или таланти, не ще се намират тогава в първите редици. Те не са направили мир със светлината. На онези, които са се оказали неверни, няма да им бъде поверено стадото. Малцина ще бъдат ангажирани в последното велико дело. Които упоават на себе си и работят независимо от Бога, не ще бъдат използвани от Него. Бог има верни служители, които по време на пресяването, през време на изпита, ще излязат на преден план. Те са скъпи души, сега скрити, но които не са преклонили коляно пред Ваала. Те не са имали светлината, която сега изобилно облива вас. Под груба и непривлекателна външност, те са притежавали чистия блясък на един истински християнски характер. Когато на дневна светлина погледнем към небето, ние не можем да видим звездите. Но през нощта виждаме истинския им блясък.

Не е далече времето, когато изпитанието ще дойде над всяка душа. Белегът на звьяра ще бъде налаган над нас. Онези, които стъпка по стъпка са се поддавали на светските изисквания и са се съобразявали със светските обичаи, не ще се затруднят да се подчинят на силите, каквито и да са те, като много по-трудно ще им бъде да подчинят себе си на мъчения, укори, заплахи, затворничество, смърт. Спорът е между Божиите заповеди и човешките заповеди. В това време златото в църквата ще бъде отделено от сгурията. Истинското благочестие ще бъде ясно разграничено от вида на благочестието. Много звезди, на чиито блясък сега се възхищаваме, тогава ще потънат в мрак. Плявата като облак ще бъде отвята от вятъра, дори от места, където сега виждаме само харман с добро жито. Всички, които приемат само украшенията на светилището, но не са облечени с Христовата правда, ще се появят в срама на своята голота." (5 СВ 80,81).

„Онези, които са имали голяма светлина и скъпи привилегии, но не са ги използвали и развили, под един или друг претекст, ще излязат от нас. *Като не са приели любовта на истината, те ще бъдат завлечени от измамите на неприятеля;* те ще обръщат внимание на измамливите духове и дяволски учения и ще отстъпят от вярата. Но, от друга страна, когато бурята на преследването наистина се разрази над нас, истинските овци ще чуят гласа на истинския Пастир. Ще бъдат правени себеотрицателни усилия, за да се спаси погиналото и мнозина, отделили се от стадото ще се завърнат обратно, за да последват Великия Пастир. Божият народ ще се обедини още по-тясно и ще издигне пред неприятеля единен фронт. Пред вида на всеобщото бедствие *борбата за върховенство ще престане.* Няма да има повече спор за това кой да бъде по-голям. Никой от истинските вярващи няма да казва: „Аз съм Павлов, аз съм Аполосов, а аз съм Кифов.“ *Свидетелството на всеки един и на*

всичките ще бъде: „Аз се държа здраво за Христос, радвам се в Него като мой личен спасител.“ (6 СВ 400,401).

Църквата няма да отпадне, грешниците ще бъдат отсети

„Сатана ще върши чудеса, за да измамва. Той ще напегне силата си до крайност. Църквата може би ще изглежда, като че е близо до своето падане, но тя не ще падне. Докато грешните в Сион биват отсети, плавата ще се отдели и ще остане скъпото зърно. Никои, освен ония, които са победили чрез кръвта на Агнето и словото на Неговото свидетелство, не ще бъдат намерени верни и истинни, без петно или бръчка на грях, без лъст в устата си. Ние трябва да се освободим от нашето себеоправдание и да облечем Христовата правда.“ (2 ИВ 380).

5

Приключване на Божието дело - високият вик

Синтеза

Описание

Специално време за по-ясна и по-пряма вест

Бързо и придружено с чудеса време

Ползата от борбата

Сатана се противопоставя на Високия вик

Фалшиви религиозни пробуждания

Две условия, необходими за приключване на делото

Синтеза

Едновременно с реформацията и пробуждането вътре в църквата, запечатването, пресяването и приемането на Късния Дъжд, Божият народ ще предприеме едно евангелско дело с особена сила и ревност. Пророкът от Патмос видя всичко това под формата на три ангела, които ляха посред небето, за да провъзгласят със силен глас три вестии. (Откр. 14:6-10).

„Тук е показано естеството на делото, което Божият народ ще извърши. Принадлежащите към Божия народ имат вест, която е от такава голяма важност, че те са представени като летящи, за да я провъзгласят по целия свят. Те държат в ръцете си хляба на живота за един гладуващ свят. Христовата любов ги принуждава. *Това е последната вест. Няма вече нищо повече, което да последва*, няма да има повече покани на благодатта, след като тази вест извърши делото си.“ (5 СВ 206,207).

В Откр. 18:1 е описан друг един ангел, който идва от небето с голяма сила и земята бива просветлена от неговата слава. Този ангел не представя нова вест, но нова сила. Тя ще направи вестите достатъчно силно звучащи, за да бъдат чути и в най-отдалечените краища на земята. За едно извънредно кратко време делото ще завърши. Вестта за падналият Вавилон и призива към верните да излязат от него ще бъде дадена по ясен и пряк начин, без извъртания.

Това ще възбуди преследване и борба, но Господ ще издигне ръката си, за да извърши едно чудно дело. За да направи това, той ще използва всеки работник и вярващ, който е опразнен от личното Аз и изпълнен с Духа. Църквата ще отхвърли от себе си апатията и безразличието и всички ще вземат участие в делото по спасяване на души. Божията вестителка е писала:

„Не само чрез мъже, заемащи високи и отговорни постове, не само чрез управителите на нашите болници и издателства ще бъде извършено делото, което ще направи земята да се изпълни с познание за Господа, както водите покриват морското дъно. *Това дело може да бъде извършено единствено от цялата църква, като всеки извърши своя дял под ръководството и в силата Божия.*“ (8 СВ 47).

Описание

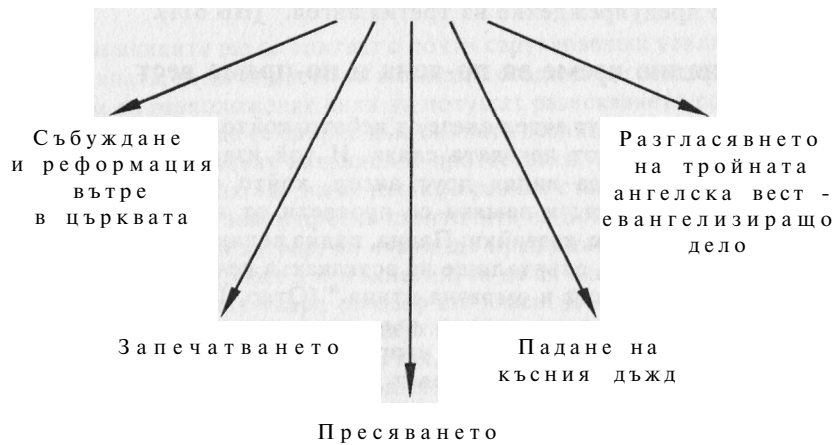
Библията ни дава неоченими обещания относно извършването на евангелската поръчка: „Защото Господ ще изпълни на земята казаното (по правда) от Него, като го извърши и свърши скоро.“ (Римл. 9:28). „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът.“ (Матей 24:14). „Но че в дните на седмия ангел, когато се приготви да затръби, тогава щеше да се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците.“ (Откр. 10:7).

„Тогава вестта на третия ангел ще прерасне във висок вик и цялата земя ще бъде осветена от славата на Господа.“ (6 СВ 401).

„Мощта не губи нищо от своята сила поради продължавашото летене на ангела нагоре, защото Йоан я вижда да нараства в сила и мощ, докато славата ѝ освети цялата земя. Пътят на пазещия Божиите заповеди народ е нагоре, все нагоре. Вестта на истината, която носим,

ВИСОКИЯТ ВИК

и едновременно притичащи събития
с Божия народ

трябва да отиде до всяка нация, език и народ. Скоро тя ще тръгне с висок глас и земята ще се просветли от славата ѝ. Подготвяме ли се За това голямо изливане на Божия Дух?" (СВ 383).

„След това видях друг мощен ангел, на когото бе заръчано да слезе на земята, за да присъедини гласа си към третия ангел и да даде сила и мощ на неговата вест. На този ангел бяха дадени голяма сила и слава. Светлината, която го придружаваше проникна навсякъде, когато той извика силно, с мощен глас: „Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове и свърталище на всеки нечист дух и на всяка омерзана и нечиста птица.“ (ОП 277).

„Времето на изпитанието е точно пред нас, защото високият вик на третия ангел е вече започнал разкриването на Христовата правда, на прощавания греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. Защото делото на всеки, до когото достигне вестта на предупреждението е - да въздига Исус, да го представи на света така, както е разкрит чрез сянките символи, така както бе показан в откровенията на пророците и изявен в уроците, дадени на учениците Му и в удивителните чудеса, които Той извърши за човешките синове. Изследвайте писанията, защото те свидетелстват за Него.“ (1 ИВ 363).

„Ангелът, който се присъедини към вестта на третия ангел, трябва да освети със славата си цялата земя. Тук е предсказано едно дело с всеобщо разпространение и неописуема мощ. Адвентното движение

от 1840-1844 г. бе славно изявление на Божията сила. Първата ангелска вест бе занесена до всяка мисионска станция в света, а в някои страни се зароди най-големият религиозен интерес, който е бил наблюдаван от времето на реформацията през шестнадесетото столетие, но всичко това ще бъде надминато от мощното движение, което ще придружава последното предупреждение на третия ангел." (ВБ 611).

Специално време за по-ясна и по-пряма вест

„Аз видях, че друг ангел слезе от небето, който имаше голяма сила, и земята се освети от неговата слава. И той извика със силен глас, казвайки: „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица." (Откр. 18:1,2).

Това описание сочи напред към едно време, когато вестта за падналия Вавилон, така както е направена от втория ангел от Откр. 14:8, ще се повтори, като се прибавят допълнително покварите, навлезли в различните организации, съставляващи Вавилон, откакто тази вест бе дадена през лятото на 1844 г." (ВБ 603).

Делото на реформаторите, приведено за пример

„Много от реформаторите, започвайки делото си, решаваха да се борят с греховете на църквата и народа чрез упражняването на голямо благочестие. Те се надяваха, че примерът на един чист християнски живот ще върне народа обратно към библейските учения. Но Божият Дух идваше над тях така, както дойде над Илия, карайки го да укори греховете на един нечестив цар и на един отстъпил народ; те не можеха да се въздържат да не проповядват ясно библейските учения, които отначало не им се е искало да представят. Те бяха принудени ревностно да обявят истината и опасността, която заплашва душите. Те изговаряха думите, които Господ им даваше, безстрашно, без да се страхуват от последствията, и хората бяха принудени да чуят предупреждението.

Така ще бъде провъзгласена и вестта на третия ангел. Когато дойде времето тя да бъде изнесена с най-голяма сила, Господ ще работи чрез нищожни инструменти, ръководейки умовете на ония, които са се посветили на служба Нему. Работниците ще бъдат обучени по-скоро чрез наставленията на Неговия Дух, отколкото чрез образование в светски институти. Хора на вярата и молитвата ще бъдат подбудени да излязат със свята ревност, изявявайки думите, които Бог им е дал. Греховете на Вавилон ще бъдат разкрити. Ужасните резултати от съблюдаването на различни нареждания, налагани от църквата чрез силата на гражданската власт, тайните пътеки на спиритизма, тайното, но бързо нарастване на

папската власт - всичко това ще бъде разкрито. Чрез тези тържествени предупреждения народът ще бъде разтърсен. Ще слушат хиляди по хиляди, които никога не са чували думи като тези." (ВБ 606).

Вестта ще предизвика разследване

„Духовниците ще се опитват с почти свръхчовешки усилия да изключат светлината, за да не свети тя в тяхното стадо, и ще се стараят с всички дадени им на разположение сили да потушат разискването по тези важни въпроси. Черквата ще се обърне към силната десница на държавната власт и в това ще се обединят католици и протестанти. Когато движението за принудителното налагане на неделния празник стане по-смело, по-решително, ще се издаде закон против пазителите на Божиите заповеди. Ще ги заплашват с глоби и затвор; на някои ще предлагат високи длъжности, а на други възнаграждения и привилегии, за да ги накарат да се откажат от вярата си. Но техният твърд отговор ще гласи: Докажете ни от Божието Слово нашето заблуждение - същата молба, която Лютер отправяше при подобни обстоятелства. Онези от тях, които бъдат изведени пред съд, ще защитават истината с ясни доказателства и някои слушатели ще вземат решение да пазят всичките Божии заповеди. Тъй светлината ще бъде изнесена пред хиляди, които иначе никога не биха я видели.“

„Думите на ап. Павел „Всички, които искат да живеят благочестиво ще бъдат гонени“ (2Тимотей 3:12) ще се изпълнят буквално. Тъй като защитниците на истината ще отказват да почитат неделята като събота, някои от тях ще бъдат хвърлени в тъмница, някои ще бъдат заточени, а други ще бъдат третираны като роби. За човешката мъдрост всичко това се вижда невъзможно. Обаче, когато обуздаващият Божий Дух бъде оттеглен от хората и те бъдат оставени във властта на Сатана, който мрази Божествените нареждания, тогава ще се развият странни неща. Сърцето може да бъде много жестоко, когато от него се отдалечат страхът и любовта Божии.“ (ВБ 607,608).

Временно сливане и вцепяване от ужас

„В това време на преследвания, вярата на Божиите служители ще бъде изпитана. Гледайки на Бога и на Неговото Слово, те са разгласили вярно предупреждението. Божият Дух е действал в сърцата им и ги е принуждавал да говорят. Подбудени от ревност и тласкани от Божия Дух с мощ, те се заемат да извършат възложените им задължения, без да смятат последиците, които биха могли да се явят от проповядването на даденото им от Бога слово. Те не мислят за своето временно благополучие, нито пък се стремят да запазят доброто си име или живота си. И все пак, когато бурята на съпротивата и позора ги връхлети, надвити от уплаха, те ще бъдат готови да извикат: Ако бяхме предвидели последиците от нашите слова, ние бихме мълчали. Те ще

бъдат обкръжени отвсякъде с трудности. Сатана ги атакува със страшни изкушения. Делото, което са предприели, изглежда далеч да надминава способностите им, за да могат да го довършат. Заплашват ги, че ще ги погубят. Въодушевляването, което ги изпълваше, е изчезнало. Те не могат да се върнат назад. Тогава, съзнавайки пълната си немощност, те призовават Всемогъщия за подкрепа. Те мислят за това, че думите, които са говорили, не бяха техни, но слова на Оня, Който им заповядваше да съобщят предупреждението. Бог бе посял истината в техните сърца и те не можеха да направят друго, освен да я проповядват.

Същите опитности са преживяли и Божиите мъже в миналото. Викилф, Хус, Лютер, Тиндал, Бъкстер, Веслей изискваха всички учения да бъдат проверявани с Библията и заявяваха, че се отказват от всичко, което тя осъжда. Те бяха преследвани с неумолима ярост и все пак не преставаха да проповядват истината." (ВБ 601,609).

Вестта ще бъде провъзгласена с вяра и сила

„Когато е нужно, Господ винаги дава на народа една особена истина. Кой се осмелява да откаже да я разгласява? Той заповядва на служителите си да предложат на света последната покана за благодат. И те не могат да мълчат, без да изложат на опасност собствената си душа. Христовите пратеници не трябва да мислят за последиците...

Когато съпротивата стигне кулминационната си точка, Божиите служители биват наново разтревожени, понеже им се струва, като че ли те са причината за тази криза. Обаче съвестта и Словото Божие им дават уверението, че поведението им е било правилно. И когато изпитанията продължат, те ще бъдат подкрепени да ги понесат. Борбата ще става все по-решителна и по-силна. Но тяхната вяра и куражът им ще нарастват според нуждата. Тяхното свидетелство ще бъде: Ние не смеем да вървим против Божието Слово, като разделяме Неговия свят закон и наричаме едната част важна, а другата не важна, за да си спечелим благоволенieto на света. Господ, комуто ние служим, е в състояние да ни освободи. Христос е победил силите на земята. Трябва ли сега да се страхуваме от един вече победен свят?" (ВБ 609,610).

„Бързо приближава времето, когато онези, които са готови да бъдат послушни по-скоро на Бога, отколкото на човечи, ще бъдат накарани да почувстват ръката на преследването. Ще обезславим ли Бога като мълчим, докато светите Му заповеди биват тъпкани под нозе?" (ССВ 323).

„Когато бурята на преследването наистина се разрази над нас, тогава истинските овци ще чуят гласа на истинския Пастир. Ще бъдат правени себеотрицателни усилия за спасяване на загубеното и мнозина, които са се отделили от стадото, ще се върнат, за да последват Великия Пастир. Божият народ ще стане по-единен и ще представи пред неприятеля един обединен фронт. Предвид общата опасност, борбата за първенство ще престане...

Така истината ще бъде приложена в практичния живот и така ще

бъде изпълнена Христовата молитва, изговорена непосредствено преди неговото смирение и смърт: „Да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.“ (Йоан 17:21). Христовата любов, любовта на нашите братя, ще свидетелства пред света, че сме били с Исус и сме се учили от Него. Тогава вестта на третия ангел ще прерасне в един висок вик и цялата земя ще се освети от славата на Господа.“ (6 СВ 401).

Бързо и чудотворно дело

„Великото дело на Евангелието ще завърши с не по-малка сила от онази, отличаваща го в началото. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъжд за разкриването на Евангелието, пак ще се изпълнят чрез късния дъжд и при неговото закриване. Това е „времето на освежението“, което ап. Павел предвиждаше като каза: „Затова покаяйте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса“. (Деян. 3:19,20).

Божии служители, с просветлени и сияещи от свята ревност лица, ще бързат от място на място, за да разгласяват вестта от небето. Хиляди гласове ще разпространяват предупреждението по цялата земя. Чудеса ще се вършат, болни ще бъдат излекувани и знамения ще следват вярващите. Но и Сатана ще върши лъжливи чудеса и дори ще направи да пада огън от небето. „И вършеше големи знамения, дотам щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред хората.“ (Откр. 13:13). По този начин земните жители ще бъдат изправени пред необходимостта да вземат становище.

Вестта ще се разпространява не толкова чрез привеждане на доказателства, колкото чрез дълбокото убеждение, идващо от Божия Дух. Доказателствата са вече изнесени. Семето е пръснато, сега ще пониква и ще дава плод. Разпространената чрез мисионските работници книжнина ще е оказала влиянието си. Но мнозина, чийто духове са били пленени от нея, са били спъвани да разберат напълно истината и да ѝ бъдат послушни. Сега лъчите на светлината проникват навсякъде, истината се вижда в нейната яснота и искрените Божии чада разкъсват връзките, които са ги задържали. Семейни задължения, черковни отношения сега са немощни да ги задържат. Истината е по-ценна от всичко друго. Независимо от противодействието на обединените против истината сили, едно голямо число застават на страната на Господа.“ (ВБ 611).

„Когато последното предупреждение бъде дадено, то ще привлече вниманието на онези от ръководещите хора, в които сега Господ работи. Тогава някои от тях ще приемат истината и ще преминат заедно с Божия народ през времето на скръбта.“ (ВБ 611).

„Делото ще бъде подобно на онова през Петдесетницата. Както ранният дъжд при изливането на Светия Дух стана в началото на

евангелската вест, за да подпомогне поникването на скъпоценното семе, така и късният дъжд ще се излее в края на същото време, за да назрее жетвата." (ВБ 611).

„Една принуждаваща сила движи искрените, докато изявлението на Божиата сила обуздава и държи в страх техните невярващи роднини, така че те да не смеят да пречат на ония, които чувстват делото на Божия Дух над себе си." (ОП 278).

„Бог ще използва всякакви начини и средства, чрез които ще се вижда, че Той държи юздите в собствените Си ръце. Служителите ще бъдат изненадани от простите средства, употребени от Него, за да провежда и усъвършенства Своето дело на правда." (СВП 300).

„Чрез чудното действие на Божието провидение ще бъдат премахвани планини от трудности и ще бъдат хвърляни в морето. Вестта, която има такова важно значение за земните жители, ще бъде чута и разбрана. Хората ще узнаят каква е истината. Делото ще върви напред и все напред, докато цялата земя бъде предупредена и тогава ще дойде краят." (ОП 278).

„Последният призив ще бъде занесен дори на бедните роби и от сърцата на благочестивите сред тях ще избликнат радостни песни предвид изгледите, които им открива тяхното щастливо избавление. Техните господари не ще могат да ги задължат. Страх и учудване ще ги вцепенят. Мощни чудеса ще бъдат вършени, болни ще бъдат изцелявани и знамения и чудеса ще следват вярващите." (ОП 278).

„Светлината на истината ще свети с ясни, силни лъчи и, както в дните на апостолите, много души ще се обърнат от заблудата към истината. Земята ще светне от славата на Господа." (9 СВ 46).

„Въпреки противодействието на силите, обединени срещу истината, едно голямо число ще застанат на страната на Господа." (ВБ 612).

„Той ще призове човеци от след плуга и от другите им занимания, за да се даде последното предупреждение на загиващите души. Има много начини, по които може да се работи за Учителя и Той ще отвори умовете на тези работници, правейки ги в състояние да виждат чудесата в Неговото Слово." (9 СВ 369).

„Аз видях, че Бог има свои инструменти дори сред управниците. А някои от тях ще бъдат и обърнати към истината. Те сега играят ролята, която Господ им е определил. Когато Сатана работи чрез своите инструменти, биват правени такива предложения, които, ако бъдат проведени, биха попречили на Божието дело и биха причинили маса злини. Добрите ангели подтикват Божиите инструменти да се противопоставят на тези предложения с такива силни доводи, че Сатана не може да устои. Неколцина Божии инструменти ще имат сила да задържат голямо зло. Така делото ще продължи докато третата ангелска вест извърши определената ѝ работа и при високия вик на третия ангел някои хора ще имат възможността да приемат истината и да издържат заедно със светите през времето на скръбта." (1 ССВ 74).

Ползата от повдигането на спора

„Бог има намерение тази изпитваща истина да бъде изнесена на преден план и да стане предмет на разискване и изследване, дори ако това стане чрез презрение, хвърлено върху нея. Умовете на хората трябва да бъдат раздвижени. Всеки спор, всеки укор, всяка хула ще бъдат Божии средства за предизвикване на въпроси и пробуждане на умовете, които иначе биха дремали." (2 ССВ 153).

„Но когато въпросът за налагането на неделния празник бъде повдигнат навсякъде, ще се види, как събитието, в което тъй дълго се съмнявах и невярвах, приближава и третата ангелска вест ще има за последица едно действие, което преди това не би могло да се яви." (ВБ 606).

„Усилията, направени, за да се забави напредъкът на истината, ще послужат за разширяването ѝ. Превъзходството на истината се вижда ясно дори от всяка страна. Заблудата изисква разобличаване и демаскиране. Тя се облича с ангелски дрехи, но всяко изявление на истинския ѝ характер намалява шанса ѝ за успех." (2 ССВ 154).

Сатанинската опозиция срещу високия вик

„На Божия народ е посочено Свещеното Писание като защита срещу влиянието на лъжливи учители и измамливата сила на духовете на тъмнината. Сатана си служи с всевъзможни хитрости, за да пречи на хората да получат знания от Библията, понеже тя с най-ясни изрази разкрива неговите измами. При всяко оживление на Божието дело князът на злото започва да действа още по-усилено. Сега той полага най-големите си старания за една последна борба против Христос и Неговите последователи. Последната голяма измама скоро ще се разкрие пред нас." (ВБ 593).

„Така ще бъде и при последния голям конфликт от борбата между правдата и греха. Докато нов живот, нова светлина и сила слизат отгоре върху учениците на Христос, отдолу напират енергия, като дава сила на сатанинските инструменти. Енергичност завладява всеки земен елемент. С тънко умение, придобито от опитността на една борба, траеща векове, князът на злото работи дълбоко замаскиран. Той се явява в одеждите на светъл ангел и множествата „обръщат внимание на измамливи духове и бесовски учения." (ЖИ 257).

„Силите на Сатана са на работа, за да държат умовете настрана от вечните реалности. Сатана е подготвил материали, които да подхождат на собствените му цели. Светски занимания, спорт, модите на деня - тези неща заемат умовете на мъже и жени." (9 СВ 43).

„Сатана намира особено удоволствие във войната, понеже тя разпалва най-лошите страсти на душата и после тласка във вечността своите опиянени от пороци и кръв жертви. Затова сатанинското намерение е - да подстрекава народите към война един против друг. По такъв начин той

може да отклони мислите на хората от делото на приготвянето, което би ги направило способни да устоят в Божия ден." (ВБ 589).

Фалшиви религиозни пробуждания

„Но колкото и да намаляват вярата и благочестието, все пак в тези църкви има още истински последователи на Христос. Преди Бог да посети за последен път света със Своите съдби, между Неговия народ ще настане едно пробуждане към първоначалното благочестие, каквото не е било виждано от апостолската епоха насам. Духът и силата Божии ще бъдат излети над Неговите чада. По онова време мнозина ще се отделят от църквите, в които любовта към света е заела мястото на любовта към Бога и Неговото слово. Много проповедници и миряни ще приемат с радост великите истини, които Бог е оставил да проповядват по онова време, за да приготви един народ за пришествието на Господа. Врагът на душите би искал да попречи на това движение, да вмъкне в него нещо фалшиво. В църквите, които той успее да впримчи в своята измамническа власт, ще изглежда, че се излива особено Божие благословение, и ще се мисли, че то се дължи на голямо религиозно пробуждане. Тълпите ще ликуват, че Бог е действал за тях по чудесен начин, докато това дело, все пак, ще е действие на друг дух. В религиозна одежда Сатана ще се опитва да разпространи влиянието си над целия християнски свят.

При много от пробужданията, станали през последните петдесет години, се проявяваха повече или по-малко същите влияния, които ще се извият в по-разпространените движения на бъдещето." (ВБ 464).

„Докато Божиите инструменти на благодат работят чрез посветени човешки същества, Сатана праща инструментите си да действат, поставяйки под дан всеки, който би се подчинил на неговия контрол." (9 СВ 47).

„И духовете ще изповядват, че вярват в Библията и ще извяват уважението си към нарежданията на църквата и поради това делото им ще бъде прието като откровение на Божествената сила." (ВБ 588).

„А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения." (1Тимотей 4:1).

Две условия, необходими за завършване на делото

Господ определено е обещал, че провъзгласяването на третата ангелска вест скоро ще се превърне във висок вик. Славното завършване на евангелското дело по целия свят е осигурено чрез серия Божествени обещания, които са в същото време и пророчества. Ангелът от Откр. 18, представен като слизаш с голяма сила, осветява земята с Божията слава. За кратко време всяка нация, племе, език и народ могат да узнаят истината и да вземат решение.

Извършването и завършването на евангелското дело е най-напред Божествено дело. Бог го е обещал и има подходящи средства да го извърши. Но, за да проведе своя чуден план, Господ използва за инструменти човешки същества. Трите ангела от Откр. 14 представляват Божия народ в поход, зает с изпълнението на поверената му евангелска мисия.

Всичко, нужно на Всевишния, за да запретне мишцата си, е следното - Неговият народ, който Той желае да употреби, да се съобразява с две неотделими едно от друго условия: *освещение* и *активност*.

В навечерието на голямото изпитване на упованието на Израила на Божията сила - пресичането на река Йордан - Исус Навин даде на народа си, по Божествена заръка, следната заповед: „Осветете се, защото утре Господ ще извърши всред вас чудни дела". (Исус Навин 3:5). Делото никога не може да бъде извършено чрез човешки усилия. То трябва да бъде извършено по чуден начин, като резултат от изливането на Светия Дух.

„Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите." (Захария 4:6).

Но, както вече видяхме, Духът се излива само когато сърцето е готово да го приеме, когато освещението е пълно, когато грехът е бил изповядан и оставен, когато личното Аз е мъртво, когато духът за първенство е изчезнал, когато кротостта, смирението и пълното посвещение характеризират вярващите.

И сега, второто условие, активността - посветената и пълна с ентузиазъм активност. Господ е заповядал: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар". (Марко 16:15). На всеки от нас Той казва: „Идете и вие на лозето; и каквото е право ще ви дам". (Матей 20:4).

Притчата за талантите обяснява как да използваме времето в очакване идването на Христос - не с празно очакване, но в активна работа, като употребяваме талантите, които са ни поверени. Бог изисква от нас да използваме умовете, нозете, гласовете си - да, цялото си същество - за привършване делото на жетвата, та да може Спасителят да се завърне.

Осветеният живот и постоянната активност ще превърнат в реалност най-възхитителното от Божиите обещания, принасяйки на ония, които са били верни инструменти в ръцете на Господа, най-голямото освещение.

6

Преследването - обединените сили

Синтеза

Преследването изобщо

Божествената закрила

Почивният ден като фокусна точка

Кризата ще бъде всеобща

Звярът с агнешките рога

Обединението на силите:

змеят

звярът

фалшивият пророк

държавата

Образът на звяра

Белегът на звяра

Неделни закони

Неделята като ден за мисионска работа

Само две класи

Смъртният указ

Напускане градовете

Незабавно бягство от градовете

Победна песен

Синтеза

През всички векове специалният план на неприятеля е бил да се противопоставя на истината, спъвайки нейния напредък с всички средства, включително преследване. Но във времето на края, Сатана ще увеличи усилията си до максимум. Той ще слезе с голям гняв, защото знае, че малко време му остава. За да постигне целта си, ще използва както религиозната, така и официалната власт и други институции, като усилията му достигнат кулминационната си точка при налагане съблюдаването на неделята чрез закон.

Големият изпит за Божия народ ще започне, когато неделният закон стане национален или федерален закон в САЩ. Скоро след това същият закон ще бъде наложен навсякъде.

Този въпрос - налагането на един религиозен и федерален неделен закон, което става преди края на благодатното време-ще достигне най-голямата си строгост с издаването на един смъртен указ след края на благодатното време.

Тъй като този въпрос има много страни, ще допълним отчасти тази синтеза с коментар или допълнително обяснение при всяко едно от подзаглавията.

Преследването изобщо

Ап. Павел заявява: „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени.“ (2Тимотей 3:12) Праведните не трябва да се страхуват от преследването, нито да го считат за безчестие, защото Христос произнесе благословение над ония, които страдат, и обеща специалното си общение и подкрепа в такива случаи.

„Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас.“ (Матей 5:10-12)

„Никой човек не може да служи на Бога без да предизвика съпротивата на тълпите на тъмнината. Злите ангели, обезпокоени, че неговото влияние може да изтръгне от ръцете им плячката, ще го нападнат, и лоши хора, почувствали се укорени от неговия пример, ще се присъединят към тях, за да го отклонят от Бога с измамливи изкушения. Когато те не успеят, тогава ще се употреби принуда, за да се насили съвестта.“ (ВБ 610).

„Пред всеки от нас стои изгледът за постоянна борба, риск да се загуби свободата, имуществото и дори самият живот, но да се защити Божият закон, направен невалиден поради човешки закони.“ (2 ССВ 319).

„Както той (Сатана) подбуди езическите народи да унищожат Израила, така за в бъдеще ще подбуди нечестивите сили на земята да унищожат Божия народ. От всички ще се изисква да отдадат послушание на човешки укази, в нарушение на Божия закон. Онези, които останат верни на Бога и дълга, ще бъдат заплашвани, порицавани и обявени извън закона. Те ще „бъдат предавани от родители, братя, роднини и приятели“. (2ССВ 176).

„Народът, от когото Божият Дух е окончателно оттеглен, ще продължава да спазва формите на религията. И сатанинската ревност, с която Князът на злото ще ги въодушевява за извършване лукавите му атаки, ще бъде уподобена на ревността за Бога.“ (ВБ 615).

„Сатана ще възбуди възмущението срещу скромното малцинство,

което искрено отказва да приеме популярните обичаи и традиции. Хората с положение и репутация ще се присъединят към беззаконните и долни човечи, за да се съвещават срещу Божия народ. Здраве, гениалност, богатство - ще бъдат съчетани, за да бъде покрит Божият народ с презрение. Преследващите ги управници, проповедниците и църковните членове ще правят заговори срещу тях. Чрез глас и перо, с хвалби, заплахи и присмех, те ще се стремят да съборят вярата им. Като няма едно „Така казва Библията“, което да противопоставят на защитниците на Библейската събота, те чрез принудителни постановления ще се стремят да запълнят липсата." (2 ССВ 150).

„Когато бурята наближи, мнозина, които са изповядвали вярата в третата ангелска вест, но не са били осветени чрез послушанието към истината, ще се откажат от становището си и ще се присъединят към редовете на противниците. Чрез съединяването си със света и участието си в неговия дух, те са дошли дотам, че виждат нещата в почти същата светлина и когато изпитът се изпречи пред тях, те ще изберат леката, общоприета страна. Талантливи мъже, с приятна външност, които някога са се радвали на истината, ще прилагат силите си, за да измамват и заблуждават души и ще станат най-горчивите врагове на някогашните си братя. Когато пазителите на истината бъдат изправени пред съда, за да отговорят заради вярата си, тези отпаднали ще бъдат най-деятелните оръдия на Сатана, които ще ги клеветят и обвиняват и чрез фалшиви доноси и подшепвания ще подстрекават властите против тях." (ВБ 608).

„Тези отстъпили ще се изявят тогава като най-горчивите врагове, отдавайки всичките си сили за потискане и оклеветяване на бившите си братя и за възбуждане внушението срещу тях. Този ден е тъкмо пред нас." (2 ССВ 164).

„С учудване те (хората изобщо) ще слушат свидетелството, че Вавилон е падналата църква, поради своите заблуждения и грехове, която е отхвърлила изпратената ѝ от небето истина. И когато народът се обърне към дотогавашните си водители с жадния въпрос, дали това наистина е така, проповедниците ще говорят с басни, ще проповядват благо, за да успокоят загрижеността им и пробудената им съвест. Но понеже мнозина ще откажат да се задоволят с голия авторитет на човечи и ще изискват едно ясно „Така говори Господ“, официалните проповедници, подобно на фарисеите някога, изпълнени с гняв поради това, че се съмняват в авторитета им, ще заявяват, че това учение е от Сатана и ще повлияят обичаите греха хора да клеветят и преследват проповядващите вестта." (ВБ 606,607).

„Товага змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса; и змеят застана на морския пясък." (Откр. 12:17)

„Този малък остатък, който не е в състояние да се защити в смъртната битка със земните сили, управлявани от множествата на змея, прави Бога своя защита." (2 ССВ 67).

„Божие око, гледайки през вековете, бе отправено към кризата, която Неговият народ ще трябва да посрещне, когато земните сили ще се опълчат против Неговите люде." (ВБ 634).

„Господ ми показа, че едно голямо дело трябва да бъде извършено за Неговия народ, за да могат да устоят в битката в последния ден на Господа." (ОП 67).

„Не е далеч времето, когато изпитът ще дойде до всяка душа. Белегът на зябра ще бъде налаган върху нас. Онези, които стъпка по стъпка са се поддавали на светските обичаи, лесно ще предпочетат да се подчинят на силите, изискващи подчинение, отколкото да подчинят себе си на укори, заплахи, затвор и смърт. Спорът е между Божиите заповеди и човешките заповеди. В това време златото в църквата ще бъде отделено от сгурията. Истинското благочестие ще бъде ясно разграничено от формата на благочестието. Много звезди, на чийто блясък сега се възхищаваме, тогава ще залязат в мрака." (5 СВ 81).

„Църковните членове ще бъдат лично изпитани и проверени. Те ще бъдат поставени при обстоятелства, при които ще бъдат принудени да свидетелстват за истината. Мнозина ще бъдат призвани да говорят пред съвещания, в съдебни зали, може би отделно от другите сами." (2 ССВ 164).

„Националното реформаторско движение (едно представителство на църквите в 1889 г., което подпомагаше неделното законодателство в Америка), упражнявайки силата на църковното законодателство, тогава напълно ще се развие, като ще изявява същата нетолерантност и потисничество, каквито съществуваха и в миналите векове. Човешки съвещания тогава си присвояваха прерогативите на Божеството, потъпквайки под своята деспотична сила свободата на съвестта; и затворничество, заточения и смърт постигнаха онези, които се противопоставяха на техния диктат. Ако принципите на папството отново добият сила чрез законодателството, огънят на преследването ще бъде запален отново срещу тези, които няма да пожертват съвестта и истината, за да защитават популярните заблуди. Това зло е близо до точката на осъществяването си." (2 ССВ 319).

„Докато Сатана се стреми да погуби ония, които почитат Божия закон, той ще направи те да бъдат обвинени като престъпници на закона, като хора, които безчестят Бога и навличат Неговия гняв над света." (ВБ 591).

Божествената закрила

Бог е обещал по време на бурята особената си закрила. Възможно е преди края на благодатното време някои да претърпят мъченичество. Но след като благодатното време свърши и започне времето на голямата скръб, изглежда че никой от Божиите чада няма да загуби живота си. Те ще бъдат запазени по чуден начин и за тях ще се грижи Господ и Неговите ангели.

„Понеже си упазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще упазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят на земята." (Откр. 3:10)

„Ужасни изпитания и изпробвания очакват Божия народ. Духът на войната възбужда народите от единия край на земята до другия. Но по средата на времето на скръбта, което иде - време на скръб, каквото никога не е било откак съществува народ по земята - избраният Божи народ ще застане непоклатим. Сатана и множествата му не могат да ги унищожат, защото ангели, превъзхождащи ги по сила, го закрилят." (9 СВ 17).

„Макар враговете им да ги (т.е. Божиите верни) хвърлят в тъмници, все пак тъмничните стени не могат да попречат на близостта между тях и Христос. Той, Който вижда слабостите им, Който познава всяко изкушение, владее над всички земни сили. Ангели ще ги посещават в техните самотни тъмнични килии и ще им носят светлина и мир от небето.' Тъмницата им ще бъде като палат, понеже там ще живеят богатите с вяра. Мрачните стени ще бъдат огрени от небесна светлина, както когато Павел и Сила посред нощ се молеха и пееха хвалебствени песни в тъмницата във Филипи." (ВБ 627).

„Ще забрави ли Господ народа си в този тежък час? Забрави ли Той Ной, когато предпотопният свят бе посетен от погублението? Забрави ли Лот, когато падна огън от небето, за да пояде градовете и равнината? Забрави ли обкръжения от идолослужители Йосиф в Египет? Забрави ли Илия, когато Изавел с клетва го заплаши с участието на Вааловите пророци? Забрави ли Еремия в мрачната, отвратителна яма на тъмницата? Забрави ли Той тримата младежи - герои в огнената пещ? Или Данаила в ямата на лъвовете?" (ВБ 626).

„Бог няма да позволи нечестивите да унищожат чакашите възнесение и които не се покланят на звяра, нито приемат неговия белег. Видях, че ако на нечестивите бъде позволено да погубят светиите, тогава Сатана и всичките му зли множества и всички, които мразят Бога, ще бъдат задоволени. И, о, какъв триумф за сатанинското величие би било това, ако Сатана би могъл в последната борба да има власт над онези, които са очаквали толкова време, за да видят Този, Когото са обичали. Всички, които са осмивали и подигравали мисълта, че светиите ще трябва да се възнесат, ще видят със собствените си очи Божията грижа за Неговия народ и тяхното славно освобождение." (ОП 284).

Почивният ден като фокусна точка

Тъй като съблюдаването на съботата е външното изявление на Божия печат, то съблюдаването на неделата пред силата на закона става белега на звяра; и понеже второто признава верността към Рим и сатанинската сила, то естествено следва, че почивният ден става голямата централна тема на спора в последните дни.

„И змеят (дяволът и неговите посредници) - казва пророкът - се

разгневи на жената (Божията църква) и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса. (Откр. 12:17).

„Останалата църква ще бъде доведена до голямо изпитание и бедствие. Онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова, ще почувстват желязото на змея и неговите множества." (2 ССВ 175,6).

„Тъй като съботата е станала особен предмет на борби в цялата християнска епоха, и държава и църква са се съединили да наложат принудителното почитане на неделята, упоритото отричане на едно малцинство да изпълнява официалните изисквания ще ги направи предмет на всеобщо проклетие. Ще се изтъкне, че малцината, които се противопоставят на нареждането на църквата и законите на държавата, не трябва да бъдат повече търпени, че по-добре щяло да бъде да ги накарат да страдат, отколкото цели нации да бъдат тласнати в анархия и беззакония." (ВБ 615).

„Тези, които почитат библейската събота ще бъдат третиращи като врагове на закона и реда, като разкъсващи нравствените граници на обществото, причиняващи анархия и поквара, и предизвикващи Божиите съдби върху земята. Тяхното двоумение ще бъде обяснявано като съпротивление, упоритост и неуважение към властта. Те ще бъдат обвинени като врагове на управлението. Проповедници, които отричат задължителността на Божествения закон, ще налагат от амвона задължението да се оказва послушание на гражданските власти, като поставени от Бога. В законодателните кръгове и съдилищата пазителите на Божиите заповеди ще бъдат криво представяни и осъждани. На думите им ще се отдава фалшиво тълкувание и на постъпките им ще се приписват най-лоши подбуди." (ВБ 292).

„Сановниците на черквата и държавата ще се съюзят, за да подкупят, придумат или принудят всички хора да почитат неделята. Липсата на Божествени доказателства ще бъде заместена с насилствени изисквания." (ВБ 292).

„Тогава големият измамник ще убеждава хората, че онези, които служат на Бога, причиняват тези нещастия. Душите, които са предизвикали негодуванието на небото, ще припишат всички нещастия в тежест на ония, чието послушание към Божиите заповеди е един постоянен упрек за престъпващите ги. Ще се обяснява, че хората, чрез непочитането на неделния празник, оскърбявали Бога, че този грях е навлякъл едно бедствие, което не щяло да престане, докато не се наложило най-строго съблюдаването на неделния празник и че тези, които поддържат изискванията на четвъртата заповед И чрез това събарят почитането на неделята, причиняват трудности на народа и пречат на неговото благополучие... Когато гневът на хората бъде възбуден поради такива обвинения, те ще постъпят с Божиите пратеници също тъй, както отклонилият се от Бога Израил постъпи с Илия." (ВБ 590).

„Щом борбата се разпространи върху нови области и обърне вниманието на народа върху потъпкания Божий закон, Сатана ще се разгневи. Силата, придружаваша вестта, ще вбеси ония, които ѝ се противопоставят. Духовниците ще се опитват с почти свръхчовешки усилия да изключат светлината, за да не свети в тяхното стадо и ще се стараят с всички дадени им на разположение сили да потушат разискването върху тези важни въпроси. Църквата ще се обърне към силната десница на държавната власт и в това решение ще се обединят католици и протестанти. Когато движението за принудителното налагане на неделята стане по-смело и по-решително, ще се издаде закон против пазителите на Божиите заповеди. Ще ги заплашват с глоби и затвор. На някои ще предлагат високи длъжности, а на други възнаграждения и привилегии, за да ги накарат да се откажат от вярата си.“ (ВБ 607).

„В началото на времето на скръбта (ранното време на скръбта) ние ще бъдем изпълнени със Светия Дух, за да излезем да известяваме вестта по-ясно. Това ще разгневи църквите и адвентистите по име (адвентисти, които са участвали във вестите на първия и втория ангел, но са отхвърлили третата ангелска вест с нейното наблягане на съботата), тъй като не ще бъдат в състояние да опровергават истината за съботния ден. В това време всички избрани Божии чада ще видят ясно, че ние имаме истината и те ще излязат и ще претърпят гонението заедно с нас.“ (ОП 33).

„Църква и държава сега се приготвяват за бъдещия конфликт. Протестантите скрито работят, за да изкарат въпроса за неделята на преден план, същото правят и католиците. По цялата земя папството трупа своите тежки и масивни здания, в скришните кътчета на които ще бъдат повторени старите преследвания. Приготвя се пътят за изявлението в голям мащаб на онези лъжливи чудеса, чрез които, ако е възможно, Сатана ще се опита да измами дори избраните.“ (2 ССВ 147).

„Човеците ще възвишават и налагат принудително закони, които са в пълна противоположност на Божия закон. Макар и ревностни в налагане собствените си заповеди, те ще се отвърнат от ясното „Така казва Господ“. Въздигайки един фалшив почивен ден, те ще се опитат да насилват човеците да потъпчат закона на Йехова, писаното изявление на Неговия характер. Макар и да не са направили нищо лошо, Божиите служители ще бъдат предадени да претърпят презрение и унижение от ръцете на такива, които, вдъхновени от Сатана, са изпълнени със завист и религиозен фанатизъм.“ (9 СВ 392,3).

„Конфликтът е между Божиите изисквания и изискванията на звяра... Първият ден, едно папско нареждане, което пряко противоречи на четвъртата заповед, ще бъде превърнат от двурогия звяр в проба за изпитание. И тогава ужасното Божие предупреждение обявява наказанието за почитане звяра и образа му. Те ще пият виното на Божия гняв, което ще се излее неразводнено в чашата на Неговото възмущение.“ (1 ССВ 79).

„Политическата поквара унищожава любовта към истината и желанието за справедливост. И дори в свободна Америка управници и

законодатели, за да си спечелят благоволенieto на публиката, ще се подчинят на популярното искане за налагане съблюдаването на неделата. Свободата на съвестта, която е коствала толкова голяма жертва, няма да бъде вече съблюдавана." (ВБ 592).

„Неделното движение сега (1885 г.) си проправя път в мрака. Ръководителите на това движение сега прикриват въпроса и истинското му значение и мнозина, които се присъединяват към движението не виждат скритото подводно течение. Изповядващите го са умерени и изглеждат истински християни, но когато това движение заговори, то ще разкрие духа на змея." (2 ССВ 152).

„При развиващите се сега в САЩ движения за получаване подкрепата на държавата, протестантите следват по стъпките на католиците. Дори нещо повече - те отварят на папството портата, за да спечели то отново владичество в протестантска Америка, онова владичество, което то е изгубило в стария свят. И това, което дава на това движение по-голямо значение, е фактът, че държаната пред очи главна цел е налагането на неделния празник - един обичай произхождащ от Рим и който, както Рим твърди, е знак за неговия авторитет." (ВБ 573).

На Божията вестителка е бил даден случай, докато е била във видение, да чуе действителните думи, изговорени от големия измамник. Сатана казал:

„Но нашата главна грижа е, да накараме да замлъкне тази секта на пазителите на съботата. Ние трябва да възбудим срещу тях възмущението на народа. Ние ще спечелим на наша страна велики и мъдри В очите на обществото хора и ще ги накараме, чрез авторитета, който имат, да проведат нашите намерения." (СВП 437).

„Тези доклади от миналото разкриват ясно враждебността на Рим към истинската събота и нейните поддръжници, както и средствата, с които си е служил, за да наложи почитането на собственото си нареждане. Словото Божие ни учи, че тези неща ще се повторят, когато католиците и протестантите се обединят за възвишаването на неделния празник." (ВБ 578).

„Съобщения от духове ще заявяват, че Бог ги е изпратил да убедят отхвърлящите неделния ден в тяхната заблуда и да потвърдят, че законите на страната трябвало да се спазват като Божии закони. Те ще оплакват голямото безбожие в света и ще подкрепят свидетелствата на религиозни учители, че моралното отпадане било причинено поради неосвещаването на неделата. Ще се повдигне голямо негодувание против всички, които отказват да приемат свидетелството им." (ВБ 591).

„И все пак, тъкмо тази спомената класа (религиозните водачи на Света) поддържа твърдението, че бързо разпространяващата се поквара в по-голямата ѝ част трябва да се припише на незачитането на т.н. „християнска събота" и че налагането на неделното празнуване би Подобрило обществените нрави твърде много. Това твърдение се поддържа особено в Америка, където учението за истинската събота е вече

проповядвано надалече и нашироко." (ВБ 587).

„Сатана казва: „Така светът ще стане мой. Аз ще бъда владетеля на този свят, княза на този свят. Аз така ще завладя във властта си умовете, че Божията събота ще стане обект на особено презрение. Знак ли? Аз ще направя съблюдаването на седмия ден знак на невярност към земните власти. Ще бъдат издадени такива строги човешки закони, че мъже и жени не ще посмеят да празнуват седмия ден-съботата. Прел страха от липсата на храна и дрехи, те ще се присъединят към света в престъпването на Божия закон. Земята ще бъде напълно под моето владение." (Ц 184).

Кризата ще бъде всеобща

В символичния портрет на САЩ като втория звяр от Откр. 13 (е агнешките рогове), Йоан показва как в края на краищата тази нация ревизира своята политика и извършва следните действия:

1. Кара земните жители да се покланят на първия звяр (Рим). (Откр. 13:12)

2. „Измамва живеещите по земята". (Откр. 13:14)

3. Заповядва „на онези, които живеят по земята, да направят образ на звяра" (Рим). (Откр. 13:14)

Повтореният израз „на живеещите по земята" предполага всесветско дело.

САЩ дотогава са били стълба на религиозната свобода. Поради своето богатство, те са заели в света положение на голямо влияние. Естествено е тогава, когато тази нация наложи неделните закони и започне преследването, останалите народи да последват нейния пример. По този начин кризата ще стане всесветска.

„Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съедини с папството в потъпкване на съвестта и налагане на хората да почитат фалшивата събота, хората, *от всяка страна по земното кълбо*, ще бъдат накарани да последват нейния пример. Нашият народ не е буден и наполовина, за да извърши всичко, което е в негова власт, с улеснения които му се предлагат, за да разшири вестта на предупреждение." (2 ССВ 373).

„Както в Стария, така и в Новия Свят папството ще приеме поклонение чрез освещаването на неделата, тъй като това нареждане почива единствено и само върху авторитета на римската църква." (ВБ 579).

„Тази криза ще настъпи, когато народите се обединят в потъпкване на Божия закон." (5 СВ 524).

„Заместването на Божия закон с човешки закони, въздигането на неделата на мястото на съботата чрез човешки авторитет, е последното действие от драмата. Когато тази замяна стане всеобща, Бог ще се открие. Той ще стане в Своето величие, за да разтърси ужасно земята, Той ще излезе от мястото Си, за да накаже земните жители за тяхното нечестие." (7 СВ 141).

„Колкото по-малко отправяме преки обвинения срещу властите и

силите, толкова по-голяма работа ще бъдем в състояние да извършим, както в Америка, така и в чуждите страни. Чуждите нации ще последват примера на САЩ. Макар че те ще бъдат водачите, все пак същата криза ще постигне нашия народ по всички краища на света." (9 СВ 395).

„Когато закрилата на човешките закони бъде оттеглена от ония, които почитат Божиите заповеди, в различни страни по едно и също време ще се появи едно движение, за да бъдат те погубени." (ВБ 635).

Звярът с агнешките рогове

В Откр. 13, ключовата глава от панорамата на последните събития, са представени два звяра. Първият - със седем глави и десет рога (Откр. 13:1-10) - представлява папския Рим; вторият - с двата рога като на агне (Откр. 13:11-18) - символизира САЩ.

Това пророчество явно представлява странен парадокс. Без съмнение САЩ са били свободна страна, крепост на религиозната свобода. Техният демократичен дух - добре представен чрез невинността на агнето - пълното отделяне на църква от държава и почитта им към личните свободи, особено свободата на богослужението, са направили от тая страна Мека на всички потиснати от целия свят. Освен това, Господ е намерил за подходящо да установи световния център на Адвентната църква в тази привилегирована и мощна нация. От нейните гостоприемни брегове, хора и средства са отивали до всички кътчета на земята, за да занесат трите ангелски вести.

Въпреки това, същата тази нация, в последните часове от своята история, ще промени своята физиономия и ще последва стъпките на Рим, като стане една преследваща сила. За едно панорамно описание на тази невероятна промяна в политиката прочети Откр. 13:11-18, а също така се върни назад и прочети отново прегледа на събитията, направен във Въведението.

„Пророчеството от Откр. 13 заявява, че силата представена чрез звяра с агнешките рогове, ще „направи шото цялата земя и жителите ѝ" да се поклонят на папството - представено чрез звяра „подобен на леопард". Двурогият звяр също ще кара жителите „да направят образ на звяра" и ще накара всички - богати и сиромаси, свободни и роби - да приемат белега на звяра. (Откр. 13:11-16.) Вече бе обяснено, че САЩ са силата, символизирана чрез двурогия звяр и че това предсказание ще се изпълни, когато те започнат да налагат принудително осветяването на неделята, за която Рим претендира, че е особен празник на неговото владичество." (ВБ 578).

„Една и само една нация отговаря на особеностите на това пророчество: то сочи непогрешимо на САЩ." (ВБ 441).

„Когато нацията, за която Бог е работил по такъв чуден начин и над която е прострял щита на Всемогъщия, изостави протестантските принципи и чрез своето законодателство подкрепи католичеството в

ограничаване религиозната свобода, тогава Бог ще работи със собствената Си сила за народа Си, който остане верен. Ще бъде упражнена тиранията на Рим, но Христос е нашата защита." (СВП 206).

„Чрез декрета за налагане институцията на папството в разрез с Божия закон, нашата нация ще скъса напълно с правдата." (2 ССВ 150).

„Когато нашата нация се откаже от принципите на своето управление, за да наложи един неделен закон, протестантизмът чрез това действие ще протегне ръка на папството. Това не ще бъде нищо друго, освен даване живот на тиранията, която от дълго време е очаквала случая да избухне отново в открит деспотизъм." (2 ССВ 318).

„Когато нашата нация чрез своите законодателни тела наложи закони, които да обвързват съвестта на човеци по отношение техните религиозни привилегии, налагайки съблюдаването на неделата и прилагайки силата на преследването спрямо онези, които пазят седмия ден - съботата, Божият закон, с неговите намерения и цели, ще бъде обезсилен в нашата страна. И националното отстъпничество ще бъде последвано от национална гибел." (2 ИВ 373).

„Народът на САЩ е имал много привилегии, но когато той ограничи религиозната свобода, предаде протестантизма и се обърне към папството, мярката на вината му ще бъде изпълнена и „националното отстъпничество" ще бъде записано в небесните книги. Резултатът от това отстъпничество ще бъде национална гибел." (РХ, 2 май 1893).

„Сатана работи чрез човешки инструменти. Онези, които правят усилия да променят конституцията и да въведат един закон за налагане на неделата, малко съзнават какъв ще бъде резултатът. Една криза лежи тъкмо пред нас." (2 ССВ 352).

„Докато хората спят, Сатана активно подготвя работите така, че Божият народ да не може да се надява на милост или правосъдие. Неделното движение сега подготвя пътя си в тъмнината. Водачите прикриват истинския въпрос и мнозина, които се присъединяват към движението не виждат сами къде ги води подводното течение. Изповеданията им са умерени и изглеждат християнски, но когато заговорят открито, ще се изяви духът на змея." (2 ССВ 152).

Обединението на силите: змея, звяра, фалшивия пророк, държавата

„И видях - казва ап. Йоан - три нечисти духа... " (Откр. 16:13,14)

Три измамливи сили се обединяват и изискват съдействието на царете по целия свят, т.е. на гражданските власти, за да проведат последната борба срещу Бога, Неговия народ и Неговата истина.

Змеят тук е спиритизмът. Змеят на първо място представлява Сатана. „И свален биде големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана..." (Откр. 12:9). Но в този специален случай пророчеството го описва като действащ посредством медиума на

спиритизма. А той се изявява и действа чрез три различни инструмента: езичество (езически форми на богослужение и суеверия, проникнати от спиритизма), модерния или социален спиритизъм, който представлява протестантство или католичество с богослужение, изградено върху чудеса и на основата на всеобщото учение за безсмъртието на душата и научния спиритизъм, който се практикува под формата на лабораторни изследвания, извършвани от името на парапсихологията и други науки с модерни имена.

Звярът е папството (първият звяр от Откр. 13).

Фалшивият пророк е онази част от християнството, която, след като е чула истината, ще я отхвърли, като присъедини усилията си в подкрепа на държавата.

„В Откр. 13:1-10 е описан друг един звяр, „подобен на леопард“, На който змеят даде „силата, седалището си и голямата си власт“. Този символ, както са вярвали повечето протестанти, представлява папството.“ (ВБ 439).

„Откр. 12:7. В близко бъдеще ще видим тези думи изпълнени, когато протестантските църкви се съединят със света и с папството Против пазителите на заповедите. Сатанинският дух, който действаше и представителите на папството през миналите векове, ще подбуди Протестантите да следват същия начин на поведение спрямо онези, Които продължават да бъдат верни на Бога.“

„Църквата и държавата сега се подготвят за бъдещия конфликт. Протестантите действат скрито, за да изтласкат неделята на преден план, както правеха това католиците.“ (2 ССВ 149).

„Малко по малко Сатана е подготвял пътя за своя шедьовър на измамата, намерил израз в спиритизма. Той още не е напълно завършил своите намерения, но в най-последното време ще постигне целта си. Пророкът казва: Откр. 16:13,14. С изключение на ония, които чрез Божията сила ще запазят вярата си в Словото на Бога, целият свят ще бъде тласнат в объятията на тази заблуда.“ (ВБ 561,562).

„Протестантизмът ще подаде ръка на общение с римската власт. Тогава ще бъде издаден закон срещу съботата на Божието, творение и тогава именно Бог ще извърши „странното си дело“ на земята. Той дълго е търпял бунтовната раса. Опитвал се е да я спечели за себе си. Но е дошло времето, когато те са изпълнили мярката на своето нечестив. И тогава Бог ще започне да действа. Бог води доклад за народите. Обвиненията срещу тях са набъбнали в небесните книги. И когато излезе закон, според който престъпването на първия седмичен ден бъде посрещано с наказание, тогава чашата им ще бъде препълнена.“ (7 К 910).

„Когато протестантството протегне ръката си през безднатд, за да хване ръката на римската власт, когато то се опита да хване ръката и на спиритизма, и под влияние на този троен съюз нашата страна отхвърли всеки принцип на своята конституция, като протестантско и републиканско управление, и създаде условия за въздигане на папските заблуди и

измами, тогава можем да знаем, че е дошло времето за чудотворното действие на Сатана и краят е наближил."

„Както приближаването на римските армии бе знак за учениците за предстоящото разрушение на Ерусалим, така и това отстъпничество може да бъде знак за нас, че границите на Божието дълготърпение са достигнати, че мярката на нечестията на нашата нация е препълнена и че ангелът на благодатта се готви да отлети, за да не се завърне никога вече. Тогава Божият народ ще бъде подхвърлен на ония сцени на бедствие и нещастия, които пророкът е описал като времето на Якововата скръб." (2 ССВ 150,151).

Обединяващите се в борба против Божия закон сили ще заповядат, щото „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби" (Откр. 13:16) да се съобразяват с обичаите на църквата чрез празнуването на фалшивата събота." (ВБ 604)

„Чрез двете големи заблуди, безсмъртието на душата и почитането на неделния ден, Сатана ще въвлече народа в своите измами. Докато едната поставя основата на спиритизма, другата създава връзка на съгласие с Рим. Протестантите от САЩ ще бъдат първите, които ще прострат ръцете си над пропастта, за да хванат ръката на спиритизма. Те ще се пресегнат през бездната, за да хванат ръката на римската мощ и под влиянието на този троен съюз всяка страна ще последва стъпките на Рим и ще потъпче с нозе правата на съвестта." (588).

„Изповядващият се за християнски свят ще образува една конфедерация с човека на греха; църквата и светът ще бъдат в хармония в покварата. Голямата криза иде над света. Писанията учат, че папството трябва да възстанови изгубеното си върховенство и че огънят на преследването ще бъде запален отново чрез отстъпките на т.н. протестантски свят." (ИВ 367).

„Протестантските управления ще направят странна стъпка. Те ще се обърнат към света. В своето отделяне от Бога те също така ще действат да се направят фалша и отстъпничеството закон за нацията." (РХ, 15 юни 1897).

„За да могат САЩ да направят един образ на звяра, религиозната власт трябва тъй да завладее държавата, че тя да бъде използвана от църквата за преследване на нейните цели." (ВБ 443).

„Католици, протестанти и светски хора ще приемат вид на благочестие, но ще са отречени от неговата сила, и в това обединение ще виждат едно велико движение за обръщането на света и настъпването на дългоочакваното хилядагодишно царство." (588).

„И старият и новият свят се покланят на папството чрез освещаването на неделята, тъй като това нареждане почива единствено и само върху авторитета на римската църква." (579).

„Чудно остроумна и лукава е римската църква. Тя може да предвиди какво ще стане. Тя е спокойна, виждайки, че протестантските църкви е приемането на фалшивата събота й се покланят и че се приготвят да

наложат приемането ѝ тъкмо чрез средството, което тя сама е употребявала в миналото. Онези, които отхвърлят светлината на истината, ще търсят помощта на тази мнимо непогрешима сила, за да възвеличат едно постановление, което води началото си от последната. С каква готовност тя ще дойде на помощ на протестантите в това дело, не е мъчно да си представим. Кой разбира по-добре, отколкото папските водители, как трябва да се постъпва с тези, които са непокорни на църквата?

Римската църква с всичките ѝ разклонения по целия свят образува едно огромно здание, което стои под ръководството на папския престол и при това е определено да защитава неговите интереси. Нейните милиони членове във всички страни на земята биват възпитавани да запазят поданическата си вярност към папата. От каквато и народност или управление да са те, те трябва да ценят авторитета на църквата по-високо от всичко. Дори когато отдават на държавата клетва за вярност, пак по-високо от нея стои оброкът за послушание спрямо Рим, развързващ ги от всяко обещание, което би могло да накърни неговите интереси." (580).

„Нека се помни, че хвалбата на Рим е, че той никога не се е изменял. Принципите на Георги VII и Инокентий III са все още принципи на римокатолическата църква. Ако би имала сила, тя би ги приложила на практика с такава енергия и сега, както в миналите столетия. Протестантите малко съзнават какво вършат, когато предлагат да приемат помощта на Рим в делото за възвеличаване на неделята. Докато те гледат да постигнат своето намерение, Рим се стреми да възстанови своята власт, за да си възвърне изгубеното господство. Нека в САЩ бъде учреден веднъж принципът, църквата да упражнява или да управлява държавната власт, религиозните обреди да бъдат налагани чрез светски закони над съвестта - и триумфът на Рим в тази страна е гарантиран." (581).

„Папската църква никога не ще се откаже от претенцията си за непогрешимост. Тя продължава да твърди, че е постъпила право във всичко, което е извършила при преследванията си на отхвърлилите нейните верски принципи. И не би ли повторила тя същите дела, ако ѝ се представеше случай? Ако наложените днес от светските сили ограничения се премахнеха и Рим получи отново някогашната си власт, той веднага би проявил отново същото насилничество и преследвания." (564).

„Даже много от тези, които не са благосклонни към католичеството, не се страхуват никак от неговата мощ и влиянието му. Мнозина настояват, че духовната и нравствена тъмнина, която владееше през средните векове, е благоприятствала за разпространението на неговите верски принципи, на суеверията и потисничествата му, и че по-голямата култура на новото време, всеобщото разпространение на знанието и увеличаващата се свобода по въпросите на религията правят невъзможно повторното появяване на нетърпимост и терор. Дори мисълта, че може да настане такава положение им изглежда смешна. Вярно е, че нашият род е огрян

от голяма духовна, нравствена и религиозна светлина. През разтворените страници на Божието Слово се е изляла небесна светлина над света. Трябва обаче да се знае, че колкото по-голяма е дадената светлина, толкова по-тъмна е тъмнината на тези, които я изопачават или отхвърлят." (572),

„Римската църква сега представя хубаво лице пред света, като покрива с извинения доклада за отвратителните жестокости. Тя се е облякла в христоподобна дреха, но си е останала непроменена. Всеки принцип на папството, който съществуваше в миналите векове, съществува и днес. Поддържат се още учения, измислени в най-тъмните векове. Нека никой не се заблуждава. Папството, което днес протестантите са тъй готови да почитат, е същото, управляващо света в дните на реформацията, когато Божиите мъже при опасност за живота си встанаха, за да открият нечестие то му." (571).

„Силата, придружаваща вестта на третия ангел ще вбеси тия, които ѝ се противопоставят... Църквата ще се обърне към силната десница на държавната власт и в това ще се обединят католици и протестанти, Когато движението за принудителното налагане на неделния празник стане по-смело и по-решително, ще се издаде закон против пазителите на Божиите заповеди. Ще ги заплашват с глоби и затвор. На някои ще предлагат високи длъжности, а на други - възнаграждения и привилегии, за да ги накарат да се откажат от вярата си." (607).

„Протестантството сега протяга ръка над бездната, за да сграбчи ръката на папството и да се образува един съюз, имащ за цел да изличи напълно четвъртата заповед. Човекът на греха, който под прякото внушение на Сатана установи фалшивата събота - тази рожба на папството - ще бъде възвишен на мястото на Бога." („Апел до проповедниците и съюзните съвети", стр.38. Печатано от Г. К. през 1892 г.),

Образът на звяра

Звярът с агнешки рогове (т.е. САЩ) „казваше на... " (Откр. 13:14,15).

Тук той заповядва на земните жители да въздигнат образ на римския звяр, а също да вдъхнат дух и живот на този образ.

Ако звярът (силата от Откр. 13:1-10, т.е. папският Рим) е една църковно-политическа преследваща сила и неприятел на Бога, *образът на звяра* трябва да бъде подобна сила.

Фактът, че САЩ заповядват на жителите да образуват един образ на звяра сочи, че управлението на тази сила, в съюз с църковните власти, ще наложи и на малцинството да се съобразява с нея по религиозните въпроси в съблюдаване на неделата.

Също както първият звяр от Откр. 13 търсеше помощта на гражданската власт, за да преследва „еретиците", така и образът на звяра ще върши същото.

Следователно, образът на звяра представлява отстъпилият протестантизъм, обединил се с държавата в един съюз за налагане на неговите

религиозни догми, по-специално на неделята.

„Образът на звяра представлява онази форма на отпадналия протестантизъм, която ще се е развила, когато протестантските църкви потърсят помощта на държавата за налагане на ученията си.“ (ВБ 441).

„Само чрез промяната на Божествения закон папството можеше да се възвиси над Бога. А който съзнателно пази променения закон, отдава чрез това най-голяма почит на онази сила, която го е променила. Такова послушание спрямо папските закони би било знак за съюз с папата, вместо с Бога.“ (446).

„За да могат САЩ да направят образ на звяра, религиозната власт трябва тъй да завладе държавата, че тя да помогне на църквата и за преследване на собствените ѝ намерения.“ (443).

„Когато ръководещите църкви в САЩ се обединят в общите точки на ученията си и повлияят държавата да потвърди техните нареждания, протестантска Америка ще се е уподобила на римското свещеничество и налагането на наказания над друговерците ще бъде неминувемата последица.“ (445).

„Налагането съблюдаването на неделята от страна на протестантите е едно принуждение за поклонение на папството - на звяра. Който разбира изискванията на четвъртата заповед и все пак избира пазенето на фалшивата събота, вместо на истинската, се покланя чрез това на онази мощ, която единствено я е наредила. Така, посредством постъпката да се наложи принудително чрез държавната власт религиозно задължение, самите църкви правят един образ на звяра и според това въвеждането на неделния празник е принуждаване за поклонение на звяра и образа му.“ (448).

Белегът на звяра

„И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи 1а белег името на звяра, или числото на неговото име.“ (Откр. 13:16,17)

Макар че още не можем напълно да разберем всичко, което се включва в белега на звяра, то все пак знаем, че той ще обхваща ония, които съблюдават неделята. Но това ще стане само когато те отхвърлят напълно истината за съботата по времето, когато неделята бъде налагана със закон.

Двурогият звяр е силата, която по внушението на отстъпилия протестантизъм и обединението, в което той участва, ще направи образ на звяра, налагащ белега на първия звяр, т.е. на Рим. Държавата е тази, която ще налага религиозното съблюдаване на неделята с помощта на закона и ще прави това чрез принуждение, преследвайки ония, които му се съпротивляват. Отначало САЩ налагат това съблюдаване, но скоро всяка друга страна по света ще направи същото.

Бог приема искреността на тези, които според светлината си са

съблюдавали неделята, вярвайки че това е истинският ден за съблюдаване. Белегът на звяра ще бъде поставен върху тях само когато те разберат ученията на Библията в полза на съботата и са в състояние да направят една преценка между истината и заблудата. Това ще стане когато неделята започне да бъде налагана чрез закон в САЩ и по целия свят.

На онези, които отхвърлят белега на звяра и изгубят своята вяроност към Бога чрез пазенето на съботата, и приемат по този начин печата на живия Бог, ще им бъдат отредени техните най-основни права, като да купуват, продават, да работят и т.н. Но Господ ще бъде тяхната всемогъща крепост и защита.

„Знакът или печатът на Бога е разкрит в спазването на съботата-Божият паметник за сътворението. (Изм. 31:12,13.) Тук съботата е ясно определена като знак между Бога и Неговия народ.

Белегът на звяра е точно противното на това - съблюдаването на първия седмичен ден. Този белег отличава онези, признаващите върховенството на папския авторитет, от признаващите Божия авторитет." (8 СВ 117).

Коментирайки Откр. 14:9-12, Е. Г. Уайт писа: „Йоан бе призван да види един народ, отделен от онези, които се покланят на звяра и неговия образ чрез пазене първия ден от седмицата. Съблюдаването на първия ден е белега на звяра." (СВП 133).

„Светлината, която сме приели относно третата ангелска вест, с истинската светлина. Белегът на звяра е точно онова, което е било проповядвано, че е. Не всичко по този въпрос е напълно разбрано, нито ще бъде разбрано, докато свитъкът не бъде напълно развит. Но едно тържествено дело трябва да бъде извършено в нашия свят." (2 ССВ 371).

„Съботата ще бъде големият пробен камък за верността, понеже тя е особено спорна точка на истината. Когато хората бъдат подложени на голямото изпитание, тогава ще бъде теглена граничната линия между тези, които служат на Бога и онези, които не вършат това. Докато почитането на фалшивата събота в съгласие със законите на страната, обаче против четвъртата заповед, ще бъде едно признаване на вяроност спрямо една сила, настроена враждебно към Бога, то пазенето на истинската събота, в послушание на Божия закон, ще бъде едно доказателство за вяроност към Твореца. Докато една класа, чрез приемане знака на подчинение на земни сили, приема белега на звяра, друга приема Божия печат, като си избира знака на вяроност към Небесния авторитет." (ВБ 605).

„Когато хората отхвърлят наредбата, за която Бог е казал, че тя е белегът на Неговия авторитет, и на нейно място почитат това, което Рим е избрал като белег на своето върховно владичество, чрез това те приемат знака за съюз с Рим, белега на звяра." (449).

„През християнската епоха големият враг на човешкото щастие е направил съботата от четвъртата заповед обект на своите специални атаки. Сатана казва: „Аз ще работя, за да попреча на Божиите намерения. Аз ще дам сила на моите последователи да премахнат Божия паметник,

съботата. Така аз ще покажа на света, че денят, благословен и осветен от Бога, е променен. Този ден няма да живее в умовете на хората. Аз ще излича спомена за него. Ще поставя вместо него един ден, който не носи Божието одобрение - ден, който не може да бъде знак между Бога и Неговия народ. Ще накарам тези, които приемат този ден, да го поставят на онова свято място, което Бог е отредил за седмия ден...

Човешките закони ще бъдат направени толкова строги, че мъжете и жените да не могат да съблюдават седмия ден, да не смеят да сторят това. От страх пред липсата на храна и облекло, те ще се присъединят към света в престъпване на Божия закон. Земята ще бъде напълно под моето (т.е. на Сатана) владичество." (Ц 183).

„За да си осигурят популярност и одобрение, законодателите ще се подчинят на искането за неделен закон. Онези, които се боят от Бога, не могат да приемат едно нареждане, нарушаващо едно правило от Декалога." (СВ 451).

„Но християните в миналите времена пазеха неделята, мислейки, че чрез това те празнуват библейската събота. И днес още във всяка църква, без да се изключва и римокатолическата, има истински християни, които истински вярват, че неделният ден е отредената от Бога събота. Бог взема предвид техните искрени намерения и тяхната честност. Но когато неделният празник бъде въведен чрез закони и светът се обяви над задълженията спрямо истинската събота, тогава всички, които престъпват Божията заповед, за да изпълнят едно нареждане, нямащо по-висок авторитет от Рим, ще почетат чрез това папството повече от Бога. Те ще отдадат поклонение на Рим и на силата, която налага една въведена от Рим наредба: те се покланят на звяра и на неговия образ. Когато човещи отхвърлят наредбата, за която Бог е казал, че тя е знакът на Неговия авторитет, и на нейно място почитат това, което Рим е избрал като белег на своето върховно владичество, чрез това те приемат знака на съюза с Рим-белега на звяра. И чак когато за човещите стане ясно, че са изправени пред решението да избират между заповедите на Бога и човешките заповеди, тези, които, въпреки това, продължават да ги престъпват, приемат „белега на звяра". (449).

„Всички, които отказват да ги следват, ще бъдат наказани със смърт. Срещу това пък Божият закон, който заповядва да се почива в Господния ден, изисква послушание и заплашва всички престъпници с гняв.

Комуто по този начин е ясно представен плодът от това положение, той получава белега на звяра, ако потъпква с нозе Божия закон, за да бъде послушен на човешки нареждания. Той приема белега на верноподаничество спрямо силата, която иска да почита на мястото на Бога." (604).

Неделни закони

На 29 май 1961 Върховният съд на САЩ, чрез мнозинство, взе решение, което от пророческа гледна точка има историческо значение.

То заявява, че неделните закони са граждански, а не религиозни закони по своето естество, и следователно са конституционни. Това решение отваря широко вратите за по-нататъшно налагане на неделното законодателство във всички щати на страната.

Понастоящем повечето от щатите си имат неделни закони под някаква форма, в много случаи с ограничено приложение.

Сега се развива едно движение за ревизиране на тези закони и изменянето им в по-строги и по-всеобхватни. Това отваря пътя за едно по-пълно изпълнение на пророчеството.

Ние няма да се разпростираме повече по този въпрос, но насочваме читателя към Приложението, където са представени цяла поредица пророчески факти от голямо значение по тази жизнено важна тема.

Неделята като ден за мисионска работа

„Когато посвещаваме неделята за мисионска работа, ревностните зилоти ще извадят камшика в ръката си и ще желаят да усмирят адвентистите от седмия ден. Когато видят, че използваме неделята, да посещаваме хората и да разкриваме Библията пред тях, те ще разберат, че е безполезно за тях да се опитват да попречат на нашето дело чрез налагането на неделни закони.“ (9 СВ 232).

„Драги братко, ще се опитам да отговоря на въпроса ти - какво да правиш, ако бъдат наложени неделните закони.

Светлината, дадена ми от Господа по време, когато ние очаквахме такава криза, каквато сега изглежда да наближава, е, че когато народът бъде подбуден от една сила отдолу да наложи пазенето на неделята, адвентистите от седмия ден трябва да покажат мъдрост, като се въздържат от ежедневната си работа през този ден, посвещавайки го на мисионска работа.

Да отричаме неделните закони - това само ще засили преследването от страна на ревностните зилоти, които се стремят да ги наложат. Не им давайте възможност да ви наричат нарушители на закона. Ако те бъдат оставени да обуздават само онези човеци, които не се боят ни от Бога, ни от човеци, то те скоро ще загубят интереса си към това и ще видят, че не е удобно, нито възможно за тях да бъдат толкова стриктни по отношение налагането на неделята. Продължете вашата мисионска работа с Библии в ръце и неприятелят скоро ще види, че е влошил собственото си положение. Човек не приема белега на звяра като покаже, че разбира мъдростта от поддържането на мира чрез въздържане от работа, която дразни, като в същото време върши едно дело от най-голяма важност.“ (9 СВ 232).

„Нека учителите и нашите училища посвещават неделята на мисионска работа. Наставени сме, че по този начин те ще са в състояние да осуетят намеренията на неприятеля. Нека учителите да вземат учениците със себе си и да се събират с онези, които не познават истината. Така те ще извършат много повече, отколкото биха могли по какъвто и да е друг начин.“ (9 СВ 233).

„Използвайте неделата, за да вършите мисионерска работа за Бога. Учители, вървете с учениците. Извеждайте ги в гората (т.е. в рядко населените области извън града, където къщите са много отдалечени една от друга) и посещавайте хората в домовете им." (9 СВ 237).

Само две класи

Когато голямата криза дойде пред църквата, християнството ще се раздели на две ясно разграничени една от друга групи: верните на Божиите заповеди, включително съботната, и онези, които са неприятни на истината и пазят неделата.

Първата, малцинството, ще бъде презирана и преследвана от мнозинството.

„Нечестивите ще бъдат разграничени по техните усилия да премахнат паметника на Твореца и да възвишат нареждането на Рим. При този конфликт цялото християнство ще бъде разделено на две големи групи - тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова, и онези, които се покланят на звяра и неговия образ и приемат белега му. Макар църква и държава да обединят усилията си, за да накарат всички „големи и малки, богати и бедни, свободни и роби" да приемат белега на звяра, все пак Божият народ не ще го приеме." (9 СВ 16).

„При изхода на борбата цялото християнство ще бъде разделено на две класи - такива, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова, и такива, които се покланят на звяра и неговия образ и приемат неговия белег. (ВБ 450).

„Враждата на Сатана срещу доброто ще бъде изявена все повече и повече, когато той обединява силите си за последния бунт. И всяка душа, която не е напълно предадена на Бога и пазена чрез Божествената сила, ще се обедини със Сатана срещу небето и ще участва в битката срещу Владетеля на вселената." (СВП 465).

„Борбата срещу Божия закон, която започна на небето, ще продължи до края на времето. Всеки човек ще бъде изпитан. Послушание или непослушание - това е въпросът, който трябва да бъде решен от целия свят. Всички ще бъдат призовани да избират между Божия закон и човешките закони. Тук ще бъде теглена разграничителната линия. Ще има само две класи. Всеки характер ще се развие напълно. И всички ще покажат дали са избрали страната на верността или тази на бунта.

И тогава ще дойде краят." (ЖИ 736).

„Но когато светът обезсили Божия закон, каква ще бъде последицата върху ония, които са наистина послушни и праведни? Ще бъдат ли те завлечени от силното течение на злото? Понеже толкова много хора застават под знамето на княза на тъмнината, ще бъде ли отклонен от своята вяроност към Бога пазещият заповедите Му народ? Никога! Нито един, който пребъдва в Христос няма да пропадне. Неговите последователи ще се покланят в послушание на един по-висш авторитет от

каквато и да било земна власт. Докато презрението към Божиите заповеди кара мнозина да пренебрегнат истината и да ѝ оказват по-малко почитание, верните, с още по-голяма сериозност, ще издигат все по-нагоре ясната истина." (ИВ 368).

Смъртният указ

Откр. 13:15: "... също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на зверовия образ."

Указът за смъртното наказание ще бъде издаден след края на благодатното време, през време на голямата скръб, и ще причини бягството на Божиите чада от големите градове. (Те вече ще са напуснали големите градове когато бъде издаден неделният закон). Ще бъде обявено и едно точно определено време, в което указът да влезе в сила.

Но, да благодарим на Бога, никой от верните няма да бъде убит. През времето до часа, определен за унищожението, Бог по чуден начин ще закриля избраните си, онези, които са запечатани. В момента, определен за унищожаването, ще станат страшни свръхестествени събития, които ще парализират нечестивите и ще освободят праведните. (Виж глава 10 и 11 за седмата язва, за по-пълното представяне на тези събития).

„Обединяващите се в борба против Божиите заповеди сили ще заповядат „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби" да се съобразяват с обичаите на църквата чрез празнуването на фалшивата събота. Всички, които отказват да ги следват, ще бъдат наказвани със смърт." (ВБ 604).

„Ще излезе указ те да потъпчат съботата от четвъртата заповед и да почитат първия ден, или да изгубят живота си." (1 ССВ 131).

„Аз видях, че четирите ангела щяха да развържат четирите ветрища, когато Исусовото дело в светилището бъде завършено и тогава ще дойдат седемте язви. Тези язви ще разгневят нечестивите и ще ги настроят срещу праведните. Те ще мислят, че ние сме докарали Божиите съдби върху тях и че ако те биха могли да очистят земята от нас, язвите биха престанали. Бе издаден указ за убиването на светиите, което ги караше да викат ден и нощ към Бога за освобождение. Това бе времето на Якововата скръб". (ОП 36).

„Гневът на човеците ще бъде възбуден особено срещу онези, които освещават съботата от четвъртата заповед, и накрая ще бъде издаден повсеместен указ за наказването им със смърт." (Ц 512).

„Когато закрилата на човешките закони бъде оттеглена от ония, които почитат Божиите заповеди, в различни страни по едно и също време ще се появи едно движение да бъдат те погубени. Когато определеното в указа време наближи, народът се заклева да изкорени омразната секта и решава в една нощ да нанесе удара, който ще накара да замлъкне завинаги изобличителният глас на отличаващите се от техните мнения." (ВБ 635).

Тук е казано, че указът влиза в сила посред нощ. Тъй като според гражданските закони денят започва в полунощ, то ясно е защо в този час ще трябва да започне изпълнението на указа. По-късно ние ще забележим, че и Бог освобождава народа си посред нощ.

Ще има известен период от време между обявяване на указа и датата за неговото изпълнение. Ние не знаем точно колко ще продължи той.

„Верни на дълга си, небесните пратеници продължават да пазят. Макар че в определено време ще се издаде една всеобща заповед да се умъртвяват пазителите на Божиите заповеди, някои от техните неприятели в известни случаи ще са изпреварили закона и ще се опитат преди определеното време да им отнемат живота. Но никой не ще може да мине покрай мощните стражи, които пазят всяка вярна душа. Някои ще бъдат нападнати при бягството им от градовете и селата. Обаче повдигнатите срещу тях ножове ще се счупват и ще падат на земята, немощни като сламки. Други ще бъдат защитавани от ангели, преобразили се на войници." (ВБ 631).

„Указът, който се издава срещу Божия народ, ще бъде подобен на указа, издаден от Артаксеркс срещу юдеите във времето на Естир." (2 ССВ 149).

„Тъй като издаденият от различни християнски владетели закон против пазителите на Божиите заповеди ще отнеме закрилата на властта от тях и ще ги представи на ония, които жадуват за тяхната гибел, Божият народ ще бяга от градовете и селата, ще се събира в групи и ще живее в най-пустите и усмотени места. Мнозина ще намират убежище между планинските скали." (ВБ 626).

Напускане градовете

В милостта си Бог ни е дал предварително предупреждение за смутните времена, които очакват църквата, особено когато бъде приет указът, забраняващ на пазителите на съботата да купуват и продават най-необходимите за живота им принадлежности. Когато Бог отвори пътя, много семейства още преди кризата ще напуснат градовете и ще се установят в местности, годни за земеделие, които ще им осигурят физическо и духовно благополучие и ще им дадат възможност да изхранват семействата си.

„Ние не трябва да се установяваме там, където ще бъдем принудени да се намираме в тесни връзки с онези, които не почитат Бога... Относно съблюдаването на неделята скоро ще избухне криза..."

Партията на пазителите на неделята засилва претенциите си и това ще означава потискане на онези, които са решили да пазят съботата на Господа. Ние трябва да се установяваме там, където ще можем да спазваме съботната заповед в нейната пълнота... Трябва да бъдем внимателни да не се заселваме там, където ще бъде мъчно за нас и за децата ни да пазим съботата.

Ако в Божието провидение можем да си осигурим места далеч от градовете, Господ би ни помогнал да направим това. Смутни времена лежат пред нас."

„Когато силата, дадена на царете, се свърже с доброто, то е, защото този, който носи отговорността, е под Божествен контрол. Когато тя се свърже с нечестия, свързва се със сатанинските инструменти и ще действа за унищожаването на онези, които са Божия собственост. Протестантският свят е поставил един идол на мястото където трябва да бъде Божията събота и върви по стъпките на папството. По тази причина аз видях необходимостта Божият народ да напусне градовете и да се установи в провинцията, където ще може да обработва земята и да произвежда собствени продукти. Така те ще научат децата си на прости, здравословни навици. Видях необходимостта да побързаме, за да се приготвим за кризата." (ИВ 359).

„Бързо приближава времето, когато контролиращата сила на профсъюзите ще бъде съвсем ограничена. Много пъти Господ е наставлявал нашите хора, че те трябва да вземат семействата си и да се отдалечат от градовете, да отидат в провинцията, където ще могат да произвеждат земеделски произведения и да се изхранват от тях. Защото в бъдеще въпросът за купуването и продаването ще стане много сериозен проблем. Ние сега трябва да обърнем внимание на наставлението, което толкова много пъти ни е било давано: Излезте от градовете и идете в земеделските области, където къщите не са построени близо една до друга и където ще бъдете свободни от контрола на неприятелите си." (ИВ 141).

Незабавно бягство от градовете

Когато неделният закон бъде приет и започне да се прилага стриктно, ще настъпи времето верните да напуснат големите градове. Това ще трябва да бъде направено бързо.

След края на благодатното време, докато язвите се изливат и бива провъзгласен указът за смъртното наказание, Божиите чада ще избягат от малките градове, селата и населените области.

„Не е сега време за Божия народ да се привързва или трупа съкровища на този свят. Не е далеч времето, когато, както първите ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в изолираните и пусти места. Както обсадата на Ерусалим от римските армии бе знак за бягство на юдейските християни, така и присвояването властта от страна на нашата нация (т.е. САЩ), в указа за налагане на папската събота, ще бъде знак за нас. Тогава ще бъде времето за напускане на големите градове и приготвяне за напускане по-малките градове, за установяване на домове в усамотените места сред планините." (2 ССВ 166).

„Тъй като издаденият от различни християнски владетели закон против пазителите на Божиите заповеди ще отнеме от тях закрилата на

властта и ще ги предостави на ония, които жадуват за тяхната гибел, Божият народ ще бяга от градовете и селата, ще се събира на групи и ще живее в най-пустите и усамотени места. Мнозина ще намират убежище между планинските скали. ... Но много хора от всички народи и от всички класи, висши и низши, богати и бедни, черни и бели ще бъдат хвърлени в крайно несправедливо и жестоко пленничество. Възлюбените Божии ще трябва да преживеят усилни дни: свързани с вериги, затворени зад тъмничните решетки, осъдени на смърт в тъмни и отвратителни затвори, без някое човешко ухо да чува риданията им, без човешка ръка да им бъде протегната за помощ...

Макар че враговете им ги хвърлят в тъмници, все пак не могат да попречат на връзката между тях и Христос. Един, Който вижда слабостите им, Който познава всяко изкушение, владее над всички земни сили; и ангели ще ги посещават в техните самотни тъмнични килии и ще им носят светлина и мир от небето." (ВБ 626,627).

„Аз видях, че светиите напускат градовете и селата, свързват се на групи и живеят в най-усамотените места. Ангели ги снабдяваха с храна и вода, докато нечестивите страдаха от глад и жажда." (ОП 282).

Победна песен

Да благодарим на Бога за пророческата картина, която е вдъхновила библейските писатели и неговата пратеница от последните дни, за да я опишат. Ние виждаме „малкото стадо" - светиите, които носят Божия печат, които са опазили своята вяра и са преминали невредими през времето на скръбта - под чудната защита на Всемогъщия. Те са описани, че стоят в края на стъкленото море и пеят песента на победата. Пророкът казва: „И видях нещо като стъклено море, размесено с огън, и че тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стоеха при стъкленото море, държейки Божии арфи. И пееха песента на Божия слуга Моисея и песента на Агнето, казвайки: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете." (Откр. 15:2,3)

7

Делото на измамата - спиритизма

Синтеза

Измамливи чудеса

Сатанински заблуди

Опит за имитиране второто идване на Христос

Защита срещу измамите

Защита срещу спиритизма

Синтеза

Последните дни ще се характеризират с едно извънредно изявление на спиритизма. Той ще се оформи като една от трите големи сили, които ще измамват и ще преследват верните. Спиритизмът се явява не само като член на ужасната тройка от Откр. 16:13,14 - наречен там „змеят“ - но той действа също така като общия посредник за свързване в едно на другите членове.

За това, след като пророкът казва, че е видял три нечисти духа да излизат от устата на змея (спиритизма), звяра (католицизма) и фалшивия пророк (протестантизма), той добавя, че тримата са „бесовски духове“, които „вършат чудеса“. С други думи, спиритизмът доминира над трите институции и ще се изяви чрез свръхестествени дела.

Този процес ще достигне връхната си точка при опита на Сатана да имитира най-великото събитие - Второто идване на Христос.

Единственият начин да получим закрила от тези измами - ставащи все по-фини с течение на времето - е да бъдем твърдо вкоренени в истината чрез изучаването на Божието Слово и Духа на пророчеството.

Измамливи чудеса

„И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра и от устата на лъжепророка три нечисти духове, прилични на жаби; защото те са бесовски духове, които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог.“ (Откр. 16:13,14).

„Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е

възможно, и избраните." (Матей 24:24).

„И вършеше големи знамения, дотам што да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците." (Откр. 13:13).

„Аз видях, че скоро ще започне да се счита за богохулство да се говори срещу тайнственото тропане и че то ще се разпространява все повече и повече, че силата на Сатана непрекъснато ще расте и някои от неговите посветени последователи ще имат силата да вършат чудеса и дори да свалят огън от небето пред очите на човеците. Беше ми показано, че чрез хлопането и месмеризма, модерните магьосници отново ще се опитат да имитират всички чудеса, вършени от Господ Исус, и че мнозина ще повярват, че всички велики дела на Божия Син, докато беше на тази земя, са били извършени чрез същата тази сила." (ОП 86,87).

„Протестантите от САЩ ще бъдат първите, които ще прострат ръцете си над пропастта и ще хванат ръката на спиритизма. Те ще се пресегнат през бездната, за да хванат и ръката на римската мощ. И под влиянието на този троен съюз всяка страна ще последва стъпките на Рим и ще потъпче с нозе правата на съвестта.

Тъй като спиритизмът се нагажда към днешното християнство по име, той има голяма сила да измамва и да впримчва. Сам Сатана се е нагодил според новия ред на нещата. Той ще се явява като ангел на светлината. Чрез дейността на спиритизма ще стават чудеса. Болни ще бъдат излекувани и ще се извършват много неопровержими свръхестествени дела. И тъй като духовете ще уверяват, че вярват в Библията и ще изявяват уважение към нарежданията на черквата, тяхното дело ще бъде прието като едно откровение на Божествената сила." (ВБ 588)

„Явявайки се на човеците като велик Лекар, той (Сатана) ще нанася недъзи и нещастия, докато гъсто населени градове бъдат превърнати в пустиня." (ВБ 589).

„Сатана действа и чрез природните елементи. За да прибере своята жетва - непригответените души-той е изучавал тайните на природните творения и прилага всичката си сила, за да завладее елементите, доколкото Бог допуска." (ВБ 589).

„Успоредно с проповядване на евангелието, действат и проводниците на лъжливите духове. Мнозина се запознават с тях просто от любопитство, но виждайки доказателства за действието на една по-висша сила от човешката, те затъват все повече и повече, докато бъдат напълно завладени от една воля, която е по-силна от тяхната, и вече не могат да се откопчат от тайнствената ѝ власт." (ЖИ 258).

„Линията на разграничението между официалните християни и безбожните понастоящем е почти незабележима. Числящите се към черквата обичат онова, което светът обича и са готови да се съединят с него. Сатана е твърдо решен да ги сплоти в едно тяло и да усили делото си чрез това като тласне всички в редовете на спиритизма. Католици, които гледат на чудото като знак на истинската черква, лесно ще бъдат измамани чрез тази вършеща чудеса черква. А и протестан-

тите, които са отхвърлили щита на истината, също ще бъдат измамени. Католици, протестанти и светски хора ще приемат вид на благочестие, но ще са отречени от неговата сила, и в това обединение на католицизма, протестантизма и спиритизма ще виждат едно велико движение за обръщането на света и настъпването на хилядагодишното царство.

Чрез спиритизма Сатана се явява като благотворител на човешкия род, като лекува болестите на народа и въвежда една нова, по-възвишена религия, но същевременно той действа като разрушител. Неговите съблазни тласкат към гибел цели народи. Невъздържаността обезсилва разума. От това следват плътските задоволявания, борби и проливане на кръв. Сатана намира особено удоволствие във войната, понеже тя разпалва и най-лошите страсти на душата и после тласка във вечността своите опиянени в пороци и кръв жертви. Затова, сатанинското намерение е да подстрекава народите към война един срещу друг. По такъв начин, той може да отклони мислите на човеците от делото на приготвянето, което би ги направило способни да устоят в Божия ден." (ВБ 588).

„В нещастия и бедствия по вода и суша, големи пожари, опустошаващи вихрушки и ужасни градушки, урагани, наводнения, морски приливи и земетресения, по всички места и по хиляди начини упражнява Сатана своята мощ. Той покосява зреещата жетва, а след това идва глад и мизерия. Той изпълва въздуха със смъртоносна зараза и хиляди погиват от чума. Тези посещения ще стават все по-чести и по-злостастни. Гибелта ще почива както върху човеци, така и върху животни. (Исая 24:4,5).“ (589).

„Последното голямо заслепение скоро ще се открие пред нас. Антихристът ще върши чудеса пред нашите очи. Имитираното ще прилича тъй много на истинското, че ще бъде невъзможно едното да се отличи от другото освен чрез Светото Писание“ (593).

„Скоро между онези, които служат на Бога и тези, които не му служат, ще избухне страшна борба. Всичко, което може да бъде пресято, ще бъде пресято, за да останат онези, които не могат да бъдат пресети...“

И Сатана, заобиколен от зли ангели и претендиращ, че е Бог, ще върши всякакви чудеса, за да измамва, ако е възможно, и избраните... Божият опитан и изпитан народ ще намира сила в знака, за който се говори в Изх. 31:12-18. Те трябва да се държат здраво за живото слово „Писано е“. Това е единствената основа, върху която могат да застанат със сигурност. Онези, които са разкъсали завета си с Бога, в оня ден ще бъдат без Бог и без надежда." (9 СВ 15).

Сатанинските измами

„И тогава ще се яви беззаконният..., чието идване се дължи на действието на Сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща

заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа..."(2Сол. 2:8-11).

„Чрез двете големи заблуди-безсмъртието на душата и почитането на неделния ден - Сатана ще въвлече народа в своите измами." (ВБ 588).

„Това време скоро ще дойде и ние ще трябва да търсим прибежище при силната армия на Йехова. Защото всички големи знамения и мощни чудеса на дявола ще бъдат предназначени да измамат Божия народ и да го съборят." (ОП 60).

„Вярата в спиритическите откровения разтваря вратата за съблазнителните духове и учения на дявола и по този начин влиянието на злите духове ще се почувства в черквите." (ВБ 604).

„Съобщения от зли духове ще заявяват, че Бог ги е изпратил да убедят отхвърлящите неделния ден в тяхната заблуда и да потвърдят, че законите на страната трябвало да се спазват като Божии закони. Те ще оплакват голямото безбожие в света и ще подкрепят свидетелствата на религиозни учители, че моралният упадък бил причинен от неспазването на неделята. Ще се повдигне голямо негодувание против всички, които отказват да приемат свидетелството им." (591).

„Говори се за любовта като главно качество на Бога, обаче тя бива понижена в едно слабо чувствено щастие, което прави малка разлика между доброто и злото. Божията справедливост, Неговото осъждане на греха, изискванията на Божия свят закон не се уважават. Народът бива поучаван да гледа на десетте Божии заповеди като на мъртви букви. Приятни, пленителни басни омайват чувствата и карат хората да отхвърлят Библията като основа на тяхната вяра. И днес Христос бива отричан от хората също тъй, както и някога; но Сатана така е заслепил очите на хората, че измамата не се забелязва." (588).

„Ние сме достигнали опасностите на последните дни, когато някои, да, дори мнозина, ще отстъпят от вярата, обръщайки внимание на бесовски духове и измамливи учения. Бъдете внимателни по отношение на това, което слушате и гледате. Не проявявайте и най-малък интерес към спиритическите теории. Сатана само чака, за да обяви поход срещу всеки, който си позволи да бъде измамен от неговия хипнотизъм. Той започва да упражнява силата си над всеки, който дори само започне да разглежда теориите му." (ММ 101).

„Дълго се е подготвял Сатана за своя последен устрем-измамването на света. Основата на неговото дело бе вече положена чрез даденото на Ева в рая уверение: „Никак няма да умрете... В деня, в който вкусите от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото." (Бит. 3:4,5). Постепенно е вършил той своите приготовления за майсторската си измама в развитието на спиритизма. Той още не е напълно завършил своите намерения, но в най-последното време ще постигне целта си. Пророкът казва: „И видях... три нечисти духа, подобни на жаби. Това са бесовски духове, които вършат личби. Те отиват при царете на земята и на цялата

вселена, за да ГИ съберат за война във великия ден на Бога Вседържателя." (Откр. 16:13,14)" (ВБ 561).

„Тези лъжливи духове представят апостолите тъй, като че те противоречат на онова, което са написали под влиянието на Светия Дух, когато са били още на земята." (551).

„В същото време отдолу ще действа една друга сила. Докато Божиите инструменти на благодатта работят чрез просветени човешки същества, Сатана действа чрез своите посредници, като завладява всички, които се поддават на неговия контрол. Ще има много богове и много „господовци". Ще се чуе викът: Ето, тука е Христос. Или: Ето, там е Христос. Тънките интриги на Сатана навсякъде ще разкриват, че намерението им е да отвлекат вниманието на мъже и жени от настоящите им задължения. Ще има знамения и чудеса. Но окото на вярата ще различава всички тези проявления от великото и славно бъдеще и триумфа, който очаква Божия народ." (9 СВ 47).

„Дори в настоящата ѝ форма тази измама е далеч от това, да бъде по-заслужаваща търпение, отколкото по-рано. Всъщност тя е по-опасна, защото е много по-измамлива. Докато по-рано спиритизмът отхвърляше Христос и Библията, сега той *изповядва*, че приема и двете. Но той тълкува Библията по начин, който се харесва на неосветеното сърце, като нейните най-тържествени и важни истини биват отхвърлени като неценни." (558).

„Много хора се заблуждават чрез вярата, че спиритизмът бил една чисто човешка измислица. Бъдат ли обаче изправени пред явления, които те могат да считат само за свръхестествени, тогава те биват заслепени и подведени да ги считат за голяма сила Божия." (553).

„Колкото повече приближаваме края на времето, толкова по-силно ще се изявяват езическите религии. Езически божества ще излагат своята сила и ще се показват пред градовете на света. И това вече е започнало да се изпълнява." (СВП 117).

„Така ще бъде в последния голям конфликт от борбата между правдата и греха. Докато нов живот, светлина и сила слизат отгоре над Христовите ученици, друг живот избуява отдолу и дава сила на сатанинските инструменти. Всеки земен елемент се съживява за дейност. С майсторство, придобито от дългото упражняване в течение на дългите столетия, князът на злото работи дълбоко замаскиран. Той се явява облечен като светъл ангел и множествата обръщат „внимание на измамливи духове и бесовски учения." (1Тимотей 4:1)." (ЖИ 257).

„Князът на тъмнината, който тъй дълго бе посвещавал силите на своя могъщ дух на делото на измамата, смело нагажда своите изкушения според хората от всички класи и положения. На образованите той представя спиритизма в неговите фини и разумни гледища, чрез което му се отдава да привлече мнозина в мрежата си. Мъдростта, която дава спиритизма е, както казва ап. Яков, „Не мъдрост, която слиза отгоре, но плътска, земна, бесовска." (Яков 3:15). С нея големият измамник се прикрива, като преструвката служи най-добре на неговите планове. Онзи,

който можа да се яви в пустинята на изкушението пред Христос в блясъци на небесен серафим, идва и при човеците в един много привлекателен вид-като ангел на светлината. Той се обръща към разума, като му представя възвишени учения. Той запленива въображението чрез забъркани представи и спечелва симпатиите чрез красноречиви описания на любов и човеколюбие. Той възбужда фантазията до един висок полет и кара човеците да си съставят такова високо мнение за собствената си мъдрост, че в сърцата си да пренебрегнат Вечния." (553).

„Страшни, свръхестествени явления ще се покажат скоро на небето като знак за силата на чудотворни демони. Бесовските духове ще отиват при царете на земята и на целия свят, за да ги държат здраво в измама и да ги карат да се съединят със Сатана в неговия последен бунт против управлението на небето. Чрез тези чудотворни сили ще бъдат измамени както владетелите, така и подчинени. Личности ще обявяват себе си за Христос и ще претендират за титлата и почитанието, които принадлежат на Изкупителя на света. Те ще извършват удивителни чудеса на изцеление и ще казват, че имат откровения от небето, които противоречат на свидетелството на Светото Писание." (624).

Опит да се имитира Второто идване на Христос

„И не е чудно; защото сам Сатана се преправя на светъл ангел; тъй че, не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата..." (2Кор. 11:14,15).

„И тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изтреби с явлението на пришествието Си, тогава, чието идване се дължи на действието на Сатана... и затова Бог праща заблуда... та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата." (2Сол. 2:8-12).

„Като венец на делата си в голямата драма на измамата, Сатана ще се представи за Христос. Църквата отдавна е заявила, че очаква идването на Спасителя като изпълнение на нейната надежда. И сега големият измамник ще даде вид, че Христос е дошъл. В различни части на земята Сатана ще се открие като едно величествено същество с ослепителен блясък, което ще прилича на даденото от Йоана в Откровението описание на Божия Син. (Откр. 1:13-15). Славата, която го обкръжава, е ненадмината от никое същество, което са видели смъртни очи. По въздуха се разнася ликуващ вик: „Христос е дошъл. Христос е дошъл." Народът пада на земята, покланяйки му се, докато той повдига ръцете си и изговаря едно благословение, както Христос благославяше учениците си, когато беше на земята. Неговият глас е кротък и тих, но Много благозвучен. С благ, състрадателен тон, изнася той някои от същите небесни истини, които Спасителят беше изговорил. Той лекува болестите на народа, после с имитирания от него Христов характер заявява, че е променил съботата в неделя и заповядва на всички да

освещават деня, който той е благословил. Той обяснява, че тези, които почитат още седмия ден наскърбяват името му като отказват да слушат неговите ангели, които той е изпратил със светлина и истина. Това е едно силно, почти побеждаващо заблуждение." (ВБ 624).

„Сатана ще имитира дейността и делото на Христос. Той ще изопачи, извърти и ще представи погрешно всичко, което е в състояние да изкриви, за да измами, ако е възможно, и избраните. Дори и в наши дни е имало и ще продължава да има цели семейства, които някога са се радвали на истината, но са загубили вярата си поради клеветите и фалшивите представи, дадени им за онези, които те са обичали и от които са вземали скъпи съвети." (СВП 441).

„Вие знаете, че Сатана ще се опита да измами, ако е възможно, и самите избрани. Той се представя за Христос, имитира начина на Неговото идване и претендира още, че е най-големият медицински мисионер. Той ще направи огън да слиза от небето пред очите на хората, за да им докаже, че е Бог. Ние трябва да се барикадираме **О** Библейските истини." (СПСВ).

„Сатана не ще се яви като човешко същество, но в подобие личността на Исус Христос. И светът, който е отхвърлил истината, ще го приеме като Господ на господарите, Цар на царете." (5 К 1106).

Защита срещу измамите

„С изключение на ония, които чрез Божията сила ще запазят вярата си в Неговото Слово, целият свят ще бъде тласнат в обятията на тази страшна заблуда. Хората ще бъдат залюпени в една опасна сигурност и ще бъдат пробудени едва при изливането на Божия гняв." (ВБ 562).

„Близо е времето, когато Сатана ще върши чудеса, за да сметнат вярващите, че той е Бог... Ще бъдат представени всички възможни приятни картини, ще бъдат вършени всякакви чудеса, за да бъдат измамени, ако е възможно, и самите избрани. Единствената надежда за всеки е, да държи твърдо доказателствата, които са потвърдили истината в правда. Нека те бъдат провъзгласявани отново и отново, до края на земната история." (Мед. служба, стр.14).

„Но Божият народ не ще бъде заблуден. Ученията на този фалшив Христос не са в съгласие със Светото Писание. Неговото благословение бива изговорено над почитателите на звяра и неговия образ, тъкмо над хората, за които Библията казва, че ще пият неразводненото вино на Божия гняв...

Само тези, които са били ревностни изследователи на Библията и са приели с любов истината, ще бъдат запазени от голямата измама, заплениваща света." (ВБ 625).

„Има само малцина, които имат правилно понятие за измамливата сила на спиритизма и за опасността от изпадането под негово влияние... Хората се осмеляват да навлязат в забранена област, а мощният погубител упражнява против волята им своята власт над тях. Могат ли веднъж да бъдат накарани да се оставят в неговите ръце, той вече ги държи във властта си. Невъзможно е вече да се освободят от тази пленяваща, примамлива връзка със собствени сили. Само Божията сила, която се дава в отговор на сериозна, отправена с вяра молитва, може да освободи тези впримчени души." (558).

„Божие Слово, правилно разбрано и прилагано, е убежище срещу спиритизма... Божие Слово е ясно. То е една права верига от истина и ще се окаже котва за тези, които желаят да го приемат, стига да пожертват своите любими басни. То ще ги освободи от ужасните заблуди на сегашните опасни времена." (1 ССВ 119).

8

Ранното време на скръб

Единствената причина за разглеждане този въпрос в отделна глава е - да се помогне на читателя да не изпадне в объркване по отношение на израза „времето на скръбта". В книгите на Е. Г. Уайт тази фраза се прилага за два различни по време периода, ясно разграничени по своята характеристика, макар че и двата ще докарат общо смущение в света:

А. Времето в края на благодатното време. Господ спомена този период в своята пророческа проповед, когато каза: „И ще настане... по земята смущение на народите и морето, и вълните ще шумят. Човешките сърца ще примират от страх и от очакване на онези неща, които има да се случат на земята." (Лука 21:25,26)

Този период ще се характеризира с войни, земетресения, мор, фалшиви пророци, нарастване неморалността, знамения в небето, всеобщ страх и напрежение и проповядване евангелието по целия свят.

Той ще завърши в момента, когато бъде провъзгласен Указът от Откр. 22:11 - или може да се каже, че ще прерасне в едно още по-голямо време на скръб.

В момента, в който бъде издаден указът, благодатното време ще свърши.

Б. Времето, което непосредствено започва след края на благодатното време и което приключва с явяването на Христос на небесните

облаци при Неговото второ идване.

С цел да се направи по-ясна и логична разликата между двата периода, като се изключи възможното им смесване, ние ще ги обозначаваме в тази книга както следва:

1. Първия период - *ранното време на скръб*
2. Втория - *времето на скръбта*

В тази връзка, ние вмъкваме в изложението три параграфа, в които Е. Г. Уайт говори за ранното време на скръб и прави разграничение между двата периода:

„Аз видях, че Бог има чада, които не разбират и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината за съботата. И в началото на времето на скръбта ние ще се изпълним със Светия Дух, като излезем и проповядваме съботата по-пълно... Аз видях меч, бедствия, глад и голямо смущение в земята." (ОП 33).

„Началото на времето на скръбта, споменато там (отнася се за дадения, по-горе цитат), не се отнася за времето когато язвите ще започнат да се изливат, но за едно кратко време, тъкмо преди изливането им, докато Христос е още в светилището." (85).

„По това време, докато приключва делото на спасението, по земята ще има скръб и народите ще се разгневят, но все пак ще бъдат обуздавани, за да не попречат на делото на третия ангел." (85).

Този трети параграф, излязъл изпод боговдъхновеното перо, сочи условията, които ще съществуват по земята когато делото на спасението е към края си. Забележете - цитатът заявява, че скръбта ще се разпространи по цялата земя, в съгласие с Христовото пророчество. Междувременно, народите ще се разгневяват все повече и повече.

И точно това е, което става в наши дни. Несъгласията между великите сили на света и себелюбивите амбиции на някои от тях за световно господство стават причина за непрекъснатото растене на военния бюджет, увеличаването на армиите и следващото го увеличаване качеството и нападателната сила на въоръженията.

Войните следват една след друга. Борещите се за мир трябва да срещат криза след криза, без да могат да намерят достатъчно ефикасни средства за предотвратяване на конфликтите.

Фантастичната разрушителна сила на събраното на склад ядрено оръжие, междуконтиненталните балистични ракети и трагичната възможност човешкото общество да бъде практически унищожено от една ядрена война, са създали едно състояние на непрекъснат страх и отчаяна загриженост. Не само политическите водачи на света, военните и учените, но и целият народ чувства, че във всеки момент целият свят може да бъде ввлечен в една наистина трагична катастрофа.

Човешките сърца са изпълнени със страх и смущение. Глад поразява цели области. Обществени безредици, борба и расови конфликти са по-нататъшното доказателство, че опасенията, страховете доминират над чове-

чеството. Страхът и отчаянието са станали основни положения в обществото. Възбудата залива университети, фабрики и улиците на големите градове.

Престъпността така нараства, че вече не може да се овладее. Тя заплашва родителите, които са в опасност поради зачестилите кражби на деца. Тя смущава младите жени, които често стават жертва на неморални насилия. Тя смущава хората изобщо, понеже тяхната сигурност не е вече гарантирана. Човек навсякъде диша въздуха на насилието - то съпровожда и опорочава всяка стъпка на модерния човек.

Други неоспорими симптоми за нарастването на скръбта са увеличаването броя на самоубийствата и обезпокоителното нарастване броя на заболелите от умствени болести и психични смущения. Два милиона в САЩ са се опитали поне веднъж да си отнемат живота, според една информация на Американския невропсихиатричен колеж.

Дезинтеграцията на обществото - придружена от пороци, алкохолизъм и прекалена употреба на лекарства - допълва тази панорама на дезориентация, смут и скръб.

Всички тези неща прогласяват близкия час, в който слънцето на Божествената милост ще залезе, периодът на благодатта ще завърши и ще започне краткото време на скръб. Те ни сочат на нас, като народ, славната кулминация на нашите най-скъпи надежди.

Но близостта на ужасните събития, които очакваме преди освобождението, трябва да ни подбуди да търсим една истинска опитност с Бога. Само такава приготвление ще може да ни запази в опасния час.

9

Времето на скръбта

Синтеза

Края на благодатното време

Четирите ангели отпущат ветровете

Описание на времето на скръбта

Времето на Якововата скръб

Физическа и умствена агония

Защо бива позволена такава скръб

*Божият народ преминава през времето
на скръбта*

Преди това мнозина ще починат

*Никакви материални приготвления няма
да имат стойност*

Божествената защита

Синтеза

Времето на скръбта е период, за който не се знае колко ще продължи, но сигурно ще е кратък. Той ще започне с указа от Откр. 22:11 - обявяването в небето на края на периода на благодатта и благодатното време (възможността за спасение) - и ще трае до деня на Христовото второ идване.

Даниил 12:1 описва началото на това време със следните думи: „По това време ще се въздигне Михаил.“ Михаил е Христос. Исус завършва своята ходатайствена служба, сваля свещеническата одежда, излиза от светилището и облича царската мантия.

По това време повечето от Библейските пророчества ще бъдат изпълнени, проповядването на евангелието ще бъде завършено, пресяването и запечатването ще са станали, и късният дъжд ще е паднал.

През времето на скръбта ще паднат седемте язви, нанасящи ужасното наказание над нечестивите, но те не ще паднат върху Божиите чада. Четирите ангели от Откр.7 са отпуснали ветровете на борбата, отпуснали са юздите на естеството и хората отхвърлят обуздаващия ги Божий закон. Язвите слизат, неразмесени с милост Божия и без ограничащото влияние на Светия Дух, Който ще бъде оттеглен от земята.

Преследването, започнало още през благодатното време с налагането на неделните закони, ще стане много по-тежко през времето на скръбта, като ще достигне своя максимум в дните, когато бъде издаден указа за смъртното наказание. Но този указ няма да бъде проведен, защото Бог ще освободи народа си посред проявлението на ужасни природни явления и страшни изявления на Неговия гняв.

През времето на шестата и седмата язва се развива битката при Армагедон, имаща за резултат мъчения и проливане на кръв.

Макар че вярващите не ще пострадат от язвите и ще бъдат хранени по чуден начин, пазени и закриляни, те въпреки това ще преминат през ужасно изпитание:

1) Физически трудности, защото преследването ще им наложи да бягат от населените места.

2) Душевна агония, защото са дълбоко загрижени за прощението на техните грехове. Но накрая мир и спокойствие заемат мястото на безпокойството, защото те не могат да си спомнят никакъв неизповядан грях, след като всички грехове са били изоставени и простени през време на периода на благодатта.

Вътре в голямото време на скръб е включен един по-малък период, наречен „времето на Якововата скръб“. (Еремия 30:7). Той се простира от времето на издаване указа за налагане смъртното наказание - и това е след като язвите вече са започнали да се изливат - до освобождението.

Само тези, които са приели освежаването и са били запечатани, са в състояние да преминат благополучно през това бурно време,

като устоят, за да посрещнат с неизразима радост Господ Исус при Неговото второ идване.

Времето на скръбта, през което няма да има нито ходатай, нито прошка за греха, изисква сериозно приготвление в живота и сърцето сега.

Края на благодатното време

„Ето, ида като крадец. Блажен оня, който бди и пази дрехите си..." (Откр. 16:15).

Този пасаж се прилага за неочаквания край на изследователния съд и завършека на периода на благодатта. Специално за този момент споменава пророчеството в Даниил 12:1.

От този момент нататък, съдбата на всеки ще си остане фиксирана, защото указът, издаден на небето, заявява: Откр. 22:11,12.

Исус, нашият велик Първосвещеник, Който все още изпълнява за нас първосвещеническата си служба в небесното светилище, тогава ще е напълно завършил посредническото си ходатайствено свещеническо дело.

„И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и хвърли огъня на земята; и настанаха гръмове и гласове, светкавици и тръс" (Откр. 8:5).

„Аз видях, как Исус, Който служеше пред ковчега, съдържащ десетте заповеди, хвърли кадилницата. Той вдигна ръце и извика с висок глас: *Свърши се.*" (ОП 279).

„Когато делото на изследването (изследователният съд) бъде привършено, когато случаите на ония, които още от начало са се изповядвали за Христови последователи, са изпитани и определени, чак тогава и не по-рано, ще се свърши делото на изпита и вратата на благодатта ще се затвори. С това кратко изречение: „Готовите влязоха с Него на сватбата и вратата се затвори", ние биваме приведени през последната Христова служба, до завършването на великото изкупително дело." (ОП 424).

„Тихо, незабелязано, като крадец през нощ ще дойде фаталният час, в който ще бъде решена участта на всеки един човек и предлаганата на грешниците благодат ще бъде завинаги оттеглена." (491).

„Един ангел, който се връща от земята съобщава, че неговото дело е привършено. Последното изпитание е дошло над света и всички, които са се оказали верни към Божествените изпитания, са получили „печата на живия Бог." Тогава Исус преустановява своята посредническа служба в небесното светилище. Той вдига ръце и казва с висок глас: *Свърши се.* И цялото множество ангели снемат короните си на земята, когато той прави тържественото заявление: „Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният нека върши и за напред правда, и светият нека бъде и за напред свет." (Откр. 22:11). Всеки случай е разрешен за живот или за смърт." (613).

„Ние трябва да занесем третата ангелска вест на света, като предупреждаваме хората срещу поклонението на звяра и неговия образ, като ги

отправляме да заемат място в редиците на онези, които „пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова“. Бог не ни е разкрил точно времето когато тази вест ще завърши или кога точно ще приключи благодатното време. Разкритите неща са за нас и нашите чада. Но нека не се опитваме да узнаем онова, което е било скрито в съветите на Всемогъщия. Наш дълг е да бдим, да работим и да чакаме, да се трудим всеки момент за спасяването душите на хората, които са близо до загиване.“ (РХ, 09.10.1894).

„Когато и да дойде, за безбожните денят Господен ще дойде неочаквано. Когато животът си върви по неизменния си път, когато хората са погълнати от удоволствия, работа, търговия и парични сделки, когато религиозни водители величаят религиозния прогрес и просвета и народът се залъгва във фалшива сигурност, тогава, както среднощен крадец се вмъква в незащитена къща, така внезапна гибел ще връхлети безбожните и безгрижните, „и няма да убягнат“. (ВБ 38).

„Когато Божието присъствие беше окончателно оттеглено от юдейския народ, това не знаеха нито свещеници, нито народ. Макар че се намираха под властта на Сатана и бяха разяждани от най-страшните и отвратителни страсти, те все още се считаха за избраници Божии. Службата в храма продължаваше, жертви се принасяха на неговите осквернени олтари и всекидневно се придаваше божественото благословение върху един народ, който се беше провинил в проливане кръвта на скъпия Божий Син и се опитваше да погуби Неговите слуги и апостоли. Тъй и земните жители не ще знаят кога е изговорено неотменимото решение в светилището и участието на света е определена завинаги. Народът, от когото Божият Дух е окончателно оттеглен, ще продължава да спазва формите на религията. И сатанинската ревност, с която князът на злото ще ги въодушевява за извършване на лукавите му атаки, ще бъде уподобена на ревност за Бога.“ (615).

„Ние се намираме пред прага на кризата на вековете. Ангелът на благодатта няма още дълго да закриля непокаяните.“ (П 279).

„Кризата постепенно се промъква към нас. Слънцето на небето си грее, изминава своя обичаен път и небесата все още разказват славата Божия. Хората все още ядат и пият, садят и градят, женят се и се омъжват. Търговците все още купуват и продават. Хората се блъскат един други, борейки се за най-високото място. Любителите на удоволствията все още се тълпят в театрите, конните надбягвания, рулетките за залагания. Преобладава най-голямо възбуждение и все пак приближава часът когато благодатното време ще свърши и всеки случай ще бъде напълно решен за вечността. Сатана вижда, че времето му е кратко. Той е пуснал в действие всичките си средства, за да могат хората да бъдат измамани, излъгани, заети и заангажирани до деня, когато благодатното време ще свърши и вратата на благодатта завинаги ще се затвори.“ (ХЗ 51).

„Престъплението почти е достигнало своя предел. Смущение изпълва света и скоро над човешките същества ще дойде голям ужас.

Краят е съвсем близо." (8 С 23).

Четири ангели отпушат ветровете

„Аз видях, че четирите ангели щяха да задържат ветровете, докато Исусовото дело в светилището бъде завършено и тогава ще се излеят седемте язви." (ОП 36).

„Йоан вижда природните елементи - земетресения, бури и политически борби - че биват задържани от четири ангели. Тези ветрове са под контрол, докато Бог заповяда да бъдат пуснати. Това се прави за спасението на Божията църква. Божиите ангели изпълняват Неговите заповеди, задържат ветровете земни, за да не духат те по земята, нито по морето, нито по което и да било дърво, докато Божиите раби бъдат запечатани по челата." (СВП 444).

„Гласът на този най-висш ангел е, който има власт да заповяда на четирите ангели да задържат четирите ветрове, докато делото (запечатването) бъде завършено и докато той им даде заповед да ги отпуснат." (СВП 445).

„Той ще обуздава силите на мрака, докато предупреждението бъде дадено на целия свят и всички, които му обърнат внимание, се приготвят за последната битка." (2 ССВ 153).

„Но докато Исус стои в небесното светилище като посредник на хората, и водители, и народ ще чувстват въздържащото влияние на Светия Дух. Той все още, до известна степен, има власт над законите в страната. Ако не бяха тези закони, състоянието на света би било по-лошо, отколкото е сега. Докато много от нашите управници са активни оръдия на Сатана, Бог също има свои инструменти между водачите на нацията." (ВБ 610).

„Докато народ въстава срещу народ и царство против царство, то все пак не всички участват в тези неща. Четирите ветрове биват задържани докато Божиите служители бъдат запечатани по челата. Тогава земните сили ще се отправят към последната велика битка." (2 ССВ 369).

„Когато Исус излезе от Светая Светих, аз чух звъненето на звънчетата по неговата дреха. И когато Той напусна, тъмен облак покрит жителите на земята. Тогава нямаше ходатай между виновния човек и оскърбения Бог. Докато Исус стоеше между Бога и виновния човек, върху хората се намираше една обуздаваща сила. Но когато Той напусна мястото между човека и Отца, тази сила бе премахната и Сатана напълно завладя непокаяните." (ОП 280).

„Апостол Йоан чу във видение силен глас от небето, който викаше: „Затова, веселете се, небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време." (Откр.12:12). Ужасни са сцените, които предизвикват този възклик на небесния глас. Сатана се е разгневил и гневът му расте колкото по-малко време му остава и неговото

дело на измама и разрушение достига кулминационната си точка през времето на скръбта." (ВБ 623).

Описание на времето на скръбта

Даниил 12:1: „И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват, - всеки, който се намери записан в книгата."

„Когато Той напуска светилището, тъмнина покрива жителите на земята. През онова страшно време праведните трябва да живеят без посредник пред Светия Бог. Мощта, която дотогава е задържала безбожните, е отстранена и Сатана владее напълно непокаяните. Божието дълготърпение е свършило. Светът е отхвърлил Неговата благодат, презрял е любовта Му и е потъпкал закона Му. Безбожните са преминали границите на благодатното време. Божият Дух, на Когото те упорито са се съпротивлявали, най-последно е оттеглен от тях. Незакрили повече от Божията благодат, те нямат вече никаква закрила пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на земята в една голяма последна скръб. Когато Божиите ангели престанат да обуздават вихрите на човешките страсти, всички размирни сили ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въввлечен в една гибел, по-страшна от онази над древния Ерусалим." (ВБ 615).

„Тогава Божият народ ще изпадне в ония дни на скръб и печал, които са описани от пророка като Якововия страх: „Тъй казва Господ: Глас на смут и ужас чуваме ние, а не на мир... Защо лицата на всички са бледни? О, горко! Велик е оня ден и няма подобен нему; това е усилено време за Якова, но ще се избави от него." (Еремия 30:5-7.)" (516).

„Близо е времето, когато по света ще има такава скръб, каквато никакъв човешки балсам не може да изцели." (Ц 277).

„Когато Христос преустанови посредническата си служба в светилището, ще бъде излят големият гняв, с който бяха заплашени ония, които се покланят на звяра и на образа му и приемат неговия белег (Откр. 14:9,10)." (627).

„Скоро над нас ще настане едно време на скръб, каквото никога не е било по-рано, и ние ще се нуждаем от опитност, която сега не притежаваме и за постигането ѝ мнозина нехаят." (622).

„Светът е обладан от духа на войната. Пророчеството от единадесетата глава на Данаила почти е достигнало пълното си изпълнение. Скоро ще настанат ония сцени на скръб, които бяха описани от пророците." (9СВ 14).

„Както приближаването на римските армии бе знак за учениците за предстоящото разрушение на Ерусалим, така и това отстъпничество (неделното законодателство, тройния съюз и отхвърлянето на принципите на американската конституция) може да бъде знак за нас, че

границите на Божието дълготърпение са достигнати, че мярката на нечестието е изпълнена и че ангелът на благодатта се готви да отлети, за да не се завърне вече никога." (2ССВ 451).

Времето на Якововата скръб

„Аз видях, че четирите ангели държаха четирите ветрове, докато Исус завърши делото си в светилището и тогава ще дойдат седемте последни язви. Тези язви ще опълчат безбожните против праведните, защото ще мислят, че ние сме станали причина да се изсипят Божиите съдби над тях, и че ако биха успели да ни унищожат, язвите ще престанат. Излезе един указ, да се избият светиите, които по тази причина ден и нощ викаха за избавление. Това беше времето на Якововия страх. Всички светии викаха в душевен страх и бяха спасени чрез Божи глас." (ОП 36).

От този Боговдъхновен параграф можем да извлечем следните две заключения:

1. Времето на Якововата скръб обхваща периода, който се простира от провъзгласяването на указа за смъртното наказание до освобождението на Божиите чада - време, в което те викат в агония за Божественото избавление.

2. Началото на периода е след като язвите започват да падат. Ние знаем това, защото указът за смъртното наказание ще бъде обявен след като някои от язвите са вече паднали. Именно страдащата, което „язвите“ докарват (и забележете - думата е в множествено число), довеждат до издаването на указа.

Физическа и душевна агония

„Опитността на Якова през онази нощ на борба и агония представя изпитанието, през което трябва да премине Божия народ тъкмо преди Второто идване на Христос." (П 201).

1. Яков претърпя една агония поради *физическите, материалните условия*, в които бе попаднал - брат му идеше срещу него с 400 въоръжени мъже, явно с намерение за отмъщение. Също така и светиите ще преживеят една *агония, поради физическо преследване и указа за смъртното наказание*.

2. Освен това, Яков преживя и *силна душевна агония* в борбата си с Бога в молитва, защото не бе сигурен, че греховете му са простени. Светиите ще преживеят *подобна агония*. Но също както якововата нощ завърши с благословение и Божият мир завладя патриарха, така и Господ ще изпълни чадата си с мир, упование и надежда в нощта на тяхното най-голямо изпитание поради същата причина - и техните грехове предварително са били изповядани и простени.

Физическата агония: преследването

„Тъй като съботата е станала особен предмет на борби в цялото християнство, и държава, и църква са се съединили, за да наложат принудително почитането на неделния ден. Упоритото отричане на едно малцинство да изпълнява официалните изисквания ще го направи предмет на всеобщо проклятие. Ще се изтъква, че малцината, които се противопоставят на едно нареждане на църквата и на законите, не трябва да бъдат повече търпени. Че по-добре щяло да бъде да се направело те да страдат, отколкото цели нации да бъдат тласнати в анархия и беззакония... Този довод ще бъде взет за решаващ и впоследствие, против всички, които освещават съботата според четвъртата заповед, ще бъде издаден един указ, според който те ще бъдат представени като заслужаващи най-жестокото наказание и ще се даде на народа свобода да ги погубва след известно време. Католицизмът в Стария и отпадналият протестантизъм в Новия Свят ще постъпват по един и същи начин с такива, които спазват всички Божии предписания." (ВБ 615).

„Когато определеното в указа време наближи, народът се заклева да изкорени омразната секта и решава в една нощ да нанесе удара, който ще накара да замлъкне завинаги изобличителният глас на отличаващите се от техните мнения."

„Божии чада - някои в тъмнични килии, други в осамотени кътчета по горите и планините, все още викат към Бога за Божествена закрила, докато навсякъде въоръжени хора, тласкани от тъпци зли ангели, вършат приготовления за делото на смъртта. Сега, в часа на най-голямата опасност, Израилевият Бог ще се застъпи за избавлението на Своите избрани." (ВБ 635).

„Протестантският свят днес вижда в малката група, която пази съботата, един Мардохей при вратата. Неговият характер и поведение, изразяващи почитание към Божия закон, са постоянен укор за тези, които отхвърлят страха от Господа и тъпчат с нозе Неговата събота. Този неприятен натрапник трябва по някакъв начин да бъде премахнат от пътя." (2 ССВ 150).

Мардохей - както е разказано в книгата Еستير - бе човек с добри намерения, който спечели благоволенieto на царя като разкри един заговор срещу неговия живот. Аман, големият неприятел на Мардохей и на юдейския народ, бе издигнал бесилка за езекутирането на Мардохей. Но тъкмо когато плановете му щяха да се осъществят, се случи точно обратното. Бесилката, приготвена за Мардохей, бе употребена тъкмо за този, който я беше направил. Указът за избиването на юдеите бе обезсилен и обърнат срещу неприятелите им. Същото ще стане и в края на земните дни. Неприятелите на истината ще се опитат да унищожат тези, които пазят Божиите заповеди, но Бог ще се намеси и ще избави народа си, неприятелите ще бъдат унищожени със собствените си оръжия.

„Тъй като издаденият от различни християнски владетели закон против пазителите на Божиите заповеди ще отнеме закрилата на властта от тях и ще ги предостави на ония, които жадуват тяхната гибел, Божият народ ще бяга от градовете и селата, ще се събира на групи и ще живее в най-пустите и усамотени места. Мнозина ще намират прибежище между планинските скали. Подобно на християните от Пиемонтските долини, те ще направят високите места на земята свое светилище и ще благодарят на Бога за „закрилата на скалите". (Исаия 33:16.) Но много от всички народи и градове, низши и висши, богати и бедни, черни и бели, ще бъдат хвърлени в крайно несправедливо и жестоко пленничество. Възлюбените Божии ще трябва да преживеят усилни дни: вързани с вериги, затворени в тъмнични килии, осъдени на смърт, някои оставени да умрат от глад в мрачни и отвратителни затвори. Никое човешко ухо не ще се намери да чуе риданията им, никоя човешка ръка не ще е готова да се протегне за помощ." (ВБ 626).

В текста от тази глава под заглавие „Божествена закрила", само след няколко страници, ние ще видим чудния изход от това положение чрез Божията закрила и грижа за Неговите деца, чрез Христовото общение с тях и службата на самите ангели за тях.

„Скоро видях, как светиите страдаха от голяма душевна агония. Те изглеждаха обкръжени от нечестивите жители на земята. Като че всичко беше против тях. Някои започнаха да се страхуват, че може би Бог най-после ги беше оставил и че те ще трябва да загинат от ръцете на безбожниците. Но ако очите им можеха да се отворят, те щяха да видят Божиите ангели, които ги заобикаляха." (ОП 283).

„Хората бяха свободни след известно време да ги убиват... Сатана искаше да има привилегията да унищожи светиите на Всевишния, но Исус заповяда на ангелите Си да бдят над тях... Скоро аз видях светиите да преживяват голяма душевна агония. Те изглеждаха обкръжени от нечестивите жители на земята... Но светиите не им обръщаха внимание. Подобно на Якова, те се бореха с Бога." (ОП 283,284).

„Божият народ тогава ще бъде хвърлен в онези сцени на страдание и бедствия, които пророците бяха описали като време на Якововата скръб. Виковете на преследваните верни възлизат на небето. И както Авеловата кръв викаше от земята, така и гласовете им, викащи от мъченически гробове, от морските дълбини, от планинските пещери, от манастирските изби ще се чуят на небето: „Докога, о, Господи, Свети и Истинни, не ще отсъдиш и отмъстиш за нашата кръв на онези, които обитават по земята?" (2 ССВ 251).

„Аз видях, как се вземаха мерки против групата, която имаше светлината и Божията сила. Тъмнина ги обкръжаваше, но те стояха твърди, признати от Бога и уповаващи на Него. Видях, че те се намираха в трудност. Тогава чух как те призоваваха сериозно Бога. Ден и нощ те не преставаха да викат към Бога: „Да бъде волята Ти, о, Господи. Ако

чрез това ще се прослави името Ти, открий път за избавление на народа Си. Освободи ни от езичниците, които ни обкръжават. Те преследват живота ни, но Твоята ръка може да ни спаси." Това е всичко, което мога да си спомня от техните думи. Изглежда, че всички дълбоко съзнаваха недостойнството си и се подчиняваха напълно на Божията воля. Но, подобно на Якова, всяка душа без изключение се стремеше към Бога за освобождение." (272).

„Това бе време на най-ужасен страх за светиите. Ден и нощ те викаха към Бога за избавление. По всичко изглеждаше, че за тях няма спасение. Безбожните вече започнаха да триумфират и казваха: „Защо вашият Бог не ви освободи от нашите ръце? Защо не се възнесете и си спасите живота?" Но светиите не им обръщаха внимание." (283).

Душевна агония

„Макар Божиите чада да бъдат заобиколени от врагове, искащи тяхната гибел, все пак, страхът, който ще изпитват, не е страх от преследвания заради истината, но те се страхуват да не би да не са се разкаjali за всеки грях и поради някоя грешка от тяхна страна да не могат да видят изпълнението на Христовото обещание...

Вярата им не се поклаща поради това, че молитвите им в момента не са послушани. Макар да търпят най-ужасен страх, ужас и бедствия, те не престават да се молят. Те се хващат за Божията сила, както Яков се беше хванал за ангела и езикът на душата им е: „Не ще те оставя, докато не ме благословиш." (ОП 619,620).

„Докато Сатана обвинява Божиите чада поради греховете им, Господ му позволява да ги изкушава до крайност. Тяхното упование в Бога, тяхната вяра и решителност ще бъдат тежко изпитани. Когато гледат на миналото, надеждите им потъват: понеже в целия си живот те могат да открият само малко добро. Те напълно съзнават слабостта си и недостойнството си. Сатана се стареа да ги ужаси с мисълта, че техните случаи са безнадеждни, че петното от осквернението им никога не може да бъде измито. Той се надява тъй да унищожи вярата им, че те да отстъпят на неговите изкушения и да се откажат от верноподаничеството си на Бога." (618).

„Ако Яков предварително не бе се разкаjal за греха си, че чрез измама бе придобил първородството си, Бог не би послушал неговата молитва и не би запазил милостиво живота му. Така и Божиите чада биха били надвити, ако през времето на скръбта, когато са изтерзани от страх и ужас, пред тях изпъкнаха още неизповядани грехове. Отчаяние би задушило вярата им и те не биха имали доверие да се борят с Бота за избавление. Но докато съзнават дълбоко недостойнството си, те нямат вече за разкриване никакъв скрит грях. Техните грехове са били вече преди това изнесени в съда и са били заличени и те не си спомнят вече за тях.

Сатана кара много хора да вярват, че Бог не обръща внимание на

тяхната невярност в дребните неща. Обаче с начина на постъпването си с Якова, Господ показва, че Той по никой начин не ще одобрява или търпи лошото. Всички, които се стараят да извиняват греховете си или да ги прикриват, и ги оставят да стоят в небесните книги неизповядани и непростени, ще бъдат победени от Сатана." (ВБ 620).

Защо ще бъде позволена скръбта

„Тези, които сега упражняват само малко вяра, са в най-голяма опасност да попаднат във властта на сатанинските измами и на насилието над съвестта. И дори да устоят на изпитанието, те ще затънат през времето на скръбта в по-големи бедствия и по-дълбоки страдания, понеже никога не са били приучени да уповават на Бога. Те ще трябва да се запознаят с ученията на вярата, които те са пренебрегнали, под един страшен гнет на обезкуражаване." (622).

„Атаките на Сатана са люти и решителни, измамите му са страшни, обаче окоето на Господа бди над чадата Му и ушите Му слушат техните викове. Тяхната скръб е голяма, пламъците на огнената пещ изглежда че ще ги погълнат, обаче Бог ще ги прекара през огън, както се пречиства златото. Божията любов към Неговите чада през времето на скръбта и на техните най-тежки изпитания, е също тъй силна и нежна, както и в дните на тяхното благополучие. Обаче те имат нужда да бъдат прекарани през огнената пещ. Земното в тях трябва да бъде унищожено, за да може те да отразяват в пълнота Христовия образ." (ВБ 620,621).

„Божиите чада трябва да пият чашата и да бъдат кръстени с кръщение. Тъкмо тъй мъчителното за тях забавяне е най-добрият отговор на техните молитви. Като се стараят да очакват с упование действията на Господа, те биват заставени да упражняват вяра, надежда и търпение, които в религиозния им живот са били упражнявани много малко." (630).

Божият народ преминава през времето на скръбта

„Никой, освен 144-те хиляди, не може да научи тази песен, понеже това е песента на тяхната опитност - опитност, която не е преживяна от никой друг... Те, понеже са изкупени измежду живите на земята, биват, считани като „начатьци на Бога и Агнето"... Те са преминали през времето на скръбта - време, каквото никога не е било по земята, откакто живеят човечи. Те са издържали агонията във времето на Якововата скръб." (649).

Мнозина ще починат преди това

„Мнозина ще бъдат положени да заспят преди ужасната буря на времето на скръбта да връхлети над света. Това е още едно основание за това, защо след всяка наша молитва трябва да казваме: „Не моята, но Твоята воля да бъде." (Лука 22:42)" (ХЗ 375).

Никакви материални приготовления не бива да бъдат правени

„Господ няколко пъти ми е показвал, че е в противоречие с Библията да вземаме мерки относно нашите материални нужди през времето на скръбта. Аз видях, че ако светиите отделят настрана хранителни припаси, у дома си или на нивите за през времето на скръбта, когато меч, глад и епидемии ще настанат по земята, те ще им бъдат отнети от насилнически ръце и чужденци ще пожънат нивите им.“ (ОП 56).

„Показано ми бе, че Божията воля е - светиите да се освободят от всичко и да направят с Бога завет с жертви, преди да дойде времето на скръбта. Когато те са положили имотите си на олтара и сериозно молят Господа да им изяви техните длъжности, Той ще им покаже кога трябва да ги продават. Тогава през времето на скръбта те ще бъдат свободни и не ще имат нищо, което да ги възпира.“ (57).

„Видях също, че Бог не очаква от всичките си чада да продадат едновременно имотите си, но ако те искат да бъдат осветлени по това, Той би им показал кога и колко трябва да продадат.“ (57).

Божествената защита

„Той ще обитава на високо; крепостите на канарите ще бъдат мястото на защитата му; хлябът му ще му се даде, водата му няма да липсва.“ (Исая 33:16).

„Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелен мор. С перата Си ще те покрива; и под крилата Му ще прибегнеш; Неговата вървост е щит и закрила. Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем, от мор... от погубел... Хиляда души ще падат от страната ти, и десет хиляди до десницата ти, но до тебе няма да се приближи. Само с очите си ще гледаш и ще видиш възмездието на нечестивите понеже ти си казал: Господ е прибежище мое, и си направил Всевишния обиталището си, затова няма да те сполети никакво зло...“ (Пс. 91:3-10).

„Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти, затова няма да се уплашим... развълнуваха се народите, разклатиха се царствата; издаде Той гласа си; земята се разтопи. Господ на Силите е с нас; прибежище е нам Якововият Бог. Дойдете та вижте делата на Господа...“ (Пс. 46:1-3,6-8).

„Но на послушните е дадено обещанието: Исая 33:16. Чрез това обещание Божиите чада ще живеят. Когато земята бъде опустошавана от мор, те ще бъдат нахранени, „... в дни на глад ще бъдат сити.“ (Пс. 37:19). Пророк Авакум погледна към онова бедствено време и неговите думи изразяват вярата на църквата: „Защото, ако и да не цъфти смоковницата, нито да има плод по лозите, трудът на маслината да се осуети, и нивите да не дадат храна, стадото да се отсече от оградата, и да няма

говедата в оборите, пак аз ще се веселя в Господа, ще се радвам в Бога на спасението си." (Авакум 3:17,18). (ЖИ 122).

„Божият народ не ще бъде освободен от страдания. Но докато бъде преследван и угнетяван, докато понася лишения и страда от липса на храна, той все пак не ще погине. Бог, който се погрижи за Илия, не ще отmine нито едно от своите доброволно самопожертвали се чада. Оня, Който брой космите по главите им, ще се погрижи за тях и през време на скъпотията те ще имат достатъчно." (ВБ 626).

„Аз видях светиите да напускат градовете и селата и да се събират на групи. Те се заселваха в най-усамотените места. Ангели ги снабдяваха с храна и вода, докато безбожните търпяха глад и жажда. Тогава видях ръководещите мъже на земята да се съвещават, докато Сатана и ангелите му бяха много заети около тях. Видях едно писание, преписи от което бяха разпратени по всички части на земята, което позволяваше на народа да убива светиите, ако не се откажат от особената си вяра, не изоставят съботата и не пазят вместо нея първия ден от седмицата. Но през това време на изпитание светиите бяха спокойни и твърди, те уповаваха на Бога и се осланяха на Неговото обещание, че за тях щеше да бъде проправен път за избавление. На някои места безбожните се нахвърлиха върху светиите да ги погубват, още преди да бе влязъл в сила законът за гонението. Но ангели в образ на войници се бореа за тях." (ОП 282).

„Те (Божиите чада) изглеждаха обкръжени от безбожните жители на земята. Като че всичко беше против тях... Но ако очите им можеха да бъдат отворени, те биха видели Божиите ангели, които ги заобикаляха. Тогава дойде една тълпа разгневени безбожници и след тях една група зли ангели, които подстрекаваха безбожниците да погубват светиите. Но преди да можеха да се приближат до Божия народ, безбожниците трябваше най-напред да минат през множеството свети, мощни ангели. А това беше невъзможно. Божиите ангели заставиха безбожната тълпа и злите ангели, които напиреха, да отстъпят назад.

Това беше едно време на най-ужасен страх за светиите. Ден и нощ те викаха към Бога за освобождение. По всичко изглеждаше, че за тях няма избавление. Нечестивите вече започваха да триумфират и казваха: „Защо вашият Бог не ви освободи от нашите ръце? Защо не се възнесете и не си спасите живота?" Но светиите не им обръщаха внимание... Ангелите копнееха да ги освободят, но те трябваше да почакаат още малко... Почти беше дошло времето Бог да открие мощната си сила и да избави славно Своите свети." (ОП 283,284).

„Видях, че през времето на скръбта Бог ще запази народа Си по чуден начин. Както Исус в Гетсиманската градина изливаше душата си, така и те сериозно ще викат и ще агонизират ден и нощ за избавление. Ще излезе указ, който ще заповядва те да осквернят съботата от четвъртата заповед и да почитат първия ден, или да изгубят живота си. Но те няма да се подчинят да погизат под нозе съботата на

Господа и да почитат едно папско нареждане. Множествата на Сатана и нечестивите човеци ще ги наобиколят и ще им се подиграват, защото ще изглежда, че няма да има път за освобождение за тях. Но посред техния пир и веселие, започват да се чуват гръм след гръм, като най-мощни гръмотевици. Небето се отдръпва и бива осветено единствено от пламтяща светлина и страшна небесна слава, когато Бог проговаря от Святото Си обиталище." (1 ССВ 131).

„Посред времето на скръбта - скръб, каквато не е имало откак народ съществува по земята - Божиите избрани ще устоят непоклатими. Сатана и злите му множества не ще могат да унищожат и най-слабия светия. Ангели, които превъзхождат по сила, ще ги закрилят и заради тях Йехова ще се изяви като „Бог на боговете“, Който е в състояние да избавя и от най-опасното положение онези, които Му се доверяват." (П 513).

„Докато безбожните умират от глад и чума, ангели ще закрилят праведните и ще задоволяват нуждите им. За оня, „който ходи в правда“, се отнася обещанието: „Хляб ще му се даде, водата му няма да липсва.“ „Сиромаси и нуждаещи се ще търсят вода и няма. Езикът им пресъхва от жажда. Аз, Господ ще ги чуя, Аз, Израилевият Бог няма да ги оставя.“ (Исая 33:15,16, 41:17)." (ВБ 529).

„Най-тъмният час от борбата на църквата със силите на злото е часът тъкмо преди деня на крайното освобождение. Но никой, който се доверява на Бога, не трябва да се страхува. Защото „когато устремлението на насилниците нападне като буря върху стена“, Бог ще бъде за своята църква „прибежище от бурята.“ (Исая 25:4)." (П 725).

„През времето на скръбта, тъкмо преди идването на Христос, праведните ще бъдат запазени чрез службата на небесните ангели. Но за престъпниците на Божия закон няма да има сигурност. Ангелите не могат да закрилят онези, които не зачитат една от Божествените заповеди." (П 256).

„Аз видях, че Бог разпростира над Своя народ едно покривало, което да го закриля по времето на скръбта. И всяка душа, която се определя за истината и е с искрено сърце, ще бъде покрита с покривалото на Всемогъщия." (ОП 43).

„Светът вижда тъкмо човечите, които той е подигравал и осмивал и които е искал да погуби, да минават невредими през болести, бури и земетресения. Оня, Който за престъпващите закона Му е пояждащ огън, е сигурна закрила за народа Си." (ВБ 654).

„Подобно на пленените затворници, те ще се страхуват от смърт, от глад или насилие. Обаче Светият, Който раздели Червеното море пред Израила, ще открие Своята мощна сила и ще премахне пленничеството им." (ВБ 654).

„Ужасни изпитания очакват Божия народ. Духът на воюваме възбужда народите от единия край на земята до другия. Но по времето на скръбта, което иде - време, каквото не е било откак народ съществува по земята - избраният Божий народ ще устои непоклатим. Сатана и

злите му множества не могат да го унищожат, защото ангели, които превъзхождат по сила, ще го защитават." (9 СВ 285).

10

Язвите - седемте язви

Синтеза

Общо разглеждане на язвите:

описание

време

продължителност

обсег

закрила на запечатаните

глад за Божието Слово

Шестата и седмата язви:

Армагедон

Отчаянието на нечестивите

Синтеза

Изливането на седемте последни язви обхваща същия период от време, както и времето на скръбта. След като благодатното време завърши и храмът се изпълни с дим, нашият Първосвещеник Исус Христос напуска храма и спира ходатайствената си служба. Върху безбожните жители на земята ще се излеят тогава най-ужасните Божии съдби.

Докато праведните, приели печата на живия Бог, биват закриляни по чуден начин от всякакви физически повреди, нечестивите ще претърпят пламъците на Божия гняв. Понеже Бог оттегля закрилата Си от земята (с изключение на закрилата Му над Неговите чада), то големият неприятел е оставен с развързани ръце да демонстрира естеството на своето управление и отхвърлящите Божествената благодат биват наказани без милост.

Описанието на язвите може да се прочете в Откр. 16 гл. Ето едно резюме на тяхното естество:

Първо: неприятно и болезнено възпаление върху онези, които притежават белега на звяра.

Второ: морето става като кръв и всяко живо същество в морето умира.

Трето: реките и водните извори стават кръв, защото нечестивите а проливали кръвта на светиите.

Четвърто: Слънцето жестоко пърли човечите.

Пето: тази язва се излива върху трона на звяра (Рим) и неговото царство се изпълва с тъмнина. Нечестивите хапят езиците си от болка.

Шесто: шестата язва се излива над Ефрат; водата ѝ пресъхва и започва Армагедонската битка.

Седмо: тази язва се излива във въздуха и стават цяла поредица видими, зрителни събития, които парализират нечестивите и довеждат до крайното освобождение на Божиите чада. Тогава идва величественото явление на Христос и придружаващите го събития.

Целта на тази глава не е да направи пълно и аналитично проучване на всички язви, но по-скоро да разгледа някои аспекти на шестата и седмата язви, които имат отношение към главната тема на тази книга.

Общо разглеждане на язвите

Описание

Прочети Откр.16.

„Шум ще дойде от четирите краища на земята; защото Господ има съд с народите. Той ще се съди с всяка плът; Той ще предаде тези, които са нечестиви, на меч.“ (Еремия 25:31).

„Ап. Йоан, във видение, чу силен глас на небето, който възкликна: Затова, веселете се, небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земьо и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. (Откр. 12:12). Ужасни са сцените, които предизвикват този възглас. Гневът на Сатана се увеличава, колкото по-кратко време му остава, и неговото дело на измама и разрушение достига кулминационната си точка през времето на скръбта.“ (ВБ 623).

Язвите, изсипали се над Египет, когато Бог искаше да освободи Израила, бяха подобни по характер на ония по-ужасни и по-обширни съдби, които ще постигнат света преди окончателното освобождение на Божия народ. Писателят на откровението, описвайки тези страшни бичове, казва: „И по човечите, които имаха белега на звяра и се покланяха на образа му, се появиха лоши и люти струпии.“ Морето „стана на кръв, като кръвта на убит човек. И всяка жива душа в морето измря.“ И „реките и водните извори... станаха кръв.“ Колкото и страшни да са тези съдби, все пак Божията правда е възстановена и ангелът обяснява: „Праведен Си, о, Господи... задето тъй си отсъдил, защото те проляха кръв на светии и пророци и Ти им даде кръв да пият. Те заслужават това.“ (627).

Времето

Падането на язвите става през времето когато храмът е затворен и изпълнен с дим. - Откр. 15:8. С други думи, те идват след края на благодатното време и през времето на скръбта.

„Невъзможно е язвите да бъдат излети, докато Исус действа в

светилището. Но когато Неговото дело там бъде приключено и длъжността Му на посредник бъде прекратена, няма вече нищо, което да задържа Божия гняв и той избухва с всичката си сила над незакриляната глава на грешника, който е отхвърлил спасението и е намразил предупреждението." (ОП 280).

Обсег

„Язвите не са всеобщи, иначе всички земни жители биха били напълно унищожени. Но те все пак ще бъдат най-страшните бедствия, познати когато и да е на смъртни хора. Всички язви, които са сполетявали хората преди привършването на благодатното време, са бивали размесени с милост. Умоляващата Христова кръв е запазила грешника от пълната мярка на достойното за вината му наказание. Обаче при последния съд Божият гняв ще се излее чист, без милост." (ВБ 629).

Продължителност

Продължителността ще бъде кратка. Ако думата „ден“, спомената в Откр. 18:8, е пророческо време („язвите ѝ ще дойдат в един ден“) и ако приложим пророческата мярка „ден за година“ (Езекиил 4:6), може да се извади заключението, че язвите ще траят една година. Духът на пророчеството не дава указание за продължителността на периода. Адвентен библиейски коментар обяснява, че оригиналният език иска да изрази само „една внезапност и неочакваност, а не продължителността.“

Закрила на запечатаните

Божии чада ще бъдат закриляни от язвите по чуден начин. Пс.91. „Докато нечестивите умират от глад и чума, ангели ще закрилят праведните и ще задоволяват нуждите им. За оня, който „ходи в правда“, е дадено обещанието: „Хляб ще му се даде и водата му ще бъде сигурна.“ „Когато сиромаси и нуждаещи се потърсят вода и няма, и езикът им пресъхва от жажда, Аз, Господ, ще ги чуя, Аз, Бог Израилев, няма да ги оставя.“ (Исаия 33:15,16, 41:17)." (ВБ 629).

Глад за Божието Слово

„В оня ден мнозина ще пожелаят закрилата на Божествената благодат, която са презирали. „Ето, идат дни, казва Господ Йеова, когато ще изпратя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане думите Господни, Те ще се скитат от море до море да търсят словото Господно, и ще обикалят от север до изток, но няма да го намерят.“ (Амос 8:11,12)." (ВБ 629).

„Други прибягваха при Божия народ, да се поучат, как да избегнат Неговите съдби. Но светиите нямаха нищо за тях. Последната сълза за

грешника бе пролята, последната агонизираща молитва-изговорена, последното бреме - понесено, последното предупреждение-дадено." (ОП 281).

Шестата и седмата язви: Армагедон

Армагедон започва при шестата язва и завършва в седмата. Тъй като той е пророчество, което не е изпълнено още, някои от неговите елементи - особено тълкуването на политическите му аспекти - са несигурни. Затова не е чудно, че за тях са приложени няколко хипотези.

Целта на настоящата книга не е да навлиза в тях или да се произнася относно това как ще пресъхне Ефрат, приготвянето на царете от изток на слънцето и политическите аспекти на големия конфликт.

Въпреки това, ние сме най-живо заинтересовани от важните черти на пророчеството. За тях различия не съществуват, защото сигурността на тяхното тълкуване се основава на Божието Слово и се поддържа от Духа на пророчеството.

Думата „Армагедон“ се употребява само веднъж в цялата Библия. (Откр. 16:16). Вероятно тя не съответства на определено познато географско място. Тя би могла да се вземе за символ, използван от Библията, за да означава не едно определено място в света, но една всесветска битка във великия ден на Господа. Това е не особено ясен въпрос.

Апостолът казва: Откр. 16:13,14.

Анализът на този текст и сравнението му с други пасажии и текстове от Духа на пророчеството водят до следното заключение относно Армагедон:

1. Това е битка между истината и заблудата.
2. Това е конфликт между Христос и Сатана.
3. Падналите ангели ще участват в него.
4. Борбата ще бъде насочена срещу Божиите чада и ще доведе до голямо преследване.
5. Отстъпилите сили (змеят или спиритизмът; звярът или Рим; фалшивият пророк или отстъпилият протестантизъм) ще участват активно в нея. (Виж. Откр. 19:20,21.)
6. Царете земни ще участват в битката и тяхното участие ще причини конфликт от политическо-военен характер.

С други думи Армагедон е последният акт от дългата вековна драма на борбата между доброто и злото, между Христос и Сатана, респективно между техните последователи, ангели или пък човечи, между истината и заблудата.

В тази битка три велики сили ще се поставят под ръководството на княза на тъмнината: змеят (спиритизмът), звярът (папството), фалшивият пророк (отстъпилият протестантизъм). Те ще се обединят от общата цел - борба срещу Бога - провеждайки атаката си срещу Него в лицето на Неговите верни чада. Те ще изискват всички да приемат белега на звяра (Откр. 13:16) и ще преследват верните, разчитайки на

помощта на царете за налагането на техните заповеди. Онези, които отказват да се съобразяват, накрая ще бъдат осъдени на смърт.

Зад завесата, ръководещи цялата тази дейност, ще бъдат „нечистите духове“, които „са бесовски духове“. Те ще убедят различните управления и власти да образуват един съюз и да вземат участие в тази „битка във великия ден на Всемогъщия“. Борбата ще достигне кулминационната си точка непосредствено преди Христос да дойде втори път. Виж предишния стих, Откр. 16:15: „Ето, ида като крадец. Блажени са онези, които са бдели и са опазили (духовните си) дрехи“.

Следователно силите, които ще се борят в конфликта, ще бъдат оформени по следния начин:

1) Тези, които се нареждат против Бога - Сатана, демоните, политико-религиозните преследващи сили, царете земни и нечестивите човеци.

2) Тези, които се присъединяват към Бога - Христос и ангелите Му и праведните по земята, които поддържат истината и изповядват верността си към Създателя и към Неговия свят закон.

Както изглежда в гл.19 ст.11-21 се отнасят до същата голяма битка, в която язедият на белия кон - Царят на царете и Господа на господарите - се съди с нечестивите народи и ги завладява и убива с меча, който излиза от устата му. Звярът и фалшивият пророк биват хвърлени в огненото езеро (ст.20), където в края ще бъде хвърлен и змеят лично, Сатана и неговите ангели. (Откр. 20:10).

Това описва крайния триумф на Христос, истината и Божия народ.

Божията служителка писа:

„Нужно е да изучаваме изливането на седмата язва. Злите сили няма да се предадат без борба. Но Провидението има участие в Армагедонската битка. Когато земята се освети от славата на ангела от Откр.18, религиозните елементи, добри и зли, се събуждат от дрямката си и армиите на живия Бог ще заемат бойното поле.“ (К 983).

„Ужасен конфликт се намира пред нас. Ние сме почти наближили битката във великия ден на Всемогъщия Бог. Това, което е било държано досега под контрол, ще бъде отпуснато. Ангелът на благодатта прибира крилетата си, готвейки се да отлети и да остави света под контрола на Сатана. Силите и властите на земята са в горчив бунт срещу небесния Бог. Те са изпълнени с омраза срещу ония, които Му служат и скоро, много скоро, ще се проведе последната велика битка между доброто и злото. Земята ще стане бойно поле - сцена на последната борба и последната победа. Тук, където толкова дълго Сатана бе водил човеците срещу Бога, бунтът ще бъде напълно потушен.“ (РХ, 13 май 1902).

„Последният голям конфликт между истината и заблудата е само последната битка от дългия спор относно Божия закон.“ (ВБ 582).

Екуменическото движение ще се развие не само в САЩ, но също така и в Рим. Протестантството и католицизмът ще се обединят и когато папството и спиритизмът, заедно с отстъпилия протестантизъм, образуват един съюз, тогава само малката група послушни на

Божиите заповеди ще бъде заклеена като фалшива и различна, загдето не се присъединява към останалите.

„Всички, които нямат духа на истината, ще се обединят под водачеството на сатанинските агенти. Но *те ще бъдат държани под контрол, докато не дойде времето на великата Армагедонска битка.*” (К 967).

„Дълго се е подготвял Сатана за своето последно усилие в измамането на света. Основата на неговото дело бе положена вече чрез даденото на Ева в рая уверение: „Не, няма да умрете”. „В деня, в който вкусите от тях, ще ви се отворят очите и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото.” (Бит. 3:4,5). Постепенно е вършил той своите намерения, но в най-последно време ще постигне целта си. Пророкът казва: „И видях три нечисти духа, подобни на жаби... това са бесовски духове, които вършат знамения. Те отиват при царете на земята и на цялата вселена, за да ги съберат за война в онзи велик ден на Бога Вседържителя.” (ВБ 561).

„Страшни, свръхестествени знамения ще се покажат скоро на небето като знак за силата на вършещи чудеса демони. *Духовете на дяволите ще отиват при царете на земята и на целия свят, за да ги държат здраво в измама и да ги карат да се присъединят към Сатана в неговия последен бунт против управлението на небето.* Чрез тези посредници ще бъдат измамени както владетели, така и поданици. Личности ще обявяват себе си за самия Христос и ще претендират за титлата и почитанието, които принадлежат на Изкупителя на света. *Те ще извършват удивителни дела на изцеление* и ще казват, че имат откровения от небето, които противоречат на свидетелството на Светото Писание.” (ВБ 624).

„Те ще воюват против Агнето, но Агнето ще ги победи, защото е Господ на господарите и Цар на царете; тоже и ония, които са с Него...” (Откр. 17:14).

Освен това, в последните стихове на Откр. 19 е представено пленяването на звяра и фалшивия пророк, които биват хвърлени в огненото езеро, както и смъртта на другите воюващи - неприятели на Господа - които биват убити от меч, излизаш от устата на язедия - сам Исус Христос.

Отчаянието на нечестивите

„Когато Божият глас премахне пленничеството на Неговия народ, ще настане страшно пробуждане за ония, които са загубили всичко в големия конфликт на живота... Сега им е отнето всичко, което ги е правило велики и те стоят разгопени и беззащитни. Те гледат с ужас на разрушението на идолите им, които те предпочитаха пред Твореца си. Те са продали душите си за земни богатства и радости, а не са се стремили да богатееят в Бога. Резултатът е, че животът им се е оказал един неуспех. Удоволствията им са се обърнали в жлъчка, съкровищата им - в изтление. Всичко, което са спечелили през живота си, бива отнето в един миг.” (ВБ 654).

„И ето язвата, с която Господ ще порази всичките народи, които са воювали против Ерусалим: Месата им ще тлеят, докато още стоят на нозете си, очите им ще се разтопят в ямите си, и езикът им ще тлее

в устата им." (Захария 14:12).

„Мнозина от нечестивите се разгневиха много, когато трябваше да претърпят язвите. Това беше страшна сцена. Родители правеха горчиви упреци на децата си и деца на родителите си, братя на сестрите си и сестри на братята си. Навсякъде се чуваха високи жалби: „Ти ме възпираше да приема истината, която би ме запазила в този ужасен час." Хората се обръщаха с горчива омраза към проповедниците си и казваха: „Вие не ни предупредихте. Вие ни казвахте, че целият свят щял да бъде обърнат и викахте: „Мир, мир", за да потискате всеки страх, който се появеше. Вие не сте ни казали нищо за този час. А ония, които ни предупреждаваха за това, вие наричахте фанатици и лоши хора, които шели само да ни тласнат в погибел." Но аз видях, че проповедниците не избегнаха от Божия гняв. Техните страдания бяха десет пъти по-големи от ония на народа им." (ОП 282).

„Хората виждаха, че са измамени. Един обвиняваше друг, че той го бил въвел в погибел. Обаче всички струпваха най-голямото осъждение върху проповедниците. Неверни пастири бяха предсказвали приятни неща, карали бяха слушателите си да отхвърлят Божия закон и да преследват онези, които са искали да го пазят свято. В своето отчаяние сега тези учители изповядваха пред света измамническото си дело. Тълпата се изпълваше с ярост. „Ние сме изгубени" - викаше тя - „и вие сте причината за нашата погибел". И тя се обръщаше против фалшивите пастири. Тъкмо тия, които най-много бяха се възхищавали от тях, щяха да изговорят най-ужасни проклетия над тях. Същите ръце, които някога бяха ги увенчавали с лаврови венци, щяха да се повдигнат, за да ги погубят. Мечовете, които трябваше да погубят Божия народ, сега се употребяваха, за да унищожат неговите врагове. Навсякъде владееше борба И кръвопролитие." (ВБ 655).

11

Краят на седмата язва: избавлението

Важни събития

Доклад за освобождението

Посреднощ

Мощни изявления на Божията сила

Корона на безсмъртна слава

Внезапна промяна в сцената

Катаклизми

Чудна звезда на надежда

Славният облак, който обкръжава Княза на мира.

Когато седмият, последен ангел, излее своята чаша стават най-ужасни странни проявления на елементите и Господ поставя край на Армагедон с най-удивителното изявление на Своята сила. Вавилон бива споменат и приема последната си награда. Също така и „градовете на народите“ падат и всички, които са участвали в преследването, биват наказани.

Важни събития

Тук са изброени най-важните събития, които стават под седмата язва в заключение на Армагедон и малко преди второто идване на Христа.

1. Голям глас от небето провъзгласява: „Свърши се!“
2. Светкавици, гласове и гръмове.
3. Гигантско земетресение, най-голямото в световната история.
4. Големият град, духовният Вавилон (Рим), е разделен на три части; той бива споменат от Бога.
5. Другите „градове на народите“ падат.
6. Островите потъват и планините изчезват.
7. Град пада от небето, голям колкото талант.

Доклад за освобождението

Тогава идва освобождението на светиите, описано по следния начин:
„Господ върши делото си. Цялото небе е във възбуждение. Съдията на цялата земя скоро ще стане и ще отмъсти за своя оскърбяван

авторитет. Белегът на освобождението ще бъде поставен върху хората, които са пазили Божиите заповеди, почитали са закона на Бога и са отказали да приемат белега на звяра или на неговия образ." (2 ССВ 151).

„Когато осквернението на закона на Йехова стане почти всеобщо, когато народът Му бъде притиснат от бедствия от своите съчоведи, Бог ще се намеси. На горещите молитви на Неговия народ ще бъде отговорено." (РХ,15 юни 1897).

„Божии чада - някои от които в тъмни килии, други в усамотени кътчета по горите и планините - все още викат към Бога за Божествена закрила, докато навсякъде въоръжени мъже, тласкани от тълни зли ангели, вършат приготвяне за делото на смъртта. Сега, в часа на най-голямата опасност, израилевият Бог ще се застъпи за избавлението на Своите избрани." (ВБ 635).

„Тогаз всички светии викаха в душевна агония и бяха спасени чрез Божия глас. 144-те хиляди триумфираха и лицата им бяха просветлени от Божията слава." (ОП 37).

Посреднощ

„Беше посреднощ, когато Бог избра да освободи народа Си. Докато безбожните ги заобикаляха с подигравки, внезапно слънцето изгря в пълната си сила и луната застана на едно място. Безбожните гледаха вцепенени тази сцена, докато светиите посрещаха с тържествена радост знаменията на избавление си" (ОП 285).

„В една минута умират - да! в полунощ; людето им се смущават и преминават; и мощните биват премахнати не с ръка." (Йов 34:20).

Мощно изявление на Божията сила

„През времето на скръбта."

В този пасаж Божията вестителка, отнесена напред във видение, вижда нещата така, както ще се случат и ги разказва в първо лице, множествено число. Това не означава, че тя непременно ще участва лично в бъдещите събития, описани от нея. Този случай е подобен на случая с апостол Павел, който включва и себе си сред онези, които ще бъдат живи (а не към възкресените праведни) когато Христос дойде: 1Сол. 4:15-17; виж също и 1Кор. 15:51,52. „Ние всички бягахме от градовете и селата и бяхме преследвани от нечестивите, които навлизаха с ножове в домовете на светиите. Те издигаха нож, за да ни убият, но той се счупваше като сламка и падаше долу. Всички ние викахме ден и нощ за избавление и викът ни достигна до Бога. Слънцето изгря и луната се спря. Реките престанаха да текат. Тъмни гъсти облаци се появиха и се сблъскаха. Но имаше едно светло място, където изглеждаше, че се бе събрала всичката слава. Оттам дойде Божият глас, подобен на много води, който накара да треперят небесата и земята.

Небето се разтваряше и затваряше и беше в движение. Планините се люлееха като тръстика, движена от вятър, и изхвърляха огромни скали наоколо си. Морето клокочеше, като кипяща вода в тенджера, и изхвърляше камъни на сушата. И когато Бог известяваше деня и часа на Исусовото идване и предаваше вечния завет на народа Си, Той изговаряше кратки изречения и след всяко от тях спираше, докато думите прозвучаваха по цялата земя. Божият Израил стоеше с отпавени нагоре погледи и слушаше думите, идващи от устата на Иеова, пронизващи с гръмотевична сила земята. Всичко това беше особено тържествено. При свършването на всяко изречение светиите извикваха: „Слава, алилуя!“ Техните лица блестяха осветени от Божията слава като лицето на Мойсей когато слизаше от Синайската планина, затова безбожните не можеха да ги гледат. И когато бяха изговорени безкрайните благословения над тия, които бяха почитали Бога чрез пазенето на съботата, чу се силен, радостен вик, защото те бяха победили звяра и неговия образ." (ОП 34).

„Сатанинските множества и безбожните човечи ще обкръжат и ще се нахвърлят върху тях, защото ще изглежда, че няма начин да им избягат. Но посред техния триумф се чува гръм след гръм като най-мощна гръмотевица. Небесата се отдръпват и се осветляват единствено от пламтяща светлина и страшна слава от небето, когато Бог издава гласа Си от Святото Си обиталище.

Основите на земята биват разтърсени. Зданията се клатят и падат с ужасен трясък. Морето ври като гърне и цялата земя е в ужасно смущение. Пленничеството на праведните завършва и със сладки и тържествени гласове те си казват един другиму: Ние сме освободени. Това е Божият глас." (1 ССВ 132).

Корона на безсмъртна слава

„Христос, Всемогъщият победител, подава на Своите уморени борци корони на непреходна слава и гласът Му прозвучава от полуотворените порти: „Ето, Аз съм с вас. Не се страхувайте. Аз познавам вашите беди, понесъл съм вашите грижи. Вие се борите не срещу непобедими врагове. Аз съм извоювал борбата заради вас и в Моето име вие сте повече от победители.“ (ВБ 633).

„Небето биде преместено като свитък, когато се свива; и всички планини и острови се вдигнаха от местата си.“ (Откр. 6:14).

„Тогава слънцето, луната и звездите ще бъдат подвижени от местата им. Те не ще изчезнат, но ще бъдат подвижени от Божия глас.“ (ОП 41).

„Знамения и чудеса следваха бърже едно след друго. Като че ли всичко бе излязло от естествения си ред. Реките не течеха вече. Мрачни, гъсти облаци се влачеха по небето и се сблъскаха един с друг.“ (ОП 285).

„Христос е изговорил думите: „Иди, народе мой, влез в покоите си и затвори вратата след себе си. Скрий се за миг, доде мине гневът.

Защото ето, Господ излиза от жилището си да накаже жителите земни за тяхното беззаконие." (Исая 26:20,21). Славно ще бъде освобождението на ония, които са очаквали търпеливо Неговото идване и чиито имена стоят записани в книгата на живота.

Внезапна промяна в сцената

Последните събития са описани по-пълно в кн. „Великата борба“: „Когато с победни викове, подигравки и проклетия тъпни човечи се готвят да се нахвърлят върху своята плячка, тогава ето, гъста тъмнина, по-черна от най-тъмната нощ, пада на земята. Тогава на небето се явява една излъчваща се от Божия трон блестяща дъга, която като че включва всяка моляща се група. Разгневените човечи биват внезапно спрени. Техните подигравателни викове замират. Целта на убийствената им ярост е забравена. С ужасни предчувствия се вдървяват те пред символа на Божия завет и искат да бъдат закриляни от Неговия мощен блясък.

Божият народ чува един ясен, благозвучен глас, който казва: „Погледнете.“ И повдигайки очи към небето, той вижда дъгата на обещанието. Черните застрашителни облаци, които покриват небосвода, са се разделили и подобно на Стефан, той се вижда в небето и съглежда славата на Бога и Сина Човешки, седящ на Божия трон. На Неговата божествена фигура избраните познават знаците на Неговото унижение и от устните Му те чуват предложената пред Отца и пред светите ангели молба: „Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал, за да гледат Моята слава, която си Ми дал; защото си Ме възлюбил преди създанието на света.“ (Йоан 17:24). Отново прозвучава един мил и ликуващ глас, който казва: „Те идат. Идат. Свято, чисто и неопетнено са опазили те словото на Моето търпение. Те трябва да живеят между ангелите.“ И бледите, треперещи устни на ония, които са устояли твърдо във вярата си, избухват в победен вик.

Посреднощ е, когато Бог открива Своята мощ за избавлението на народа Си. Обаче слънцето става видимо и свети с пълна сила. Знамения и чудеса следват бързо едно след друго. Безбожните гледат с ужас и тревога на събитията, докато праведните посрещат с тържествена радост знаменията за избавлението си. В природата всичко изглежда да е във вълна от реда си. Реките престават да текат. Тъмни, черни облаци се повдигат и сблъскват един с друг. Но посред разгневеното небе има едно място на неописуема слава, откъдето се разнася Божият глас, подобен на много води: „Свърши се“. (Откр. 16:17).

Събития - катаклизми

Този глас разтърсва небето и земята. Става силно земетресение, „такъв голям и силен трус, какъвто не е ставал откакто има човечи на земята.“ Ст.18. Небето изглежда да се разтваря и затваря. Славата от

Божия трон като че проблясва по него. Планините се разлюляват като тръстика от вятър и откъртени скали летят навсякъде. Морето бясно се е разбушувало. Чува се бученето на урагани, подобно на глас на демони, когато се повдигат за разрушение. Цялата земя се повдига и люлее като морските вълни. Повърхнината ѝ се разпуква. Изглежда като че самите ѝ основи се размекват. Цели планински вериги пропадат. Населени острови изчезват. Морски пристанища, които по злини са станали подобни на Содом, биват погълнати от морските разгневени вълни. „Великият Вавилон биде споменат пред Бога, за да му се даде чашата с виното от яростния Му гняв.“ Големи камъни град, тежък колкото талант, довършват тяхното разрушително дело. (Ст. 19,21.) Най-гордите градове на земята биват съсипани в развалини. Най-славните палати, в които големците на света са прахосвали богатствата си, за да се величаят, се разпадат пред очите им. Затворнически зидове се събарят и Божият народ, който заради вярата си е бил държан в затворите, бива пуснат на свобода.

Гробовете се разтварят и „много от спящите в земния прах ще се събудят - едни за вечен живот, а други за вечен укор и посрама.“ (Даниил 12:2). Всички, умрели с вяра в третата ангелска вест, излизат прославени от гробовете си, за да приемат заедно с тези, които са пазили Божия закон, завета на мира с Бога. А и ония, „които Го прободоха“ (Откр. 1:7), които се подиграваха и надсмиваха на Христа в Неговите смъртни мъки, и най-върлите противници на Неговата истина и на народа Му, ще бъдат събудени, за да Го видят в славата Му и да видят почестите, които се дават на верните и послушните.

Гъсти облаци покриват още небето; но тук и там прониква слънцето, изглеждащо като отмъщаващо Божие око. Бесни светкавици процепват небето и обвиват земята в огнено море. По-силно от страшните светкавични гърмежи се чуват тайнствени, страшни гласове да възвестяват участва на безбожните. Изговорените думи не се разбират от всички, но биват ясно разбрани от фалшивите учители. Души, които само малко преди това са били тъй безгрижни, тъй надменни и предизвикателни, тъй тържествувачи в своята жестокост спрямо пазещия Божиите заповеди народ, сега са обхванати от тревога и треперят от страх. Техните ридания заглушават шума на природните сили. Демоните признават Божеството на Христа и треперят пред Неговата мощ, докато хората ридат за милост и от ужас лазят в прахта.“

Чудна звезда на надежда

„През един процеп в облаците блести звезда, чийто блясък, в противовес на тъмнината, е четворно по-силен. Тя подсказва на верните надежда и радост, а на престъпниците на Божия закон - строгост и гняв. Ония, които са пожертвали всичко за Христа, сега са сигурни, тайно скрити като в скинията на Господа. Те са били изпитани и показали пред света и пред презиращите истината верността си към Оня, Който умря

за тях. Станало е чудесно преобразование с ония, които са опазили вярата си дори пред лицето на смъртта. Те изведнъж са освободени от мрачната и страшна ярост на превърналите се в демони човеци. Техните, до преди малко, бледи, наплашени и смутени лица, сега пламтят от удивление, вяра и любов. Радвайки се на победата, те пеят: Затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила... Пс. 46:2-4." (ВБ 635-639).

„Божият глас прозвучава на небето, съобщава деня и часа на Христовото идване и предава на народа си Вечния завет. Неговите слова се разнасят над земята, подобно на най-силни гръмотевици. Божият Израил слуша, с очи отправени нагоре. Лицата биват просветлени от Неговата слава и изглеждат като лицето на Мойсей когато се връщаше от Синай. Нечестивите не могат да ги гледат. И когато бъде изговорено благословието над ония, които са почитали Бога, като са пазили свято Неговата събота, се разнася мощен победен вик." (ВБ 640).

Славният облак, който обкръжава Княза на живота

„Скоро на изток се явява един малък, бял облак, на големина колкото половин човешка длан. Това е облакът, който обкръжава Спасителя и който отдалеч изглежда да е обгърнат в тъмнина. Божият народ знае, че това е знамението на Човешкия Син. В тържествено мълчание всички се взират в него, когато той се приближава към земята и става все по-светъл и по-славен, докато се развие в един голям бял облак, чиято основа изглежда като пояждащ огън и над който се носи дъгата на завета. Исус язди напред като мощен победител... Когато живият облак все повече наближава, всяко око вижда Княза на живота...

Праведните викат треперещи: „Кой може да устои?" Песента на ангелите замлъква и известно време владее мъчително мълчание. Тогава се чува Исусовият глас, който казва: „Моята благодат ви е достатъчна." Лицата на праведните просияват, радост изпълва всяко сърце. И ангелите запяват в хор по-високо и отново ликуват, като се приближават още повече към земята." (ВБ 640,641).

12

От освобождението до Второто идване на Христа

Тази глава обхваща един от най-драматичните и интересни периоди кулминацията на конфликта на вековете.

Главната цел на тази книга е да ни покаже необходимостта от

приготовление за този последен час. Следователно, ние няма да правим тук подробно описание на събитията, описани от Боговдъхновеното перо, които ще се случат в този кратък период между освобождението и Второто идване на Христа, като ги възпроизвеждаме точно от Духа на пророчеството. Те ясно са описани в хронологичен ред в книгите „Великата борба“ и „Опитности и видения“. Обаче, ние ще направим един общ списък на тези удивителни събития. За да представим цялата картина, ние включваме тук и събития, описани в предишната глава.

Страниците от Духа на пророчеството, които дават подробно описание на тези събития, са следните:

- а) „Великата борба“ - стр.635-661
- б) „Ранни опитности и видения“ - стр. 285-291

Преглед на събитията

1. Спонтанно движение за унищожаване Божия народ

- Решава се да се нанесе ударът в една нощ
- Множества зли човеци, издаващи викове, ще се готвят да се нахвърлят върху плячката
- Те биват спрени в самото действие
- *гъсти облаци*
- *дъга, която отразява Божията слава*
- *слънцето се явява*

2. Последователни събития и чудеса

- Реките престават да текат
- Черни гъсти облаци
- От едно място с неопикуема слава идва Божият глас, който разтърсва небето и земята
- Голямо земетресение
- *небесата изглежда да се отварят и затварят*
- *планините се движат, скалите се разрушават*
- *морето се разбеснява*
- *урагани вият*
- *цялата земя се издува и свива и повърхността ѝ се напуква*
- *населени острови изчезват*
- *пристанища биват погълнати от вълните*
- Градушка прави ужасни опустошения
- Най-гордите градове биват разрушени; палатите падат в развалини
- Затворническите стени се събарят и Божиите чада биват освободени

3. Частично възкресение и тези, които участват в него

- Всички, които са умрели с вяра в третата ангелска вест

- Тези, които се подиграваха на Христа
- Тези, които Го удряха и плюеха
- Тези, които го приковаха на кръста
- Мнозина от книжниците и фарисеите

4. Блестяща звезда свети през един проце́п в облаците

- Надежда и радост за верните, които викат: „Бог е наше прибежище.“
- Строгост към престъпниците

5. На небето се появява ръка, която държи каменните плочи

- Всички могат да ги прочетат
- Ужас и отчаяние обхваща ония, които са престъпвали предписанията на закона
- Всички признават твърде късно святостта на съботата

6. Неприятелите на Божия закон понасят резултатите от своята невярност

(Подробности по този въпрос, накратко описани, на стр.140 от „Великата борба“, се намират на стр.654-656)

- Те биват изпълнени със скръб, но не и с покаяние
- Никакъв език не може да опише тяхното отчаяние
- Обвиняват се едни други
- Те трупат своите укори и презрения върху фалшивите пастири на стадото, които са ги измамвали
- Те произнасят най-ужасни клетви срещу фалшивите пастири
- Вдигат се да ги унищожат

„Мечовете, които бяха приготвени срещу Божия народ, сега биват употребени за унищожението на техните неприятели. Навсякъде цари борба и кръвопролитие.“

- Ангелите на смъртта от Езекиил 9:1-6 вършат своята работа

7. Божият глас провъзгласява деня и часа на Христовото идване

8. Малък, черен облак се явява; той обвива Спасителя

- Той става по-светъл, когато приближава земята
- Той обкръжава Княза на живота, Чистото лице свети като обедно слънце
- Христос слиза, обвит с пламтящ огън

9. Небесата се навиват като свитък, земята трепери и планините и островите се поклащат

- Големците, силните, всеки обвързан и всеки свободен се крият и призовават скалите да паднат върху тях
- От устните на нечестивите избухва викът: „Дойде великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?”

10. Възкресението на праведните

- Всред общото смущение, което обхваща света, Христос призовава праведните мъртви към живот: „Събудете се!”
- Цялата земя потръпва под стъпките на извънредно голямото множество, което се изправя, облечено с безсмъртна слава. Те съединяват гласовете си с гласовете на живите светии в един продължителен победен вик

11. Живите праведни биват преобразени и прославени**12. И двете групи биват взети, за да посрещнат Господа във въздуха.****13. Все още живите нечестиви биват унищожени от блясъка на Неговото идване (Виж „Великата борба”, стр.567)****14. Христос предава на Своите последователи емблемите на победата и ги покрива със знаците на царското достойнство**

- Върху главите на победилите, Христос, със собствената Си ръка, поставя короната на славата

15. Исус отваря бисерните порти на Светия град и изкупените влизат

- Пред трона, на стъкленото море стои групата на онези, които са постигнали победа над звяра, образа му и белега му
- 144-те хиляди се намират там
- И ние също трябва да се срещнем един с друг на стъкленото море

13

Приготовление за кризата

Въведителна забележка

Сериозността на времето и необходимостта от приготвление

Фактори при приготвлението

Въведителна забележка

Темата на тази последна глава е от жизнено важно значение. Без съмнение, простото теоретично познание на удивителните събития, които характеризират последните дни от историята на нашия свят, няма да ни донесе голяма полза, ако не преживеем опитността на изповядване и очистване от греха. Ние трябва да постигнем победа над всяка слабост; трябва да преживеем напълно Божието избавление и да покажем активност в посвещението с изнасяне пред света вестта, от която той се нуждае. Необходимостта от приготвление за последната криза е толкова важна, че би било оправдано да представим тук много параграфи, посветени на този въпрос. Ограниченото място обаче не позволява едно по-обширно разглеждане.

Нека, следователно, да дадем няколко бележки от Боговдъхновеното перо и да привлечем вниманието на читателя към тях. Ние се молим Светият Дух да може да накара всеки един да предприеме стъпките, които ще го заведат по-близо до небето и ще го подготвят да приеме печата на живия Бог. Това единствено може да приготви човека да премине невредим през ужасното време на скръбта и накрая да посрещне Христа в мир при второто Му идване.

Сериозността на времето и необходимостта от приготвление

В Матей 25:5 четем, че *всички девици заспаха*. Разликата между двете групи девици се състоеше в естеството на предварителното приготвление. Мъдрите също заспаха, но те предварително притежаваха една опитност с Бога. Те имаха маслото на Светия Дух. На глупавите им липсваше това условие за спасение.

Десетте девици представляват църквата на последните дни. Всички членове вярват в едни и същи истини и очакват същия Господ. Но не всички са се приготвили за това най-славно събитие. Онези", които

ще се приготвят, няма да приемат и късния дъжд. Те ще бъдат като неразумните девизици. Те имат същото искрено желание както и мъдрите, но им липсва приготвление. Много съвети са били написани, за да се покаже на църквата нейната голяма нужда:

„Това „време на скръб, каквото никога не е било“, скоро ще дойде над нас. И ние ще се нуждаем от една опитност, която сега не притежаваме и която така небрежим да придобием.“ (ВБ 622).

„Братя мои, разбирате ли, че собственото ви спасение, както и участието на други души, зависи от приготвлението, което сега преживявате за изпитанието, което се намира пред нас? Имате ли такава ревност, такава благочестие и посвещение, които ще ви дадат възможност да устоите когато съпротивата се опълчи против вас? Ако Господ ми е говорил някога, то знайте, че е дошло време когато ще бъдете изправени пред съвети и истината, която поддържате, ще бъде жестоко критикувана. Времето, което толкова много хора днес остават да си отива прахосано, би трябвало да бъде посветено на задачата, която Бог ни е дал - приготвлението за приближавашата криза.“ (2 ССВ 324).

„Аз видях, че Божият народ стои на омагьосана почва и че някои почти са загубили чувството за краткостта на времето и за стойността на душата.“ (ОП 120).

„Хората трябва да се разбудят за опасностите на настоящето време. Стражите са заспали.“ (2 ССВ 322).

„Сатана ръководи своите множества. А ние лично приготвени ли сме за ужасния конфликт, който е тъкмо пред нас? Приготвяме ли децата си за голямата криза?“ („Адвентен дом“, 186).

„Времето на бедствието и агонията, което е тъкмо пред нас, ще изисква вяра, можеща да понася отлагане, умора и глад - вяра, която не ще изчезне и при най-голямата умора.“ (ВБ 621).

„Господ ще има народ като чиста стомана, с вяра - твърда като гранитна скала. Този народ ще бъде Негов свидетел в света, Негов инструмент за извършването на едно специално, славно дело в деня на Неговото приготвление.“ (1 ССВ 590).

„Затова ние трябва да се приближаваме все по-близо и по-близо до Господа и сериозно да се стремим да се приготвим, за да сме в състояние да устоим в битката в деня на Господа. Нека всички помнят, че Господ е свят и че никой, освен свети същества, не може да обитава в Неговото присъствие.“ (ОП 71).

„Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестие-то в небесните места.“ (Еф. 6:10-13).

„Онези, които се съобразят с всяка точка, устоят на всеки изпит, и победят, на каквато и да било цена, са обърнали внимание на съвета на Верния Свидетел, те ще приемат късния дъжд и така ще бъдат

подготвени за възнесението." (1ССВ 65).

„Аз видях, че мнозина пренебрегваха тъй нужното приготовление и очакваха времето на „освежението“ и „късния дъжд“, което трябваше да ги приготви, за да устоят в деня на Господа и да живеят пред Неговото лице. О, колко много видях аз да стоят през времето на скръбта без закрила. Те бяха пренебрегнали нужното приготовление, затова не можеха да получат освежението, което трябваше да преживеят всички, за да могат да живеят пред лицето на един свят Бог... Аз видях, че никой не може да участва в освежението, ако не е постигнал победа над всеки грях, над гордост, себелюбие, любов към света и над всяка неправа дума, и над всяко неправо дело." (ОП 71).

„Ние трябва сериозно да се смиряваме пред Господа с пост и молитва и много да размишляваме върху Неговото слово, особено върху сцените на съда." (ВБ 601).

„Онези, които не правят решителни усилия, а просто очакват Светият Дух да ги принуди към действие, ще загинат в мрака. Вие не трябва само да стоите и да не вършите нищо за Божието дело." (ХС 228).

Фактори в подготовлението

1. Изучаване на Библията и Духът на пророчеството

„Беше ми показано, че мнозина, които изповядващи че имат познание върху настоящата истина, не знаят какво вярват. Те не разбират доказателствата за своята вяра. Те не схващат делото на настоящето време. Когато времето на изпитанието дойде, ще има хора, проповядващи сега на другите, които ще открият, при атакуване на позицията, на която стоят, че има много неща, за които те не могат да дадат разумно обяснено основание. Докато не бъдат така изпитани, те не могат да осъзнаят своето невежество. А има мнозина в църквата, които считат, че разбират какво вярват. Но докато не възникне спор, те не могат да осъзнаят собствената си слабост. Когато бъдат отделени от изповядващите същата вяра и бъдат принудени да стоят сами и да обясняват това, което вярват, те ще бъдат изненадани да видят колко конфузни идеи са приемали за истина." (2 ССВ 312).

„Онези, които искат да устоят в това опасно време, трябва да разбират сами за себе си свидетелството на Писанието." (ВБ 559).

„Който сериозно търси познанието на истината, стреми се да пречисти душата си чрез послушание и по такъв начин върши всичко, което е по силите му, за да се приготви за борбата, ще намери сигурна закрила в Бога на истината." (ВБ 560).

„Само тези, които са били ревностни изследователи на Библията и са приели с любов истината, ще бъдат запазени от голямата измама, запленаваща света." (625).

„Когато дойде времето на изпита, ония, които са направили

Божие слово правило в живота си, ще се открият. През лятото не се вижда никаква разлика между вечнозелените дървета и другите. Когато обаче настанат зимните бури, вечнозелените остават непроменени, докато другите биват съблечени от листната си украса." (601).

„Никой, освен тези, които са укрепили душите си в библейските истини, не ще може да устои в последната голяма борба... Решителният час е вече настъпил." (593).

„Изследвайте Писанията. Изучавайте вашата Библия, както не сте я изучавали никога преди това. Ако не се издигнете до едно по-висше и по-свято състояние във вашия религиозен живот, вие не ще бъдете готови за явлението на Господа." (2 ССВ 324).

„Колкото повече се приближаваме към края на земната история, толкова по-настоятелно изискват нашето изучаване пророчествата, отнасящи се особено до последните дни." (ПР 133).

„Божият Дух е осветил всяка страница от Светото Писание, но има такива, на които това прави малко впечатление, защото не е напълно разбираемо." (СВП 112).

„Когато Бог изпраща на човешките такива важни предупреждения, че те са представени като възвестявани от свети ангели, които летят посред небето, тогава Той изисква от всяко разумно същество да обърне внимание на вестта. Страшните наказания, изговорени против поклонението на звяра и неговия образ (Откр. 14:9-11), би трябвало да подтикват всички към ревностно изучаване на пророчествата, за да узнаят що е белегът на звяра и как те могат да избегнат да го приемат." (ВБ 594).

„Така и за нас бъдещето е разкрито в пророчествата също тъй явно, както бе разкрито и за учениците чрез думите на Христа. Събитията, които стоят във връзка с края на благодатното време и с делото на приготвянето за времето на скръбта, ни са представени много ясно. Но хиляди нямат вече разбираня за тези ясни истини, също като че ли те никога не са им били открити. Сатана бди, за да отклонява от тях всяко влияние, което би ги умъдрило за спасение, и тогава времето на скръбта ще ги намери непригответени." (594).

„Опасни времена се намират пред нас. Всеки, който има познание за истината, трябва да се събуди, да постави себе си, тялото, душата и духа си под Божията дисциплина. Неприятелят е в атака срещу нас. Ние трябва напълно да се събудим, за да се запазим от него. Трябва да облечем цялото Божие всеоръжие. Трябва да следваме наставленията, дадени от Духа на пророчеството. Трябва да обичаме и да сме послушни на истината за това време. Това ще ни спаси от приемането на силните заблуди. Бог ни е говорил чрез Своето слово. Той ни е говорил чрез свидетелствата на църквата и чрез книгите, които са ни помогнали да си изясним нашия настоящ дълг и положението, което сега трябва да заемаме. Предупрежденията са били дадени, ред по ред, правило върху правило. И трябва да им се обърне внимание. Ако не ги зачетем, какво извинение ще представим?" (8 СВ 298).

„Мнозина отиват право срещу светлината, която Бог е дал на Своя народ, защото не четат книгите, съдържащи светлината и не познават предупрежденията, укорите и средствата за защита, предвидени в тях." (4 СВ 391).

Забележете, че непълното разбиране на истините и божествените пророчества, както от Библията, така и от Духа на пророчеството, идва от липсата на прилежно изучаване, придружено с молитва.

2. Общение с Бога; ревностна молитва

„Докато молещите се продължаваха да викат сериозно, от време на време ги обгръщаше лъч светлина от Исуса, за да насърчи сърцата им и да просветли лицата им. Видях, че някои не вземаха участие в това викане, в тази душевна агония. Те изглеждаха равнодушни и безгрижни. Те не се противопоставяха на тъмнината, която ги обгръщаше и тя ги обхваща като гъст облак. Божиите ангели напушаха тия души и отиваха да подкрепят молещите се. Видях Божи ангели да бързат към ония, които с всички сили се бореха против злите ангели и търсеха тяхната помощ, като непрестанно викаха към Бога. Но ангелите напуснаха ония, които не се стараеха сами да си помогнат и аз не ги видях вече." (ОП 270).

„Те трябва силно да молят Бога за помощ сега. Христовата любов трябва да бъде изляна в собствените им сърца. Христовият Дух трябва да бъде излян над тях и те да бъдат направени готови да устоят във времето на съда." (2 ССВ 154).

Необходимо е да бдим и да се молим със същата ревност, както Яков в своята нощ на агония. Само когато се борим по този начин с Бог, животът ни ще бъде преобразен и мръсните дрипи - заменени с мантията на Христовата правда. И накрая, в резултат на това, че сме постигнали необходимото приготвление, ще бъдат променени също така и имената ни.

3. Очистване от греха и победа над слабостите

„Ако Яков не беше се разкалял преди това за греха си, постигането на първородството чрез измама, Бог не би послушал неговата молитва и не би запазил милостиво живота му. Тъй че Божиите чада биха били надвити, ако през времето на скръбта, когато са изтерзани от страх и ужас, пред тях изпъкнаха още неизповядани грехове..."

Сатана кара много хора да вярват, че Бог не обръща внимание на тяхната невярност в малките неща. Обаче с начина на постъпването си с Якова Господ показва, че Той по никой начин не ще одобрява или търпи лошото. Всички, които се стараят да извиняват греховете си или да ги прикриват и ги оставят да стоят в небесните книги неизповядани и непростени, ще бъдат победени от Сатана." (ВБ 620).

„Предвид на онзи велик ден, Божието слово, с най-тържествени и впечатлителни изрази, призовава Неговия народ да се събуди от духовната си летаргия и да търси лицето Му с покаяние и смирение: „Затръбете с

тръба в Сион и обявете тревога в святата Ми планина." (311).

„Но, казва Господ, даже и сега се обърнете към Мене с цялото си сърце, с пост, с плач и с ридание." (Йоил 2:12).

„Онези, които искат да приемат печата на живия Бог и да бъдат закриляни във времето на скръбта, трябва напълно да отразяват образа на Исуса." (ОП 71).

„Никой от нас няма да получи някога Божия печат, докато върху характерите ни има каквото и да било петно или бръчка. На нас е оставено да излекуваме дефектите на характерите си, да очистим храма на душата си от всяко осквернение. И тогава късният дъжд ще падне над нас както ранният дъжд падна над учениците в деня на Петдесетницата." (2 ССВ 69).

„Ангелът каза: „Бог ще води делото си все повече и повече по такъв начин, че да изпробва и опита всеки един от Неговия народ." Някои са готови да приемат една точка. Но когато Бог ги изправи пред някоя друга изпитваща ги точка, те се отдръпват назад, защото намират, че тя е улучила направо някой любим идол. Така те имат случай да видят какво се намира в техните сърца, което затваря входа за Христос. Нещо те оценяват по-високо от истината и сърцата им не са готови да приемат Исуса. Отделни личности биват опитвани и изпробвани за известно време, за да се види дали те ще пожертват всеки идол и ще обърнат внимание на Верния Свидетел." (1 ССВ 64,65).

4. Пълно предаване на Бога

„Когато душата се предаде на Христа, нова сила завладява сърцето. В човека бива изработена една промяна, която той сам никога не би могъл да извърши. Това е свръхестествено дело, внасящо свръхестествен елемент в човешкото естество. Душата, която се подчини на Христа става Негова собствена крепост, която Той държи в един разбунтуван свят и в която Той иска да не бъде признаван никакъв друг авторитет. Една душа, намираща се по този начин във властта на небесните агенти, ще бъде неуязвима за атаките на Сатана." (ЖИ 324).

„Посвещавайте сутрин себе си на Бога. Това да бъде първата ви работа. Нека вашата молитва бъде: „Вземи ме, о Боже, като напълно твой. Аз поставям всичките си планове пред Твоите нозе. Употреби ме днес в служба за Тебе." Това трябва да става ежедневно. Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога за този ден. Предавайте всичките си планове на Него, за да бъдат проведени или отхвърлени, според както Неговото провидение посочи. Така ден след ден вие можете да предавате себе си в Божиите ръце и така животът ви да бъде оформян все повече и повече според живота на Христа." (ПХ 70).

За да бъде резултатно нашето предаване на Христа, нашето посвещение на Бога, то трябва да бъде подновявано всеки ден.

„Сатана не иска никой да види необходимостта от пълно предаване на Бога. Когато душата не успее да направи това предаване, грехът не е

изоставен. Апетитът и страстите се борят за надмощие. Изкушения смущават мисълта, така че истинското обръщение не е настанало. Ако всички разбираха каква борба трябва да претърпят с агентите на Сатана, които се стремят да ги впримчат, омотаят и измамят, биха извършили много по-прилежна работа с младите във вярата." (2 ССВ 390).

5. Прилежна работа за Христа

„Ние трябва да бъдем хора, очакващи своя Господ, не в празно очакване, но в сериозна работа, с непоклатима вяра. Не е сега време да позволяваме на умовете си да се занимават с неща от по-малко значение." (2 ССВ 152).

„Делото, което църквата е пропуснала да извърши в едно време на мир и благополучие, ще трябва да го извърши всред ужасна криза и посред най-обезкуражителни обстоятелства. Предупрежденията, които не са били даден, поради съобразяване със света, ще трябва да бъдат дадени посред най-жестоката опозиция от страна на враговете на истината." (2 ССВ 164).

"Нямаме време за губене. Краят е близо. Възможността да се преминава от място на място, за да се разпространява истината, скоро ще бъде пресечена от опасности отляво и отдясно. Всичко ще бъде направено, за да се попречи на Божиите вестители, така че те да не могат да вършат това, което са в състояние сега да вършат. Ние трябва да гледаме делото право в лицето и да напредваме колкото е възможно по-бързо в настъпателна битка." (2 ССВ 375).

„Христос ви е поверил таланти от средства и влияние и ви е казал: „Употребявайте ги докато дойда". Когато Господ дойде и поиска сметка от Своите служители и всеки бъде призван да даде най-точен отчет как е използвал поверените му таланти, как ще издържиш разследването ти, мой мили братко?" (4 СВ 51).

6. Дейност за религиозна свобода

„Наш дълг е да правим всичко, което е във властта ни, за да отклоним заплашващата ни опасност. Ние трябва да се стремим да обезоръжаваме предразсъдъците, като се поставяме в подходяща светлина пред хората. Трябва да поставяме пред тях на разискване истинския въпрос, като изразяваме по този начин най-резултатния протест срещу мерките за ограничаване свободата на съвестта. Ние трябва да изследваме Писанията и да сме в състояние да дадем ответ за нашата вяра. Пророкът казва: Нечестивите ще вършат нечестие. И никой от нечестивите няма да разбере, но мъдрите ще разберат." (2 ССВ 152).

„Когато националните реформатори започнат да налагат мерките за ограничаване на религиозната свобода, нашите водачи трябва да бъдат будни, да схванат обстановката и да работят сериозно за осуетяването на тези усилия. Не е в Божиите намерения светлината да бъде задържана от нашия народ, защото тя е самата настояща истина, от която всички се

нуждаят в това време. Не всички проповедници, които разнасят третата ангелска вест, разбират всъщност какво съставлява тази вест. На Националното реформаторско движение е било гледано като на нещо маловажно, като не им е и минала мисълта, че трябва да му обърнат внимание и съвсем не са разбирали, че като вършат това, те не отделят време за въпроси, различни от третата ангелска вест." (2 ССВ 321).

Този и следващият параграф се отнасят до един опит през есента на 1880 г. да се обяви Америка за християнска нация и да се ревизира конституцията, като се унищожи по този начин до голяма степен разделението между църква и държава.

„Но твърде често водачите са стояли колебаещи се, като че си казват: „Нека не бързае толкова много. Може да има грешка. Ние трябва да внимаваме да не вдигаме фалшива тревога.“ Самото колебание и несигурност от тяхна страна вика: „Мир и безопасност. Не се вълнувайте. Не се тревожете. На този въпрос за религиозните добавки се отдава по-голямо значение, отколкото той заслужава. Възбуждението скоро ще затихне.“ Така ние буквално отричаме изпратеното от Бога предупреждение, което е предназначено да разтърси църквите, и то не може да извърши своето дело.“ (2 ССВ 322).

„Ние като народ не сме извършили делото, което Бог ни е поверил. Ние не сме готови за състоянието, в което ще ни заведе налагането на неделния закон. Наш дълг е, когато виждаме знаменията за приближавашата опасност, да се събудим за действие. Нека никой не стои в спокойно очакване... Нека да съществува крайно сериозна молитва и след това нека работим в хармония с нашите молитви.“ (2 ССВ 320,321).

Нека Бог ни помогне, като Негов народ, да схванем сериозността на времето, в което живеем. Дано той ни помогне да видим нашата голяма духовна недостатъчност и да ни подбуди да се стремим с цялото си сърце към истинска опитност с Бога. Такава една опитност ще ни подготви да можем да преминем триумфално през последните часове на изпитание и да посрещнем Господа с мир.

Епилог

Написаното дотук, до голяма степен извлечено от Боговдъхновен източник, разкрива главните събития, които трябва да разтърсят света и църквата Божия през последните часове на благодатното време и през времето на скръбта.

Ние сме наблюдавали как Божият Дух предизвиква духовна реформация в църквата чрез проповядване вестта на Верния Свидетел към Лаодикия в светлината на големия въпрос за оправданието чрез вяра.

Беше ни представено делото на запечатването, дадена ни бе известна представа за часа, в който живеем. Бяхме окуражени от предварителното кусване на великите чудеса, които ще се вършат през времето на късния

дъжд, когато евангелието ще се проповядва с чудни резултати, вървейки кресчендо заедно с високия вик на ангела от Откр.18.

Беше ни представена тъжната опитност на пресяването, която трябва да ни държи нащрек пред опасността всички да се срещнем с нея, ако не сме твърдо основани на непоколебимата Скала на вековете и ако не станем напълно „интимни“ с Божествената истина.

Видяхме многобройни, но съвсем реални сцени на преследване, които ни очакват, скоро след като бъде въведено неделното законодателство. Въведени най-напред в Америка и впоследствие във всички страни, тези закони, в края на краищата, ще доведат до смъртно наказание. Но тъмната панорама, която ни бе представена, беше незабавно просветлена от чудните обещания за Божията закрила и избавление. В кулминационния момент на Христовото явяване в слава, което парализираше нечестивите и освобождаващо праведните, ние предвкусихме великолепно зрелище, което ще увенчае нашите хилядолетни надежди с триумф.

Уверението, че ангелите се поддържат верните и онези извънредни изявления на Божията доброта, които ще ги крепят през времето на скръбта и изливането на язвите, ще подновява в нас чувствата на благодарност към Нашия небесен Отец.

Бързото развитие на събитията в областта на науката, политиката, икономиката, морала и религията, описвани ежедневно в пресата, представяни по радиото и телевизията, ни залива днес с доказателства, че живеем в последния час на земната история, че слънцето на благодатта и милостта се готви да залезе завинаги и че кратката нощ, която предшества славното утро, скоро ще започне.

Но едновременно с това идва и призивът, че има възможност да извършим едно кратко, но славно дело - последно свидетелство на извънредното изявление на Божията сила. Това ни стимулира да удвоим усилията си, да умножим ентусиазма си и да посветим всички наши дарби на благословената задача - привършване на делото.

Ами ако това ни свари непригответени? Да предположим, че последният час от световната история - или от нашия собствен живот - ни застигне като крадец в нощта преди да сме извършили необходимото духовно приготвление? Знаете ли от каква стойност са тези неща?

Господ копнее да ни изтръгне от хладкостта и безразличието, да ни обърне внимание върху съвета на Верния Свидетел. Той иска да посвещаваме необходимото време за изучаване на Библията, за молитва и внимателно изследване на собствените ни духовни проблеми. Той ни предупреждава да не оставаме задоволени от собствените си духовни постижения и ни увещава да се държим за Христовата правда и да изискваме над себе си мощното дело на Неговата благодат за побеждаване греха в собствения ни живот. Той иска да победим дефектите и слабостите си и да отразяваме в живота си все по-пълно и по-пълно образа на Христа.

Бог със загриженост желае в края на краищата да прекъснем всички

връзки между себе си и суетите на този свят; да отречем личното аз, с неговата гордост и алчност, и научени от Великия Учител как да бъдем смирени и кротки по сърца, да предадем пълно и безусловно живота си на Него. Така голямото чудо на победата ще бъде извършено в нас.

Така, чрез Божията благодат, ще бъдем напълно приготвени за събитията, които очакваме, а нашият пример ще подбуди и други да направят нужното приготвление. Господ е предвидил всички необходими средства за нашия вечен триумф. Дано Той даде на всеки един от нас решението да се възползваме от тях, за да споделим накрая вечната награда, която ще бъде дадена на победителите в Божието царство!

Приложение

Важни съвременни събития, изпълняващи пророчеството

Панорамата на събитията, които според пророчеството ще отбележат последните часове преди второто идване на Христа, дава чудно вдъхновение на изучаващите ги. Съществува опасност невнимателният наблюдател да пропусне да схване значението на инцидентите, които стават около нас, и да ги смята като обикновен продукт на нормалния ход на нещата. Но някои от тези събития сочат по най-категоричен начин факта, че известни пророчества от изключително голямо значение са всъщност в процес на изпълнение.

Затова нека тук да отбележим единадесет забележителни изяви от Писанието и от Духа на пророчеството и да проследим тяхното изпълнение в събития, които стават около нас.

Мост над пропастта

Във „Великата борба“ четем:

„Протестантите в САЩ ще бъдат първите, които ще протегнат ръка през пропастта, за да хванат ръката на спиритизма; те ще се протегнат над бездната, за да хванат ръката на римската власт; и под влиянието на този троен съюз, тази страна ще последва стъпките на Рим в погазване правата на съвестта.“

Удивително е, че кардинал Къшинг в едно пасторско писмо използва думата „бездна“, за да опише разделението между протестантизма и католицизма:

„В продължение на последните столетия е съществувало или голямо мълчание или горчиви укори между нас и онези, които подобно на нас, също носят Христовото име. Но независимо дали в мълчание или в нападки, между нас е съществувала голяма бездна. Над тази бездна ние самите трябва да поставим мост.“

Преподобният Ралф Хислоп, професор по екуменически науки и директор на програмата за модерни религиозни изучавания в Обединения Богословски Семинар, на едно вътрешно верско разискване върху църковното обединение в Протестантската епископална църква на Небесната почивка, е казал:

„Ако наистина Христос е дал на Петър и на неговите наследници онзи царски авторитет, който Той е в състояние да дава, за да може главата на църквата по земята да има силата да поддържа истината, въпреки всяка заблуда, ... тогава не е безопасно да се съпротивляваме на любящите призиви на Заместника на Христа... Нека да добавя, че възплъщението на едно учение в една личност е, в този момент на историята, най-убедително в личността на Йоан XXIII." („Католически преглед", 2. И.62г.).

Методисткият епископ Джеймс Матюс, председател на Масачузетския съвет на църквите, казва:

„Съществува сега, с един ставащ все по-ясен и по-ясен глас, нещо, което се чува навсякъде и което би могло да се определи като края на една пропаст на разделение... -викът „братко", и това е вик, който бива отправен и от двете страни и ние намираме, че бездната може би не е тъй широка или тъй дълбока, както се бе предполагало." („Свобода", V, VI 63 г.).

Последната цел на католицизма е да постигне едно всеобщо обединение и да върне протестантите обратно в стадото като напълно обърнати католици. Забележете думите на отец Франсис Корнел, богослов от Католическия университет в Америка:

„Добрата дружба и приятелство всред всички християни са наистина помощни средства за една междинна стъпка, но крайната цел на екуменизма, така както католицизмът го схваща, е едно единство във вяра, богослужение и признаване върховния авторитет на римския епископ. С думите на кардинал Бий това звучи така: „Главната задача на съвета ще бъде да приготвим едно евентуално обединение, ако Бог пожелае, за подобряване отношенията между католици и некатолици." А папа Йоан XXIII, обръщайки се към онези, които са се отделили от Рим, казва: „Да се надяваме с бащинска любов за вашето завръщане." Нека честно да дадем на нашите отделени братя да разберат, че това е нашето крайно основание за участие в екуменическото движение и че ние изявяваме в него на практика стремежа си да видим обърнати дори ревностни протестанти." („Християнско наследство", VI 64 г.).

Едно необикновено изказване, но напълно в Духа на пророчеството относно обединението между католици и протестанти е изказването на д-р Камбурс от протестантската епископална църква в „Религиозни новини":

„Един епископален служител е предложил кардинал Къшинг, римокатолически епископ на Бостон, да бъде поканен да заеме поста, който ще се освободи след пенсионирането на председателстващия епископ Артур Лайтенберг в протестантската епископална църква."

Преподобният Вендел Тамбуро, пастор на църквата на Светите

Невинни, направи своето предложение в едно писмо до редактора на епископалния седмичник:

„Оттеглянето на епископ Лайтенбергер по здравословни причини постави един проблем пред църквата" - заяви лекторът - „и аз бих желал да покана Ричард, кардинал Къшинг, да бъде председателстващ епископ."

Проповедникът казва, че „ако под ръководството на Светия Дух" кардиналът приеме, „това ще бъде най-големият процеп в богословската „ледена стена" от поколения насам"...

Той отбелязва, че такъв един „процеп" би изисквал разрешението на папа Павел VI и ревизия на епископалния канонически закон". (19. V.64г).

Явно е, че боговдъхновените думи - „и цялата земя учудена отиде след звяра" - се изпълняват именно в наши дни.

Когато разглеждаме въпроса за „хвърляне на мост над бездната" нека имаме предвид и следното:

„Католически преглед", 1.1.62 г., Филадельфия: „Една книга, разглеждаща различията между католици и лютерани, е била изготвена от 21 члена на образователното тяло на обединената лютеранска църква.

Хокинс, първият негър, който заема този пост, бе придружен от преподобния доктор Евгени Блейк и Ричард Дейвис от Презвитерианската църква.

Накрая на аудиенцията папата и посетилите го презвитеряни произнесоха заедно Господната молитва.

Един по един, религиозните водачи на протестантския свят, обединени в Световния съюз на църквите и екуменическото движение, проправят път към Рим...

Първо, широката политика на включване, приета от съвременния католицизъм, прави възможно включването на римокатолическата църква. Второ, подчиняването Писанията на волята на църквата е закарало либералния протестантизъм на същата платформа както и римокатолиците, що се отнася до църковното учение." („Християнски фар", авг. 64г.).

Католицизмът не се променя

„Не са без основание схващанията, разпространени в протестантските страни, че католицизмът се различава много по-малко от протестантизма сега, отколкото в миналото. Промяна, разбира се, е имало; но промяната не е в папството. Католицизмът наистина прилича много на протестантизма такъв, какъвто сега съществува, но това е защото протестантизмът до голяма степен се е изродил от дните на Реформацията." (ВБ 571).

Едно светско списание ще ни даде общ поглед върху положението така както католиците и светът го анализират.

„Католическите богослови гледат на протестантските богослови с една нова вълна на приятелство и почитание. Тази промяна отразява нещо повече от едно просто нарастване на толерантността; тя е по-скоро последица от промяната, станала с протестантизма, промяна, която от една

страна довежда протестантската теология по-близо до църковната традиция, а от друга страна предлага, чрез своята дълбочина, една възможност за реплика с католическата теология." („Таймс", 30. V.1960г.).

Един виден католически богослов ни дава своето мнение за възможността от промяна в католическата вяра за улесняване завръщането на „отделилите се братя":

„Ако католицизмът изостави... догмата за своята изключителна функция на посредник между Бога и човека... той сигурно не би бил повече католицизъм.

За делото на екуменизма католикът може да следва само една единствена тактика. Той трябва да моли протестанта да се обърне към католическата вяра." („Американски диалог", Отец Густав Венгел и др., 61 г.).

Отношението на йерархията е изразено по много силен начин в „Наш неделен посетител":

„Протестантизмът е по същия начин в грешка и сега, както бе и в 1517 г. Непосредствен дълг пред нас като католици е да „разпространяваме Словото" и да направим Америка католическа... Отец Исак Хекер постави лозунга „Да направим Америка католическа". Той все още е в сила и върши добра работа. Това е целта на всеки епископ, свещеник и църковен служител в страната. Никой католик не може да установи, с добра съвест, политика дори на съвместно съществуване с едно некатолическо общество". (31. VII.60 г.).

Елън Г. Уайт посочи, дълго преди това, това отношение на конформизъм (съобразяване), което ще съществува всред протестантите:

„Протестантите гледат сега на католицизма много по-благоклонно, отколкото в миналото... Има едно постоянно намаляване разликата в ученията, които отделят реформираните църкви от папската йерархия; печели почва мнението, че в края на краищата ние не се различаваме чак толкова много по важните точки, както се е предполагало преди и че една малка отстъпка от наша страна ще ни доведе до по-добро разбиране с Рим." (ВБ 563).

Августин Кардинал Бий, председател на Ватиканския секретариат за ускоряване на християнското единство, каза през 1963 г. в Харвардския университет:

„Римокатолическата църква би била скръбно неразбирана, ако би се заключило, че нейното сегашно участие в екуменическото движение означава, че тя е готова да направи някаква преоценка на която и да било от нейните установени догматически позиции. Това, което църквата е готова да направи, е - да поеме отговорността за представяне на тези съществуващи положения по един по-съвременен и по-изпълнен с въображение начин."

Обезсилване на конституцията

„Когато... нашата страна обезсили (отхвърли) всеки принцип на своята конституция като протестантско и републиканско управление и

вземе мерки за разпространението на папските заблуди и измами, тогава трябва да знаем, че е дошло времето за чудотворното действие на Сатана и че краят е наближил." (5 СВ 451).

Следното представлява един изолиран случай на незачитане американските и демократическите принципи. Въпреки това то е показателно за всеобщо разпространеното схващане и чувство. Авторът, един йезуит, посочва факта, че американската конституция е относително нова и че не е достатъчно изпитана:

„Аз просто не мога да разбера почитанието, да не кажа обожанието, което всеки тук изглежда да отправя към „америкум конституциум“. Аз искам да чуя някой американец да се изправи и да извика: „Дайте ни справедливост! Дайте ни благоприличие! И по дяволите тази американска конституция!“

В края на краищата американската конституция, макар и толкова почитаем документ, е била съставена в един период от историята преди около 180 години. Аз съм говорил с лорд Норд, чийто дядо е участвал в потъпкването на американските бунтовници. През нощта, преди да отпътувам от Лондон, аз преспях в един августиянски манастир, построен в 1248 г. Може би поради тази причина аз не придавам толкова голямо внимание на неща, стари само един-два века." (Отец Бернард Лиминг, „Католически новини“, 25. VII.1965г.).

Това избухване е предизвикано от желанието да се получат държавни пари за църковните (католически) училища. Човек просто остава смаян пред настоятелността, с която римокатолическата църква изисква средства. Църковната йерархия третира този въпрос така уверено, като че ли тези средства са нейни по естествено право и че тя трябва да си ги получи. Тази предварителна увереност във върховенството на римокатолическата църква става все по-очевидна.

Навсякъде, където католик обсъжда държавната помощ за неговите училища, не може да бъде потиснато едно чувство на нетърпимост към сегашните конституционни бариери. Не е много мъчно да се отправи тяхното нетърпение и гняв и към други, които биха се отличавали от тях. Този дух би могъл да подпали силите, които в края на краищата ще отхвърлят принципите на конституцията. Със страхопочитание гледаме ние как точно е описано от пророчеството това дръзко поведение в наше време.

Държавна подкрепа за църковните институции

Друго заявление от Духа на пророчеството ни кара да разгледаме одобрението и помощта, която държавата дава на църквата и нейните учения. Отгръщайки „Великата борба“, ние четем следното:

„В движенията, които се развиват сега в САЩ за осигуряване подкрепата на държавата за институциите и практиките на църквата, протестантизмът следва стъпките на Рим. Не, нещо повече - протестантите отварят вратата за папството, за да си спечели то в протестант-

ска Америка върховенството, което е загубило в стария свят." (573).

Решението на Върховния съд на САЩ, че неделните закони са в областта на светската власт е една стъпка към изпълнението на този пасаж.

Докато думата „институции“ се отнася по-специално към законите и ученията на църквата(като например почитането на първия седмичен ден, то все пак те намират приложение и към различните улеснения, които църквата използва, за да върши своето дело.

На 10. XII.1963 г. влезе в сила законът за приемане помощи и заеми на образователните институти от средствата, получени от федералните данъци. Фондът, възлизащ на един милиард и двеста милиона долара, бе отделен за тази цел. Тези фондове са предназначени също така и за поддържаните от църквата колежи, които да издигат здания за нерелигиозни цели в техните лагери.

Понастоящем изглежда, че най-големият аргумент за унищожаване отделянето на църква от държава ще бъде желанието да се получат средства за църковните институти.

През 1963 г. министърът на правосъдието Дъглас каза:

„Най-резултатният начин да се установи една институция е да се финансира тя; и точно тази истина рефлектира в непрекъснатите апели на различни църковни групи за получаване на обществени средства за финансиране на техните религиозни училища. Да се финансира една църква, било що се отнася до нейните строго религиозни дейности или по отношение на нейните други дейности, е еднакво неконституционно, така както аз разбирам установената клауза. Намекът тук се отнася до *първата конституционна поправка*, която казва между другото следното: „Конгресът няма да издава закон, почитащ една установена религия или забраняващ свободното упражняване на която и да било.“ Тази поправка съставлява част от Хартата на правата, която влезе в сила през 1791 г. Бюджетът за една дейност може технически да се отдели от бюджета, използван за друга дейност, но институцията е едно неотделимо цяло, един жив организъм, който укрепва и прозелитската си дейност, когато бъде укрепен и във всяко друго отношение чрез контрибуции от някакъв друг източник, освен собствените му членове.“

Неделните закони - маскирани

Пророчество: „Неделното движение сега проправя пътя си в тъмното. Водачите му крият истинския въпрос и мнозина се присъединяват към това движение и сами не виждат течението на подводния поток.“ (5 СВ 452).

На 29. V.1961г. Върховният съд на САЩ реши, че неделните закони са в съгласие с Конституцията. По най-забележителен начин един от съдиите на Върховния съд на САЩ повтори просто като ехо думите на Божията вестителка, за да изрази своето несъгласие към мнението на Върховния съд за неделните закони:

„Защото в този случай съдът изглежда да казва..., че някой жизнено

важен интерес би оправдал нападките относно известна религиозна практика, най-малкото поне, ако тези нападки са скрити и маскирани под формата на нерелигиозни обществени цели." (Съдията Бремман, 29. V.61г.).

В Духа на пророчеството четем: „тъмнина" и „прикриване", а в мнението на съдията от Върховния съд четем като ехо думите „скрито" и „маскирано".

Доктор М. Мелвин Форни, бивш изпълнителен секретар на лигата на привържениците на Господния ден, писа в официалния вестник на лигата:

„Третият довод идва от самата християнска църква. Има едно малобройно число проповедници и други християнски водачи, които... смятат, че ние нямаме правото да налагаме нашия ден за богослужение върху когото и да било друг. Те заявяват, че съблюдаването на богослужението е въпрос на съвест. Тази група вътре в църквата, макар и твърде малобройна, създава истинска причина за безпокойство."

Д-р Форни тук набляга на религиозната стойност на неделното законодателство. По-късно, когато бе запитан защо неговата организация не е поставила този аргумент пред Върховния съд, когато бяха разглеждани причините за неделния закон, д-р Форни писа:

„Като организация ние се въздържаме от това да спечелваме приятели от Върховния съд... защото смятаме, че е по-мъдро да представяме аргументите в полза на Господния ден само като въпрос за граждански закон, вместо да се основаваме на религиозна основа." (Март 1961г.).

Така аргументите в полза на неделните закони са представени като здравни мерки, осигуряващи благополучието, а истинският въпрос бива скрит. Главният съдия Уорън допусна, че неделните закони имат своя произход в религията, но изказа аргумента, че днес те са просто светски мерки. Съдията Дъглас изрази своето несъгласие и подчерта, че неделните закони винаги ще си останат религиозни поради своя произход.

Д-р Самуел Джарнес, който на времето беше изпълнителен секретар на една от лигите в защита на Господния ден, писа една статия, озаглавена „Никога в неделя" лъв в. „Християнството днес" от 22 октомври 1962г. Макар неговата организация многократно да е подчертавала стойността на неделното законодателство за закрила освещението на неделата, то неговото първо изречение в тази статия бе: „Трябва да се реши веднъж завинаги, че неделните закони в нашата нация не са религиозни закони."

За да посоча липсата на основание в разсъжденията на д-р Джарнес, аз му написах един отговор, в който между другото казвах:

„Убеждават ни, че неделните закони не били повече религиозни закони. Но никакво количество камуфлаж не може да заличи религиозното значение на неделните закони. Макар Яков да покри ръцете си с козя кожа и да облече дрехите на Исав, той не промени гласа си, нито пък факта на своето рождение. Така и никаква светска маска не може да скрие религиозния произход на неделните закони с техните исторически корени през 1600-те години на религиозно законодателство, нито пък да потуши гласа на религиозния фанатизъм, с който те говорят."

Работнически сдружения, търговски камари и разни търговски сдружения са били подмамани да вярват, че неделните закони били просто светски регулиращи мерки. А точно това е, което ни казва пророчеството, че ще стане.

Провъзгласяване на истината за съботата

Някой може да запита: „Понеже Писанията ни предсказват въвеждането на неделни закони, понеже Духът на пророчеството ясно заявява, че тези неделни закони ще бъдат прокарани в настоящите последни дни, защо тогава адвентистите от седмия ден да се противопоставят на тези закони? Няма ли тази тактика на противопоставяне да отложи изпълнението на пророчеството? Защо пък да не улесним въвеждането на неделните закони? Колкото по-бърже, толкова по-добре. Дали действително адвентистите работят в хармония с Божията воля когато се противопоставят на онова, което Той е казал, че трябва да се въведе. Защо изобщо Господ допуска въвеждането на неделни закони?“

Ето отговорът на Божията вестителка:

„Господ в Своето провидение е далеч пред нас. Той е допуснал този неделен въпрос да излезе на преден план, за да може съботата от четвъртата заповед да бъде представена пред законодателните събрания; така водачите на народа може би ще обърнат вниманието си към свидетелството на Божието Слово в полза на истинската събота. Ако това не ги обърне, то свидетелството ще ги осъди.“ (1890).

Губернаторът на щата Масачузетс назначи комисия, която да прегледа древността на неделните закони в този щат. Пастор Милс, председател на южната Ню-Инглендска конференция, беше един от назначените в комисията. На първото заседание всеки член изясни позицията си относно неделните закони. В края на заседанието един от членовете се втурна при пастор Милс и хващайки го за ръка, му каза много сериозно: „Откъде Вие открихте идеята, че съботата е седмият ден?“ И точно там се изпълни цитатът, който бе даден по-горе.

Губернаторът на Мериленд по същия начин назначи комисия за разглеждане на неделните закони. Тази комисия обяви открито заседание за най-различна публика, за да позволи на народа да изкаже своите убеждения относно неделните закони. В продължение на цял един следобед бяха произнесени речи - някои против, някои за неделните закони. В края председателят се обърна към колегите си и каза: „Цял следобед ние слушахме само едно възражение срещу неделните закони. Че неделните закони били религиозни. Сега, ако бихме могли да въведем един неделен закон, който не би бил религиозен, не бихме имали трудности.“

Тогава един от аудиторията станал и помолил за позволение да направи изказване, което би помогнало за разясняване на въпроса. Позволение му било дадено и той, изправяйки се пред събранието, казал:

„Аз съм пастор от баптистката църква. Ако Вие, господин председателю, търсите подкрепата на Писанието за Вашето съблюдаване на съботата, то бих ви препоръчал да се обърнете към нашите приятели адвентистите от седмия ден. Защото, господин председател, Вие бихте могли да прочетете Библията открай докрай и не ще намерите нито една дума, която да показва, че неделята трябва да бъде освещавана като събота. Затова, господин председател, вървете напред и въвеждайте неделните закони, които искате - в неделята няма нищо свято.“

Когато биват държани по цялата страна неделни разисквания, удивително е да се научи числото на официалните лица от най-висше място, които смятат, че неделята била седмият ден от седмицата. Тези неделни законодателства са един прекрасен случай да се разкаже на тези хора за истинската събота.

Възможност за евангелизъм

„Евангелистите трябва да си пробият път във всички места, където умовете на хората биват подбудени да разискват върху въпроса за неделното законодателство и въвеждането на предмети по религия в обществените училища.“ (9 СВ 51).

В гр. Шреверпорт, Луизиана, се проведе референдум относно неделята. Предния ден адвентистите от седмия ден имаха многобройни програми по радиото и телевизията, изяснявайки обстановката върху неделното законодателство и възраженията си по него.

Два дни след референдума било получено едно писмо, което гласяло както следва: „Аз съм учител от неделно училище и много се заинтересувах от онова, което казахте по телевизията за седмия ден. Моята група изучава десетте заповеди и ние се опитахме да намерим онова, което действително се изисква от нас. Възможно ли е за Вас да узнаем нещо повече за Вашето разбиране относно четвъртата заповед? ... Каква трагедия би било, ако нашият Господ ни намери, че пазим някакъв погрешен ден, когато се завърне!“

Пасторът посетил мястото и открил една група от 135 души, желаещи да слушат библейски часове всяка седмица. Като резултат от този интерес, възникнал от въпроса за неделното законодателство, на това място е била основана църква.

Опитности като тази, които ни напомнят за делото на Светия Дух в апостолската църква, могат да се умножат когато нашият народ се възползва от интереса, възбуден от неделното законодателство.

Религиозна поправка на конституцията

Към края на миналия век имаше една голяма кампания да се въведе поправка в американската конституция, която да заявява, че това е една християнска нация. За това движение Елън Уайт писа в „Ревю енд Хералд“:

„Върху конгреса се отправя натиск да бъде въведена една поправка в нашата конституция и когато това се постигне, ще последва преследването... Ще оставим ли това движение за религиозна поправка в конституцията да дойде и да ни отнеме привилегиите и правата, само защото пазим Божиите заповеди? Бог да ни помогне да се събудим от вцепенението, обзело ни от години." (18. XII.1888 г.).

„Ако възбуждението, което настава в нашата страна днес относно религиозна поправка на конституцията, бъде разбрано от народа във всяка църква; ако те бяха видели ясното решително изпълнение на пророчеството и се бяха събудили за изискванията на кризата, те не биха дремали сега така."

В продължение на повече от едно поколение въпросът за религиозната поправка на конституцията беше достигнал мъртва точка. Обаче откакто Върховният съд взе решения да има молитва и библейско четене в обществените училища, желанието за религиозна поправка на конституцията се съживи. След обявяване решението на съда, една истерична емоционална реакция завладя някои области на страната.

Макар повече от 140 законопроекта да са били депозираны в конгреса, с които се цели някаква поправка на конституцията, интересът в 1964 г. се е концентрирал върху това, което бе познато като поправката Бекер.

В своето предложение Бекер отиде по-далеч от това да се позволи молитва и библейско четене в обществените училища. Втората част на неговата резолюция искаше поправката на конституцията да гласи както следва:

„*Част 2.* Нищо в тази Конституция не трябва да забранява действията на почитание към някаква вяра, основаването или позоваването на помощта на Бога, или на едно Върховно Същество, в който и да бил държавен или обществен документ, манифестация, дейност, процедура, церемония, учебен институт или място, или при даване на клетва, или при задължение."

Дали думите „призоваване помощта на Бога... във всяка държавна... церемония" претендират да позволят на една римокатолическа меса да бъде отслужена или дори една протестантска евангелска служба да бъде държана в едно държавно учреждение?

Когато Бекер защитаваше своя проект, той бе запитан как ще бъдат избирани молитвите от училищата. Накрая той се съгласи отговорността за това да имат местните училища. Когато бе запитан, какво могат да направят родителите, ако те не одобряват молитвата или библейския превод, използван в училището, той отговори, че те биха имали привилегиата да гласуват. По този начин за всяко училище трябваше да се води отделна битка.

Всеки учител трябваше да реши по съвест дали да произнесе молитвата, която се изисква, или да употреби предписания превод на Библията. Всеки учаш щеше да се срещне с подобна проба и щеше да преживее същата борба със съвестта си когато бъдеше поканен да участва в религиозната служба. Разбира се, Бекер бе предвидил тези

молитви да бъдат на доброволна основа. Но Върховният съд бе заявил, че общественият натиск върху децата и желанието за одобрение от страна на техните учители би накарало децата да участват, въпреки съображенията на съвестта им.

Религиозни съблюдавания, налагани чрез закон

„Нека веднъж в Америка бъде установен принципът църквата да може да използва или да контролира държавната власт; религиозни съблюдавания да могат да бъдат налагани чрез светски закони; накъсо - авторитетът на църквата и държавата да трябва да доминират над съвестта - и триумфът на Рим в тази страна е осигурен.“ (ВБ 581).

Когато Върховният съд разглеждаше случаите за неделно законодателство, бе изнесен аргументът, че неделните закони са религиозни. Съдията Дъглас се съгласи, че те са все още религиозни. Въпреки представеното изразително доказателство, съдът окачестви неделните закони като светски. Тежестта на закона бе поставена във от неделното законодателство.

През 1962 г. в Масачузетс една поправка към съществуващите неделни закони е разрешила съблюдаващите седмия ден да държат отворени магазините си в неделя. Това бе одобрено с 21 гласа срещу 14.

Веднага в „Пилот“ - католическия вестник - се появи една уводна статия, която свирепо атакуваше гласувалите тази поправка. Имената на гласувалите бяха напечатани във вестника и бе обявено, че при следващия избор ще се има предвид постъпката на тези лица. Редакторът казваше: „Сенаторите са се поддали на натиска, който ще унищожи съблюдаването на неделята в полза на тези - главно юдеи и адвентисти - имачи богослужението си в съботен ден.“ Това откровено показваше, че религиозната подбуда е тази, която преобладава.

На следната неделя католиците, посетили религиозните служби в Бостон, бяха увещавани да се срещнат със своите сенатори и да им искат сметка. Докладва се, че е била възбудена такава порочна борба, която е станала почти непоносима по своята интензивност. В неделя сутринта законопроектът е бил преразгледан, гласуван отново и след кратко разискване - отхвърлен с 21 на 9 гласа.

Ето пред нас е пророчеството. Ние виждаме и ясното доказателство, че едно религиозно съблюдаване се закриля от закона. Словото е вярно и изпълнението му - сигурно.

Божии чуда - наричани неприятели на закона и реда

„Тези, които почитат библейската събота, ще бъдат упреквани като противници на закона и реда, като рушители на моралните устои на обществото, като причиняващи анархия и поквара и като причинители на Божиите съдби на земята. Техните съображения по съвест ще бъдат наричани желание за пречене, упорство и презиране на властта. Те ще бъдат

обвинявани като врагове на всякакво управление." (ВБ 592).

Едно кратко изявление от двама църковни водачи ще ни даде представа как се изпълняват тези думи. Нека най-напред се обърнем към думите на кардинал Къшинг:

„Католиците в САЩ чувстват нещата така както и аз - че единственото нещо, което може да спаси Латинска Америка, дори в нейните отношения с тази страна, е католическата религия. Тя е вяра, която се споделя от всички... Някои не католически секти, такива като Свидетелите на Йехова, адвентистите от седмия ден и някои други екстремисти, нанасят непоправима вреда като унищожават вярата на бедните хора. Те просто правят пътя по-широк, по-привлекателен и по-достъпен за армията на комунистите." (Цитирано в САЙМ от Х. 1961 г.).

А сега да се обърнем към думите на един епископ от методистката църква:

„Когато даваме съгласието си неделата да стане такава, каквито са и другите дни, ние копираме програмата на атеистите- комунисти и разкриваме едно още по-голямо заслепяване като одобряваме онова, което те са показали, че не може да бъде извършено." (Епископ Рийд, в. „Мичигански християнски защитник", 13. III.1958 г.).

Може би това ще ни послужи да разберем по-добре думите на Елън Уайт: „Протестантският свят днес вижда в малката групичка, която пази съботата, един Мардохей при вратата" (5 СВ 450).

Нека сега да отгърнем последното пророчество в тази серия.

Опитите на Сатана да се направи невъзможно пазенето на съботата

Думите на Сатана обикновено не се цитират много често - нито в Библията, нито в Духа на пророчеството. В Библията неговите думи са цитирани три пъти - в Едем, при опитността на Йов и при изкушението на Христа. В „Патриарси и пророци" Елън Уайт прави нещо съвсем необичайно за нея - цитира едно дълго изказване на Сатана. Следните думи са взети от тази негова реч:

„Светът ще стане мой. Аз така ще завладея умовете под властта си, че Божията събота ще стане предмет на особено презрение. Знак ли? Аз ще направя съблюдаването на седмия ден знак за невярност към земните власти. Човешките закони ще бъдат така съставени, че мъже и жени не ще смеят да съблюдават съботата. Под страх от липса на храна и облекло те ще се присъединят към света в престъпване на Божия закон. Земята ще бъде напълно под мое владение." (стр.184).

Неотдавна се надигна един авторитетен глас, който претендираше, че римокатолическата църква е отговорна за промяната на съботата. В своята прочута „Енциклика", „Матер ет магистра" папа Йоан XXIII писа:

„... Църквата никога не е пропускала да настоява, че четвъртата заповед: „Помни съботния ден, за да го освещаваш" трябва внимателно

да бъде съблюдавана от ВСИЧКИ...(стр.249)

... Ние увещаваме, така както и трябва да бъде, със словата на самия Бог всички човеци, независимо дали са официални лица или представители на работодателите или работниците, да съблюдават тази заповед на самия Бог и на католическата църква и да отсъдят в душите си, че те имат отговорност пред Бога и обществото в това отношение." (стр.251)

През втората сесия на Втория Ватикански съвет на 25. X.1963 г. бе взето решение с 2058 гласа срещу 9 в полза на един постоянен календар, който ще фиксира в една определена дата Великден. В „Християнски век“ от 13. XI.1963 г. една уводна статия за това решение на съвета, но всъщност в полза на фиксирането на Великден в една определена дата, казва:

„Ние предлагаме една световна конференция от представители на различни християнски тела, която да се състои, за да доведе до даване на плод онова, което Ватикан II направи възможно.“

Две точки трябва да бъдат отбелязани. Първо, още един път водач на католическата църква приписва на своята църква промяната на съботата. Второ, предприема се известен натиск за реформиране на календара.

Вярно е, че Ватиканският събор определи, че това решение било взето „при условие, че е приятно на всички други, които са заинтересувани от проблема, особено на другите християни.“ Обаче, очевидно е, че отвъд сцените, които изградиха мнението в полза на промяната на календара, дори ако той наруши седмичния цикъл, стои известно подмолно движение. Факт е, че не е възможно да има постоянен календар и в същото време да се запази седмичният цикъл.

Можем ли да си представим цялата мъчнотия относно борбата, която трябва да води онзи, който иска да пази съботата от сътворението, когато броди през седмицата в един календар, в който не може да се установи кой ден какъв е бил от седмичния цикъл? Трудно е дори да се опише смущението, което ще настане в редиците на пазителите на съботата, ако такъв календар бъде приет. Може би това ще бъде едно от средствата, които Сатана ще използва, за да изпълни своите горди думи.

Заклучение

Ние разгледахме единадесет пророчества. Отбелязахме няколко начина, по които тези пророчества са били изпълнени. Би ли могъл да направи нещо повече един любящ Бог, за да предупреди Своя народ за приближавания край?

Пионерите в тази вест проповядваха със сила пророчествата на Словото. Те вярваха, че ще доживеят края. О, само да можеха да възкръснат и видят онова, което ние виждаме, и чуят онова, което ние чуваме, те биха извикали с мощен глас: „Това е часът за изпълнението на пророчеството! Това е времето да издигнем глас като тръба, за да

завучи гласът на третия ангел и Божието дело да се привърши!"

Последните часове от земната история приближават бързо. Вече е твърде късно! Това, което правим, трябва да бъде извършено много бързо. Нека приемем чудните средства, които Бог е приготвил за личното очистване от греха, и нека изискваме силата, която Той е оставил на разположение, за да свидетелстваме за Него. Светът се нуждае да узнае тези неща. Ние сме Неговите пратеници за обявяването на последните удивителни събития, които скоро ще връхлетят върху света.

Съдържание

Ключ към съкращенията на книгите от Елън Уайт	3
Предговор	4
Хронология на източниците на Духа на пророчеството	5
Въведение	8
Панорамен преглед на крайните събития	8
„Познаване времето“	8
Изпълнени вече етапи	8
Панорама на бъдещето	12
1. Реформаторско движение вътре в църквата	20
Нуждата от реформа	21
Сатанински фалшификации на реформата	22
Дух на несъгласие и борба	22
Сатана действа енергично и измамва	23
Фанатизъм	24
„Нова светлина“	24
Допълнителни характерни черти на истинската реформация	25
Сърцето на реформацията:	
Провъзгласяването на лаодикийската вест	
и оправданието чрез вяра	26
Откровена вест на любов	26
„Хладък си“	27
„Ще те избълвам от устата си“	28
Духовно умиване и себеоправдание	28
Ефикасно лекарство	30
Вяра и любов	30
Оправдание чрез вяра	31
Два вида праведност	34
Придадено осветение или праведност	35
Тайната на победата	36
Една вест за реформация	37
Заключение	38

2. Запечатването	40
Синтеза	40
Описание на събитието	40
Какво е Божият печат?	42
Кога става запечатването: време и продължителност	43
Условия, за да бъдем запечатани	43
3. Късният дъжд	45
Синтеза	45
Описание	46
Цел	47
Важност и необходимост	47
Обещания и готовност от страна на Бога	48
Условия	48
Резултатите на късния дъжд	52
4. Пресяването	54
Синтеза	54
Описание на процеса	55
Причини	55
Времето	58
Наставления относно това, как да избегнем падането	58
Църквата няма да отпадне, грешниците ще бъдат отсети	61
5. Приключване на Божието дело - високият вик	61
Синтеза	61
Описание	63
Специално време за по-ясна и по-пряма вест	64
Делото на реформаторите приведено за пример	64
Вестта ще предизвика разследване	65
Временно сливане и вцепняване от ужас	65
Вестта ще бъде провъзгласена с вяра и сила	66
Бързо и чудотворно дело	67
Ползата от повдигането на спора	69
Сатанинската опозиция срещу високия вик	69
Фалшиви религиозни пробуждания	70
Две условия, необходими за завършване на делото	70
6. Преследването - обединените сили	72
Синтеза	72
Преследването изобщо	73
Божествената закрила	75
Почивният ден като фокусна точка	76
Кризата ще бъде всеобща	80
Звярът с агнешките рогове	81

Съдържание	159
Обединението на силите: змея, звяра, фалшивия пророк, държавата	82
Образът на звяра	86
Белегът на звяра	87
Неделни закони	89
Неделята като ден за мисионска работа	90
Само две класи	91
Смъртният указ	92
Напускане градовете	93
Незабавно бягство от градовете	94
Победна песен	95
7. Делото на измамата - спиритизма	96
Синтеза	96
Измамливи чудеса	96
Сатанинските измами	98
Опит да се имитира Второто идване на Христос	101
Защита срещу измамите	102
Защита срещу спиритизма	102
8. Ранното време на скръб	103
9. Времето на скръбта	105
Синтеза	106
Края на благодатното време	107
Четири ангели отпускат ветровете	109
Описание на времето на скръбта	110
Времето на Якововата скръб	111
Физическа и душевна агония	111
Физическата агония: преследването	111
Душевна агония	114
Защо ще бъде позволена скръбта	115
Божият народ преминава през времето на скръбта	115
Мнозина ще починат преди това	115
Никакви материални приготовления не бива да бъдат правени	115
Божествената защита	116
10. Язвите - „седемте язви“	119
Синтеза	119
Общо разглеждане на язвите. Описание	120
Времето	120
Обсег	121
Продължителност	121
Закрила на запечатаните	121
Глад за Божието Слово	121

Шестата и седмата язви: Армагедон	122
Отчаянието на нечестивите	124
11. Краят на седмата язва: избавлението	126
Важни събития	126
Доклад за освобождението	126
Посреднощ	127
Мошно изявление на Божията сила	127
Корона на безсмъртна слава	128
Внезапна промяна в сцената	129
Събития - катаклизми	129
Чудна звезда на надежда	130
Славният облак, който обкръжава Княза на живота	131
12. От освобождението до Второто идване на Христа	131
Преглед на събитията	132
13. Приготовление за кризата	135
Въведителна забележка	135
Сериозността на времето и необходимостта от приготвяне	135
Фактори в приготвянето	137
Епилог	142
Приложение	144
Важни съвременни събития, изпълняващи пророчеството	144
Мост над пропастта	144
Католицизмът не се променя	146
Обезсилване на конституцията	147
Държавна подкрепа за църковните институции	148
Неделните закони - маскирани	149
Провъзгласяване на истината за съботата	151
Възможност за евангелизъм	152
Религиозна поправка на конституцията	152
Религиозни съблюдавания, налагани чрез закон	154
Божиие чада - наричани неприятели на закона и реда	154
Опитите на Сатана да се направи невъзможно пазенето на съботата	155
Заклучение	156